

Havada Bulut

Ayfer Tunç

senaryo

Havada Bulut

Ayfer Tunç

altkitap - senaryo 1

Havada Bulut

Ayfer Tunç

Şubat 2003

Yayına Hazırlayan: Murat Gülsoy

Tasarım: Faruk Ulay

Tasarım Uygulama: Murat Gülsoy

© 2003 altkitap ve Ayfer Tunç

Yapıtın tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

www.altkitap.com

editor@altkitap.com

Yazar Hakkında

Ayfer Tunç 1964'te Adapazarı'nda doğdu. *İstanbul Erenköy Kız Lisesi*'ni ve *İÜ Siyasal Bilgiler Fakültesi*'ni bitirdi. Edebiyat üzerine ilk yazısını 1983'de Edebiyat 81 dergisinde yayımladı. 1989 yılında Cumhuriyet gazetesinin düzenlediği **Yunus Nadi Öykü Armağanı**'na katıldı, *Saklı* adlı öyküsüyle birincilik ödülü kazandı. Aynı yıl ilk hikâye kitabı olan *Saklı Cem Yayınevi* tarafından yayımlandı. 1989 yılında gazeteciliğe başladı. Sokak dergisinde, Güneş ve Yeni Yüzyıl gazetelerinde çalıştı. 1992 yılında ilk romanı *Kapak Kızı Simavi Yayınları* tarafından yayımlandı. 1995 yılında Oya Ayman'la birlikte yaptığı bir gazetecilik çalışması olan *İkiyüzlü Cinsellik* adlı araştırma kitabı **Altın Kitaplar**'dan çıktı. 1996'da *Mağara Arkadaşları*, 2000'de *Aziz Bey Hadisesi* adlı öykü kitapları da **Yapı Kredi Yayınları** tarafından yayımlandı. 2001 yılında, 70'li yıllardaki hayatımızı anlattığı, ilgi gören kitabı *Bir Maniniz Yoksa Anneler Size Gelecek*, önce **altKitap**'ta ardından **Yapı Kredi Yayınları** tarafından yayımlandı. 2002 yılında "*Ömür Diyorlar Buna*" adlı kitabı yine **altkitap**'ta yayınlandı. Tunç, **94.9 Açık Radyo**'da yayınlanan **Ubor-Metenga** adlı bir edebiyat programının yapımcıları arasında. **Kitaplık** ve **Hayalet Gemi** dergilerinde yazmayı sürdürüyor.

Sait Faik'le Tanışma

Ayfer Tunç

İlkokuldaydım. Milliyet Yayınları'nın yayımladığı, (her vesile ile sözünü ettiğim) mavi şömizli, küçük boy çocuk kitaplarını okumayı çok seviyordum. Bu kitaplardan biri *Türk Hikâyeleri Antolojisi*'ydi. (Adı, En Güzel Türk Hikâyeleri Antolojisi de olabilir, emin değilim.) Refik Halid Karay'ın "Eskici"sini, Orhan Kemal'in "Çikolata"sını, Tarık Buğra'nın "Oğlumuz"unu ve Reşat Nuri Güntekin'in "Kirazlar"ını bu kitapta okumuştum. (Hatta "Kirazlar" ile "Oğlumuz"u hep karıştırmış olduğumu, hikâyenin sonu beni üzdüğü için Reşat Nuri yerine Tarık Buğra'ya kızdığımı yıllar sonra farkettim.)

Sömestr tatilinde bir hikâye okuyup ne anladığımızı yazmamız istenmişti. Bilinen ilkokul Türkçe müfredat soruları: Bu hikâyenin ana fikri nedir, yazar burada ne anlatmak istemektedir? Ben de bu kitaptan bir hikâye seçtim. Sait Faik Abasıyanık'tan "Stelyanos Hrisopulos Gemisi".

Hikâyenin adını uzun uzun hecelediğimi, sonra birkaç gün boyunca, evde Stelyanos Hrisopulos-Stelyanos Hrisopulos diye diye dolaştığımı hatırlıyorum. Bir tür tekerleme olmuştu bu benim için: Stelyanos Hrisopulos! Azınlıklara duyduğum sevgi dolu ilginin bu hikâye ile başladığından eminim. Sait Faik'in anlattığı Rumlar, Ermeniler, Yahudiler ve diğerlerinin varlığının nasıl bir zenginliğe işaret ettiğini ilk onun yazdıklarını okuyunca farkettim.

Beni Sait Faik'e çeken bir başka unsur da "memleketlim" oluşuydu. O da Adapazarı'nda doğmuştu, ben de. Bir çocuk için bu çok önemlidir, başka türlü bir bağlılık duyarsınız o yazara karşı. Şehrinizin sokaklarında dolaşırken acaba buradan geçmiş midir, acaba şu sinemada film seyretmiş midir, acaba şu dondurmacıdan dondurma almış mıdır diye merak edersiniz. Aynı şehirden olmak o yazarı daha

sahici kılar gözünüzde, o yazarın soyut bir kişi, bir rüya olmadığını, gerçek ve yaşamış bir insan olduğunu, bir insan olduğunu derinden hissedersiniz, hele sözü edilen küçük, küçücük bir şehirse. Gerçi onun hikâyelerini okurken hafif bir burukluk duymuyor değilim, çünkü onun Adapazarlı'dan çok Burgazadalı olduğunu hissediyordum. Yine de doğum yerinin benim doğduğum şehir olması beni ona başka türlü bağlıyordu.

Ortaokulda, lisede müfredat gereği ara ara okuduğum, yaz tatillerinde ve canım edebiyatın tadına varmak, bir hikayenin ince dokusunda eriyip gitmek istediğinde hiç düşünmeksizin elime aldığım kitaplar yine onun kitaplarıydı.

Okurun sorumluluğu kişiseldir. Ama okuduğunuz yazardan bir "şey" yapmak gerektiğinde sorumluluk kişisel, basit bir mesele olmaktan çıkar, öyle ağırlaşır ki, kimi zaman taşınamaz. *TRT Edebiyat Uyarlamaları* kapsamında Sait Faik öykülerinden bir senaryo yazmamı istediğinde iki duygunun içinde çalkalandım. Biri sevinçle karışık bir onur, diğeri korku. Açık, net, gözle görülür bir korku. Altında kalırım korkusu. Ama bazen korkmak iyidir. *Havada Bulut* adlı senaryo bu büyük korkunun gölgesinde doğdu.

Korkuyorum, hâlâ. Ama Sait Faik, benim okuduğum, okuduğum kadarıyla tanıdığım, anladığım, sevdiğim, hayran olduğum, insanı seven, insanı anlayan Sait Faik hatalarımı bağışlayacaktır. Eminim.

Havada Bulut

*

Yapıt: Sait Faik Abasıyanık
Uyarılama-senaryo: Ayfer Tunç
Yönetmen: Tarık Alpagut

Yapımcı: Kemal Bendeş
Yardımcı Yönetmen: Levent Açıkelli
Görüntü Yönetmeni: Sabri Savcı
Sanat Yönetmeni: Meral Özen
Müzik: Derya Köroğlu
Diyalekt Uzmanı: Kosta Kortidis

Oyuncular:

Köpekli Adam (KA) - Nihat İleri
Seher - Nilüfer Açıkalin
Bayram - Levent Ülgen
Zülfikâr - Ahmet Saraçoğlu
Ayşe - Songül Öden
Yorgiya - Özgü Namal
Marika - Nur Sürer
Gülizar - Güven Hokna
Hayri - Mehmet Atay
Postacı - Yaşar Güner
Kamil Ağa - Baykal Saran
Tespihli Adam - Erol Kardeseci
Stelyo - Alpay İzbrak
Papaz Efendi - Levent Öktem
Madam Todori - Ayla Algan
Bacakları Olmayan Adam - Çetin Azer Aras
Tahir - Mustafa Uzunyılmaz
Necip - Ozan Güven
Kenan - Burak Altay
Yunus - Erdal Tosun
Katina -Hülye Gülşen Irmak
Sofiya - Anta Toros
Karidesçi - Misak Toros
İstapan - Metin Karadeniz
Kadir - Şerif Erol
Projeörücü - Rıza Sönmez
Demir Kaptan - Ali Sirmen
Hristo - Rüştü Asyalı
Yüzüklü Adam - Altan Erkekli

JENERİK ÖNÜ

1. ÇEŞME BAŞI/DIŞ/GÜN

1930'lu yıllar. Dolapdere'de, bir mahalle çeşmesinde bir grup çingene kadın sıraya girmiştir. Kendi aralarında tartıştıklarını görürüz. Ne dedikleri anlaşılmaz. Beş-altı yaşındaki Küçük Yorgiya elinde boş kovayla, kendinden emin bir yüzle yürür. Büyümüş de küçülmüş gibidir. Biz Yorgiya'yı görürüz. (Senaryodaki Rum kadınlar ve erkekler hafif kırık bir Rum ağzıyla konuşurlar.) Yorgiya elinde kovasıyla sıraya yaklaşır. Kadın aşağıdaki cümleleri söyler ama tamamını duymamız veya anlamamız şart değildir.

1.Kadın -Ah anam, küçük Yorgiya, boyundan büyük kovayla suya mı geldin?

Yorgiya kadınları izler. Kovası dolmuştur, şaşkın bakar, diğer kadınlar iki kadını ayırmaya çalışırken biz Yorgiya'ya odaklanırsınız. Kadınlar tartışmanın dozunu arttırmırlar. Ortalıkta bir karmaşa yaşanır, Yorgiya kovasını alır, sıradan çıkar, durup saç saça baş başa kavga eden kadınları izler. Yorgiya'nın kovasını görürüz. Gökteki bulut kovaya yansır. Yorgiya hayret içinde kovasına bakar. Yüzünde bariz bir sevinç vardır.

Yorgiya - Bulut! Bulut!

Kadınlar kavgaya devam ederlerken
Yorgiya kovasını ciddiyle taşıır.

2. YORGİYA'NIN SOKAĞI/DIŞ/GÜN

Yorgiya elinde kovayla sokağa girer.

Yorgiya - (Seslenir) Anneee! Anneee!

Bir kömür yığınının önünde oturan
40 yaşlarında zengin görünümlü
kömürcü Hristo Yorgiya'ya seslenir.

Hristo - Ne oldu gene kara kız?

Yorgiya - Hiçbir şey olmadı. (Duraksar) Götürüyorum.

Hristo -Neyi götürüyorsun? Suyu mu?

Yorgiya yorulmuştur. Durur,
kovasına dikkatle bakar.

Yorgiya -Havadaki bulutu kovama doldurdum,
götürüyorum.

Hristo -Ne bulutu?

Yorgiya bir daha buluta bakar, çok sevinçlidir.

Yorgiya - Basbayağı bulut. Yusuvarlak, bembeyaz bir
bulut!

Hristo anlar, alaycı güler.

Hristo -Sizin evden içeriye o bulut giremez ki a kara kız!

Yorgiya - Girer! Görürsün bak! Girecek!

Yorgiya Hristo'ya hırslanmış yürür,
Hristo arkasından güler.

3. YORGİYA'NIN EVİNİN ÖNÜ/DIŞ/GÜN

Yorgiya kovayla evin önüne gelir,
durur, kovayı yere bırakıp bakar, bulut
başka bir biçim almıştır, ama vardır.

Yorgiya - Anneee!

Yorgiya içeri girer.

4. YORGİYA EV-MERDİVEN BOŞLUĞU/İÇ/GÜN

Yorgiya'nın evi berbat, eski bir Tarlabası
apartmanının giriş kattaki dairesidir.
Yorgiya'nın anası (Marika) kapıya çıkar.
Senaryonun sonraki bölümlerine göre
on beş yaş daha gençtir.

Marika -Ne var?

Yorgiya -Bulut getirdim anne, bulut!

Marika -Ne bulutu? Hani, nerede?

Yorgiya -İşte, kovamda!

İkisi birden kovaya bakarlar. Kovada
bulut bulut yok, simsiyah bir su.
Apartmanın otomat ışığı söner.
Ortalık kararır.

Marika - Ah Yorgiyamu! Ah! Sen çok hülyalı bir kız
olacaksın.

JENERİK

5. ADA/GENEL/GÜN

Burgazada'yı uzaktan görürüz. Mevsim
tüm senaryo boyunca ilkbahar-yaz
arasında. Dördüncü bölümün sonu
sonbaharda geçer.

6. ADADA ÇAMLIK/DIŞ/GÜN

Çamların arasından denizin ve uzaklarda
İstanbul'un görüldüğü bir alan. Senaryo

boyunca KA olarak anılacak olan Köpekli
Adam kağıdın ilk sayfasına yazmaya başlar.
Yazdıklarını alçak sesle okumaktadır.
Köpeği yazdıklarında tarif ettiği gibidir.

KA -Yanında köpeği ile beraber denize nazır
oturmuştu. Köpek arka ayakları üstüne çökmüş, ön ayakları dimdik, heykel gibi, burnu
ıslak, soğuk... Köpekli Adam aynaya baktığı zaman yüzünde gördüğü çizgilerin
yaşlanmaktan değil, güneşe bakmaktan olduğunu köpeğine söylemiştir. Bir köpeğe
söylenmiş lakırdıyı komşulardan hiçbiri işitmemiştir denilebilir mi?

7. MAHALLE KAHVESİ/DIŞ/GÜN

Senaryonun ana mekanlarından biri
olan Mahalle Kahvesi iskeleyi gören
bir yerdedir, önünde masalar bulunur,
içerisi eski zaman kahvelerindedir.
Yüksekte bir radyo, arkada bir ocak
bulunur. Masalar ve iskemleler tahtadır.
Senaryo boyunca zaman 1940'ların
sonu ya da 50'lerin başıdır. II. Dünya
savaşı bitmiştir. Ön tarafta birkaç masa
vardır. Postacı bu masalardan birine
oturmuş, etrafındakilere bir şeyler anlatır.
Etrafındakiler Arabacı Kamil Ağa,
Tespimli Adam ve balıkçılardır. Kahveci
(Zülfikar) içeri girip çıkıp durur, çırak
masalara çay taşır. Postacı 50 yaşlarında,
şişmanca, üniformalı bir adam. Bilge
bir edası var. Afili laflar ediyor.
Hayata bağlı, neşeli bir adam izlenimi
uyandırıyor. Zaten adada herkes
onu dinlemekten hoşlanıyor.

Postacı -Dostumdur dostum olmasına, amma, tuhaf adam
birader! Dün mektup götürdüm, baktım sokak kapısı aralık. İçerden sesler geliyor. Kulak

kabarttım. Kim var içerde de kimle konuşuyor bu adam? Başımı uzattım selamünaleyküm diyeceğim, bir de baktım, almış köpeği karşısına...

8. ADADA ÇAMLIK/DIŞ/GÜN

Ka defterine yazmaya devam eder, köpeği yan yatmış, başını Ka'nın dizine dayamış uyuklamaktadır. Görüntünün üstüne postacının sözleri düşer.

Postacı -(Ses) Köpekle konuşuyor. Nimet çarpsın köpekle konuşuyor! Köpek de dinlemiyor mu? Sen diyor köpeğe, diyeceksin ki, hayatında çok güldün de bu gözlerinin kenarındaki çizgiler ondan. Hayır azizim diyor. Ben hiç gülmedim demem, güldüm. Ama şöyle içten, şöyle candan gülmedim. (Soluklanır) Diyor.

Köpeğe!

9. MAHALLE KAHVESİ/DIŞ/GÜN

Postacı anlattıklarının etkisini yüzlerden okumaya çalışır.

Tespimli adam -Eee?

Postacı -Ne ee'si?

Tespimli adam - Başka ne diyor yani?

Postacı -Dilim damağım kurudu, şuradan bir gazozcuk bari

açtırıverin.

Zülfikar gülümser. Çırağa seslenir.

Zülfikar -Getir oğlum bir soğuk gazoz.

Kamil ağa -Sen şimdi bizimki köpekle konuşuyor diyorsun

öyle mi?

Çırak gazoz getirir. Postacı büyük
bir yudum içer.

Postacı -Ohhh! Canınıza değsin. Öyle, basbayağı
konuşuyor.

Tespihli adam -Demek çizgiler gülmekten değilmiş... Nedenmiş?

Postacı -Güneşe bakmaktanmış.

10. ADADA ÇAMLIK/DIŞ/GÜN

KA yere uzanır, yüzünü güneşe verir,
yatan köpeği başını kaldırır, bir an
ona bakar, tekrar yatar.

11. MAHALLE KAHVESİ/DIŞ/GÜN

Aynı kişiler güneşe bakarlar, sonra
gözlerini kırpıştırırlar. Postacı
gazozundan içer.

Postacı -Ohhh!

Tespihli adam - Doğru demiş...

12. KAHVEYE GİDEN YOL/DIŞ/GÜN

Stelyanos (Stelyo-Trifon'un dedesi, 65-70
yaşlarında dinç bir ihtiyardır. Yoksuldur.)
ve Trifon yürürler. Dedenin elinde içinde
sebze meyva olan bir file vardır. Trifon
9-10 yaşlarında, çelimsiz bir oğlandır.
Elinde üzerindeki göremediğimiz bir

gazete kesiyi vardır. Dede torun kahveye doğru yürürler. Trifon elindeki gazete kesiyini sallamaktadır.

Trifon - Bu sefer evvelki gibi olmayacak dede. Kocaman olacak. Akıntı gibi gidecek. Sen balıkta göreceksin aaa, bu Trifon'un gemisi değil mi diyeceksin.

Stelyo - Hadi bakalım, inşallah... Adını ne koyacaksın?

Trifon - Stelyanos Hrisopulos.

Stelyo -(Güler) Vaaay, dedenin adını koyacaksın ha?

Dede torun kahveye doğru yürürler.

13. MAHALLE KAHVESİ/DIŞ/GÜN

Postacı gazozunu bitirir, Zülfikar Stelyo ve Trifon'u görür. Stelyo kahvedekilerle selamlaşır.

Zülfikar -(Seslenir) Pazar ola Stelyo baba. Aşağıdan mı?

Stelyo -Zerzevat aldım biraz. Meyva gelmiş..

Zülfikar -Gel soluklan azıcık, taze çayım var.

Trifon -Yok, biz eve gidiyoruz, gemi yapıcaz.

Postacı -Gene mi gemi kerata? Bu kaçınıcı oğlum? (güler)

Stelyo -Hadi eyvallah. Daha ağırları tamir edeceğim.

Stelyo ile Trifon uzaklaşır. Postacı arkalarından acıma ve şefkatle bakar.

Postacı -Kahpe felek be. Kahpe felek! Şu yaşta adamın haline bak. Daha ağırları tamir edecek, sabahın köründe balığa çıkacak da, üç beş kuruş kazanacak... Çocuğun da kemikleri sayılıyor fakirlikten...

Tespimli Adam-Anası babası yok mu bu çocuğun?

Zülfikar -Yok. Babası üç dört kış evvel rüzgara yakalandı, kayığı battı, bizim balıkçılar zor kurtardılar. Ama arkasından bir zatürree, devirdi dağ gibi adamı.

Postacı -Yaa, on günde mum gibi eridiydi, gözümüzün önünde.

Tespimli adam -Anası ne oldu peki?
Postacı -Kahrından verem oldu... kocası ölünce.

Kamil ağa kalkmaya hazırlanır.

Kamil Ağa -Çok çekti fakir. Toprağı bol olsun.
Postacı -Eee, bu kavanoz dipli dünyada hastalık illeti de
gelip fakirin gırtlığına yapıyor.
Zülfikar -Hayrola Kamil ağa? Taze çay geliyor?
Kamil ağa -Atların vakti geldi aslanım. Bana müsaade.
Diğerleri -Güle güle...

Kamil ağa kahveden çıkarken
Konstantin'le karşılaşır. Konstantin
45 yaşlarında, iri yapılı, hatta şişmanca
denebilecek, güleç yüzlü bir adam.

Kamil ağa -Erkencisin Konstantin. Hayrola?
Konstantin -Hava çok sıcaktır be Kamil ağa. Dükkanı bıraktım
çırağa...
Kamil ağa -Daha dur oğlum ne sığağı, yaz gelince ne
yapıcan?

Kamil ağa uzaklaşır, Konstantin
kahveye girer.

Konstantin -Merhaba beyler.
Zülfikar -Eyvallah.

Konstantin havada uçan bir kuş sürüsüne
dikkatle ve hatta iştahla bakar. Gözleriyle
kuşları takip eder. İleride kuşları vururken
ve vahşice yerken göreceğimiz adamdır.

Konstantin -Bizim pilavlıklar geldi...

Konstantin vahşi bir şekilde güler.

14. ADA İSKELESİ/DIŞ/GÜN

Vapur iskeleye yanaşmıştır. Projektörcü
35 yaşlarında, hayat dolu, hafif "şair"
bir adamdır. Ağzında sigara, vapurdan iner.
Vapurdan lüks koltuklar indirilmektedir.
Üç hamal çarpma, dikkat et, ağır ha, gibi
nidalarla bir koltuk takımını at arabasına
yüklerlerken projektörcü izler, kendi kendine
alaycı ve öfkeli bir sesle söylenir.

Projektörcü -Mühendis Ahmet Beyefendi Hazretleri yeni
yaptırdıkları malikanelerini tefriş ediyorlar! Taşının enayiler. Taşının hazretin kıymetli
koltuklarını! Kışınız bir gün olsun böyle bir koltuğa degecek mi acaba...

Projektörcü tükürür, hafif hırslı bir
edayla yürür.

15. KAMİL AĞANIN EVİNİN ÖNÜ/DIŞ/GÜN

Kamil ağanın küçük evinin önü.
Ahırın girişini görürüz, kapının
önünde atları çözülmüş bir araba
vardır. Kamil Ağanın kızı Ayşe
elinde süpürge merdivenleri hırsla
süpürür, içeri girer.

16. KAMİL AĞANIN EVİ-OTURMA ODASI/DIŞ/GÜN

23-24 yaşlarında bir genç olan Kenan,
-Kamil ağanın oğlu- içerdedir, kardeşi
Ayşe girer. Kenan tiril tiril bir gömlek
giyer, ilikler. Altında dar bir pantolon
vardır. Ayşe basit bir elbise giymiştir.
18-19 yaşlarındadır, güzelcedir, çok
mutsuz ve öfkeli görünmektedir. Bir
minderi hırsla vurarak düzeltir.

Ayşe -Ooo, pek şıksınız Kenan bey, İstanbul'a mı gene?

Kenan cevap vermez, duvarda asılı aynada saçlarını tarar. Ayşe hırsla camın önüne oturur. Başının yemenisini çözer, hırsla yeniden bağlar.

Ayşe -Oof of!

Kenan -(Alaycı şarkı mırıldanır) Bir of çeksem karşıki dağlar yıkılıır...

Ayşe -Bıktım usandım hayatımdan! Sabahtan beri ahırı temizliyorum!

Kenan gene cevap vermez.

Ayşe -Abi! Beni de götür İstanbul'a. Hem öyle bir götür ki, bir daha da burayı gözüm görmesin!

Kenan -Az kaldı, az... Kurtaracam seni merak etme.

Ayşe'nin yüzünde bir ümit.

Ayşe -Kurtaracak mısın? Sahiden mi?

Kenan -Hee, sahiden kurtarıcım. Hanımlar gibi yaşayacaksın yakında, üzülme.

Ayşe -Nasıl? Ne zaman? Ne zaman kurtulacam bu hayattan?

Kenan cevap vermez.

Ayşe -O arkadaşınla mı buluşacaksın gene?

Kenan sigara paketini çorabına koyar.
Yüzünde manidar bir gülüş belirir.

Kenan -Kimi soruyorsun? Necip'i mi?
Ayşe -Necip miydi adı?
Kenan -Bilmiyormuş gibi yapma kızım, yemezler. Herife
bir günde yangın olduğunu görmedim mi?
Ayşe -Ne yangını be? O bana yangın oldu asıl.
Kenan -Hadi hadi.. O gün ağzına düşüyordun Necip'in.

Ayşe Necip'i tanıdığı günü hatırlar.

Ayşe -Ne güzel bir gündü... Gezdik.. tozduk.. Kendimi
adalı zenginlerin kızları gibi hissettim.
Kenan -Eee, senin de güzellikte onlardan aşağı kalır yerin
yok.

Ayşe kalkar odadaki aynanın önüne
gider, kendine bakar. Yemenisini
çıkartır, saçlarını açar.

Ayşe -Ama, kader işte! Onlar zengin kızları, ben Arabacı
Kamil Ağanın kızıyım!

17. KAMİL AĞANIN AHIRI/İÇ GÜN
İçerde iki at vardır. Kamil ağa atın
başını okşar, Önlerindeki kovaları
değiştirir. Elinde bir kovayla
ahırdan çıkar.

18. KAMİL AĞANIN EVİNİN ÖNÜ/DIŞ/GÜN
Kenan evin kapısından çıkar.Kamil
ağa elinde kovayla ahırdan çıkarken
Kenan'ı görür. Kenan tam bahçeden
çıkmaq üzeredir.

Kamil ağa -Kenan? Nerdesin oğlum sen? Bağırıyorum içeriye
ses veren yok!

Kenan'ın yüzünde hoşnutsuz bir ifade.
Belli ki hayatından da, adadan da,
babasından da nefret ediyor.

Kamil ağa -Hayvanlar kırılmış susuzluktan. Her işe ben mi bakacağım yahu? Bir ayağım çukurda hala koşturuyorum da biriniz demiyorsunuz baba artık köşende otur diye.

Kamil ağa söylenirken Kenan sinirlerine hakim olmaya çalışır. Babasına döner.
Kamil ağa oğlunun kıyafetini görür.
Kovayı doldurmuştur, Kenan'a uzatır.

Kamil ağa -Ne bu kıyafet böyle, baloya mı gidiyorsun? Hadi sula şu hayvanları. Yanmışlar.

Kenan -İstanbul'a geçiyorum baba, sulayamam.

Kamil ağa oralı olmaz. Ahırın arkasına doğru söylenerek yürür.

Kamil ağa -Yük teknesini başkası taşıdı bugün tepeye. Benim halim yok ki her işe koşturayım. Hadi sula hayvanı.

Kenan -İstanbul'a geçiyorum dedim baba.

Kamil ağa ahırın arkasından bir ot demetiyle çıkar.

Kamil ağa -Yarın geçersin. İstanbul kaçmıyor ya, duruyor orada. Arabanın arka tekerlerine de bir bakıver, çok gıcırıyor.

Kamil ağa otlarla ahıra girer. Kenan derin bir soluk alır, yumruklarını sıkar, sinirlidir, su dolu kovaya tekme atar. Su dökülür. Sonra kovayı kaldırır, çeşmenin altına atarcasına yerleştirir.

19. BALIKÇI BARINAĞI/DIŞ/GÜN

Stelyo, Tahir ve diğer balıkçılar kendi kayıklarının ya da ağlarının önlerinde otururlar. Tahir'in martısı barınakta belirli bir yere konmuştur. Sonraki sahnelerde de göreceğimiz Tahir'in martısıyla konuşmaları bu bölgede geçecektir. Stelyanos ağ örer. Tahir birkaç küçük balığı martıya atar.

Tahir -Al bakalım ziftlen. Kıymetini bil ha, mis gibi izmarit.

Stelyo -Gene martıyla konuşuyorsun Tahir? Dinliyor seni can kulağıyla? (Güler)

Tahir -Baba sen bari deme şöyle ötekilere uyup da. Hiç değilse gözleri var, insana bakıyor... Duvara anlatmaktan iyidir.

Stelyo -Orası doğrudur.

Tahir -Yemin billah ediyorum bu martı halden anlıyor diye de bana gülüyorlar. Dinliyor baba, nimet kuran çarpsın ki dinliyor.

Stelyo -Ee boşuna kuş beyinli dememişler.

Tahir -Babaa!

Trifon elinde bir tahta parçasıyla gelir.

Trifon -Dede! Dede! bak ne buldum. Omurgasını bundan yapsam olur mu?

Tahir -Gene mi gemi yapıyon Trifon? Hadi bu defa indirsin suya inşallah. (Sevecen güler)

Barınakta balıkçılar harıl harıl çalışmaktadırlar.

20. ADADA ÇAMLIK/DIŞ/GÜN

Ka defterine yazmayı sürdürmektedir. Yazdıklarını kısa bir an görürüz.

KA - (fısıldayarak okur, ya da iç ses) Kimsenin yanına sokulmayan, köpeğiyle konuşan bir adamın, benim gibi, senin gibi bir adam oluşuna şaşıtm doğrusu. Şimdi taşıdığım bütün mektupları açmadan açıyorum. İçlerini ezbere biliyorum artık.

Ka defterini kapatır, köpeğinin başını okşar. Oturduğu yerden kalkar, köpeği de kalkar. Yavaş yavaş yürürken köpeğiyle konuşur. Aslında bir anlamda yazmaya devam etmektedir. KA uzaklaşırken sesi de zayıflar.

KA -Ne yalan söyleyeyim, benim aşkım tuhaftır. Halbuki böyle olmamalı. İnsan yıldırımla vurulmuş gibi aşık olmalı, sonra başarmak için bir şeyler icat etmeli. Öyle değil mi?

KA'yı takip ederken ada vapurunu görürüz.

21. ADA VAPURU-GÜVERTE/İÇ/GÜN
Ön güvertede adada yüzlerini göreceğimiz kişiler ve Kenan vardır. Kenan tarağını çıkarır, saçlarını tarar, tarağını cebine koyar, etekleri uçuşan, zengin olduğu her halinden belli olan bir kıza bakar, gülümser, kız küçümseyen bir ifadeyle bakar, yüzünü çevirir.

22. ADA VAPURU-KAPTAN KÖŞKÜ/İÇ/GÜN
Daha sonraki bölümlerde de göreceğimiz kaptan 60 yaşlarında dindar görünümlü, aksi suratlı bir adamdır. Projektörcü gelir, elinde bir sandviç vardır.

Projektörcü -Yarisını vereyim mi kaptan? Daha lokma ısırmadım.

Kaptan bir an Projektörcüye bakar,

havayı, sonra yaklaşıp adamı koklar.

Kaptan -Ulan gene kaşla göz arasında rakı mı yuvarladın?

Projektörcü -Yok be kaptan, valla bir yudum bira içtim.

Kaptan -Hadi ordan! Leş gibi rakı kokuyorsun, çık git, şimdi

basıcam kalayı.

Projektörcü -Aaa, kaptan olmuyo ama.

Kaptan -Git, kokutma burayı daha fazla.

Projektörcü -İyi! Geceleri fırtınada yalvaracaksın ama aydınlat şu kayalıkları da bindirmeyelim diye.

Kaptan -Ne yalvaracam be? İşin değil mi? tabii aydınlatacağın. Sanki derdin kayalıklar! Ben bilmiyor muyum milletin evini dikizlediğini?

Projektörcünün yüzünde memnun

bir gülümseme.

Projektörcü -Yok be kaptan! Ben dikizci miyim? Fener elimden kayıyor.

Kaptan -Yalana da bak! Fener elinden kayıyormuş. Nasıl fenermiş bu da her elinden kayışından elalemin evinin içini gösteriyor? Hadi git, günaha sokma beni.

Projektörcü sandviçinden ısırır.

Projektörcü -Anlaşıldı, senin tadın yok bugün.

Projektörcü çıkarken, sataşır gibi, şakacı...

Projektörcü -Gerçi hangi gün var ki?

23. DENİZ/DIŞ/GÜN

Balıkçılar kayıklarında denize dağılmışlardır. Denizden vapuru görürüz. Projektörcü küpeşteden denize eğilir. Bir sandala doğru

seslenir.

Projektörcü -Rasgele!

Balıkçılar ona el sallarlar.

24. ADADA BİR KOY/DIŞ/GÜN

KA yanında köpeği ile ada vapurunu izlemektedir.

25. İSTANBUL-İSKELE/DIŞ/GÜN

Vapur iskeleye yanaşır. Bekleyen yolcular arasında gelecek sahnelerde tanıyacağımız Papaz Efendi de vardır. Kenan vapurdan iner.

26. BEYOĞLU/GENEL GÖRÜNÜM

Beyoğlu tarafındayız. Tarlabası civarında Yorgiya'nın mahallesi. Senaryonun ikinci ana mekanı. Matmazel Todori sokağa girer, Yorgiya'nın evine doğru yürür. Matmazel Todori ise yetmişine yakın, halsiz, ağlamaklı, zayıf, bakımsız bir kadın.Çelimsiz bir edayla yürür. Bacağı Olmayan Dilenci (BOD)'nin önünden geçer. BOD 40 yaşlarında yüzü düzgün, hatta çekici, ama yoksul giyimli bir adam. Bir bacağı yoktur. Koltuk değnekleri yanında, yerde durmaktadır.

27. YORGİYA'NIN SOKAĞI/DIŞ/GÜN

Hafif yokuş bir Tarlabası sokağı. Karşıdan karşıya gerilmiş iplerde çamaşırlar asılı. Sokaktan ayrıntılar, karışık sesler. BOD Seher'in ve kısmen Yorgiya'nın evini görebileceği bir açıda oturmuştur. ağız mızıkası çalmaktadır. Bir pencere açılır, hareketli bir İstanbul türküsü duyulur.

Todori Yorgiya'nın evine doğru yürümektedir.

Radyo -(Ses) Beyoğlu'nda gezersin, gözlerini süzersin...

Pencereye yaklaşıyoruz, içerde Gülizar'ın türküye eşlik ederek ortalığı topladığı görülür.

Gülizar -Sevdiceğim, yavrucağım... niçin niçin beni üzersin...

Gülizar bir kilimi pencereden sarkıtır ve silkelemeye başlar. Todori kapının önündedir.

28. YORGİYA'NIN EVİ-OTURMA ODASI/İÇ/GÜN

Yorgiya'nın anası Marika ilk sahnede gördüğümüz halinden on beş yaş daha yaşlıdır. Pek güzel bir kadın değil, cazibesinden umut kesmiş, zayıf, yorgun görünümüldür. Elbisesinin yakaları açıktır. Pencerenin önünde gömlek katlamaktadır. Gülizar'ın kilimi silkelemesiyle evin içine ve çamaşırlara bir toz bulutu dolar, kilim pencereyi kapattığı için ortalık kararır. Marika hışımla yerinden kalkar.

Marika -Gülizar!

29. YORGİYA'NIN SOKAĞI/DIŞ/GÜN

Marika hışımla başını uzatır, o esnada Todori'yle karşılaşır.

Marika -Napıyosun gene sen a laftan anlamaz karı?

Marika kilimi çekiştirir. Todori
Marika'ya seslenir.

Todori -Uyma şuna Marika. Delidir bilirsin, bırak...

Marika -Gülizaaar! (Camdan yukarıya) Kaç kere dedim
sana pis kilimlerini başıma silkeleme diye?

Gülizar kilimi silkelemeyi ve
türkü söylemeyi sürdürür.

Gülizar -Fıkır fıkır fıkırdama gel bana geeel...

Marika -(Sinirlenir) Kime diyorum ben? Huu Gülizar!

Marika kilimi sertçe çeker. O sırada
Todori apartmandan içeri girer.

Gülizar -Ne var cicim? Bir şey mi oldu?

Marika -Daha ne olacak? Sakız gibi çamaşırlarımı
mahvettin!

Gülizar -Ayol bunlar mı sakız? Senin sakız dediklerinle
ben pabucumu silmem. (Güler)

Marika -Bana bak ağzından çıkanı işit, gelmiyim yanına.

Marika'nın giriş kattaki dairesinin
penceresinin önündeki kısacık ipten
birkaç çamaşır asılıdır. Marika
hışımla toplar. Marika'nın kapısının
çalındığını duyarız.

Gülizar -Gel güzelim gel, senden mi korkacağım?

Gülizar kahkaha atarak kilimini toplar,
içeriye girer, hala türküye eşlik ettiği
duyulmaktadır.

Gülizar -Fıkır fıkır fıkırdama gel bana gel...

30. YORGİYA'NIN EVİ-ANTRE-İÇ/GÜN

Marika kapıyı açar, Todori gelmiştir.

Marika -Şeytan diyor çık yukarı, yol şu deli karının üç tel saçını.

Todori -Yedi bela Gülizar'dır o Marika. Gücün yeter? Karı dostunu dövüyor her akşam sabah.

31.YORGİYA'NIN EVİ-OTURMA ODASI-İÇ/GÜN

Marika ile Todori içeri girerler.

Marika -Dostuna benzemem ben onun Todori! Kafam kızdı mı yedi bela Gülizar tanımam. Bana da deligücü Marika derler.

Marika henüz ıslak olan çamaşırları
sert hareketlerle silkeler.

Todori -Zavallı adam... Ben acımdan usandım, o sopa yemekten usanmadı.

Marika -Nesine acırsın. Öyle erkek olur? Yer sopayı gider gine Gülizar'ın eteğine yapışır. Erkektir,yoksam korkuluktur?

Todori oturur, Marika sehpa dura duran
fincanı alır.

Marika -E hoş geldin?

Todori -Hoşbulduk.

Marika -Kısmete bak. Ben de az evvel fal kapattım.

Bakarsın?

Marika fincanı Todori'ye uzatır.

Todori -Bakarım...

Todori fincanı alır, hüzünlenir.

Todori -Kimseler çalmıyor artık kapımı Mari. Eskiden zengin kadınlar kapımda dizilirlerdi. Öyle meşhurdu falım... Şimdi ne oldu bilmem..

Marika Todori'nin kederli haline aldırış etmez. Todori fincana bakar.
Marika ıslak çamaşırları tekrar pencerenin dışındaki ipe asar.

Todori -Pek karışık... İçin sıkılmış, ne diyeyim istersin?

Marika -Yorgiya'ya kısmet vardır? Onu söyle, yeter. Başka bir ümidim kalmadı şu canına yandığım dünyada. Dert nah burada, ama derman?

Todori -Bilmem ki... Yorgiya'nın etrafında var bir sürü güzel adam, lakin nikah yok.

Marika -Nasıl yok? Bir aya kalmaz dülgere varacak benim kızım.

Todori -Allah bahtından güldürsün Marikamu, inşallah. Ama fincanda yok öyle bir şey.

Marika çamaşırları asmıştır,
Todori'ye yaklaşır

Marika -Bana bak, sen benim kızım evde kalsın istiyorsun?

Todori -Sen delisin Mari. Yorgiya benim elime doğdu, isterim elbet evlensin iyi bir kısmetle. Seni de yanına alsın, hanımlar gibi yaşatsın. Gün gör bu yaştan sonra...

Marika hayal kurar gibi oturur,
gözleri dalar.

Marika -Hakkım değildir? Salon salamanje salonum olsun. Yağlıboya duvarlar. Ben kırlentlere yaslanayım, elimi sıcak sudan soğuk suya sokmayayım. Mutfakta havagazi... Evde yaşayayım ahırda değil!

(Beni evden atamazlar değil mi?) cümlesi

Todori'nin fikri sabitidir. Evden söz açılınca yine hatırlamıştır. Yüzü değişir, korkulu bir ifade gelir.

Todori -Beni evden atamazlar değil mi Mari? Atabilirler?

Marika hayallerinden sıyrılır.

Marika -Atamazlar Todorimu, korkma sen.

Todori -Atarlarsa sen beni sokakta bırakmazsın değil mi

Mari?

Marika -Bırakmam tabii, hiç bırakırım?

Todori -Duvar dibinde ölmem değil mi Mari? Bakarsın

bana değil mi?

Marika bu cümlelerin fikri sabit olduğunu bildiği için aldırış etmez, kalkar, içeri doğru yürür. Todori'nin yüzünde bariz bir korku vardır. Todori'nin son cümlesi bir sonraki sokak sahnesinin üstüne düşer.

32. YORGİYA'NIN SOKAĞI/DIŞ/GÜN

Yorgiya'nın penceresini, ardından Gülizar'ın penceresini, ardından Seher'in penceresini görürüz.

Todori -(Ses) Bakarsın bana değil mi Mari...

33. SEHERİN EVİ-OTURMA ODASI/İÇ/GÜN

Seher 30 yaşlarında, güzel, dolgun bir kadın. Genç yaşına rağmen görmüş geçirmiş bir edası var. Yorgiya'yı ilk görüşümüz. 20 yaşlarında, cıvıl cıvıl,

güzel, ince, zarif bir kız. Ev 1940'larda bir Tarlabası evi. Bir apartmanın üçüncü katı. Yorgiyaların giriş katında oturdukları apartmanın karşısında. Yorgiya'nın üst katında Gülizar oturuyor. Seher'in evi eşya dolu, yaşayan bir ev. Küçük pencereler, cumba. İçerde konsol, ayna, eski tip koltuklar var. Sağda solda kadın eşyaları, bir köşede bir postiş, bir kül tablasının içinde boyuna takılan bir dizi boncuk ve yanında bir bilezik. Seher ortadaki masanın yanında bir iskemleye oturmuştur, üzerinde ince bir sabahlık vardır. Masada kına malzemesi ve bir el aynası vardır. Yorgiya Seher'in saçlarına kına yakar.

Yorgiya -(İmrenmiş) Seher abla, öyle güzel ki saçların, kiskaniyorum vallahi.

Seher -Aaa! Kaç kere dedim Yorgiya bana abla deme diye? Alıştırma ağzını öyle.

Yorgiya -E ablamsın. Benden büyüksün... belki on yaş.

Seher -Yok yüz yaş!

Yorgiya -Öyledir? Ben varım yirmimde, sen varsın otuzunda.

Seher masanın üstündeki el aynasını alır, hüznü bir yüzle kendine bakar.

Seher -Doğru... (Hüzünlenir) Bugün otuz, yarın kırk. Ben de kendimi hala taze sanıyorum.

Yorgiya -Tazesin elbet. Sendeki güzellik dillere destandır. Seher derler başka demezler.

Seher -Neye faydası var be Yorgiya? İnsanın talihi güzel olacak, yoksa yüzü güzel olmuş neye yarar?

Yorgiya'nın anası Marika'nın sesi gelir.

Marika -(Ses) Yorgiya!
Seher -Annen çağırıyor gene. Bak bakalım.
Yorgiya -Yapamaz bensiz iki dakika. Rahat huzur yok.

Yorgiya elinde kınayla pencereye çıkar.

Yorgiya -(Seslenir) Ne var gene?

34. YORGİYA'NIN SOKAĞI/DIŞ/GÜN

Marika ile Yorgiya'nın konuşmalarını sokaktan izleriz.

Marika -Hangi cehennemdesin sen? Çabuk gel eve.
Yorgiya -Seher'in saçlarına kına yakıyorum. Gelemem.

35. SEHERİN EVİ-OTURMA ODASI/İÇ/GÜN

Seher Yorgiya'nın abla demediğini fark eder, memnun gülümser, pencereye çıkar.

36. YORGİYA'NIN SOKAĞI/DIŞ/GÜN

Manav Bayram sokağın bir köşesinde sigara içer, Seher'in penceresine bakar. Göz göze gelirler, Seher gözünü kaçıırır. Bacakları Olmayan Dilenci'yi bir kez daha görürüz. Bayram'la aralarında birkaç adım vardır.

Seher -Birazdan gelir Mari, saçımı kınalıyor. Ne yapacaktın Yorgiya'yı?

Mari -Balık pazarına gönderecektim, balık alsın gelsin.

Seher ile Yorgiya Bayram'a bakarak

gölüşürler. Seher ile Yorgiya içeri girerler. Bayram sigarasından derin bir nefes çeker. BOD bir Bayram'a, bir Seher'in penceresine bakar. Ağız mızıkasını çalmaya başlar.

37. SEHERİN EVİ-OTURMA ODASI/İÇ/GÜN

Seher yine yerine oturur, Yorgiya kınaya devam ederken konuşurlar.

Yorgiya -Hakikaten bu yangın sana Seher abla. (Duraksar)
Aman. Seher!

Seher sevecen bakar, sonra Bayram'ın varlığından hoşnut, gülümser.

Seher -Sorma... Bir aydan beridir... her akşam dükkana geliyor, bir köşede öylece oturup bana bakıyor. Öylece... gözünü ayırmadan. (Toparlanır) Şimdi de böyle kapıda bekleme adeti çıkardı. Aman, deli midir nedir?

Yorgiya kına işlemini bitirir,
Seher'in başını bir naylonla sarar.

Seher -Eee, sen dülgere ne zaman varacan?

Yorgiya'nın yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirir.

Yorgiya -Aşık değilim ki... Niye varayım?

Seher -Ne aşkı be kızım? Aşk dediğin kitaplarda yazar, laftır, laf! Biz aşık olduk da ne oldu? Başımız göğe mi erdi?

Yorgiya cevap vermez, Seher ikna etmek isteyerek konuşur.

Seher -Dülger boylu poslu adam, mesleği elinde, eh parası da var diyorlar. Varırsın dülgere, ooh, keyfine bakarsın. Böyle oluyor mu? Bugün

onun kucağında, yarın bunun kucağında...

Yorgiya -Ama aşık olmaz ki... Olur mu?

38. YORGİYA'NIN EVİ-OTURMA ODASI/İÇ/GÜN

Todori oturmuş sessizce içini çeker,
ağlamaklı bir yüzü var. Marika bir
tabak meyvayla gelir, Todori'nin
önüne koyar.

Marika -Ah be Todorimu, koymam seni sokakta dedim ya,
merak etme.

Gülizar'ın evinden yine müzik sesi gelir.

Marika tavana bakar.

Marika -Azdı kudurdu gene karı.

Kapı çalınır.

39. YORGİYA'NIN EVİ-APARTMAN BOŞLUĞU/İÇ/GÜN

Katina kapıdadır. Marika kapıyı açar.

Katina 30 yaşlarında esmer, neşeli,
fakat biraz ters bir kadın.

Katina -Merhaba Mari, Yorgiya evdedir?

Marika -Seher'in saçına kına yakıyor, karşıda. Ne
yapacaksın?

Katina -Şöyle bir dolaşacağız. Hava alsın biraz kızcağız...

Marika -Çevirirsiniz gene bir işler... Bıraksın hava almayı
da, varsın şu dülgere.

Katina -Sen hala dülgeri istersin damat diye?

Marika -İsterim elbet. Ama benim salak tutturmuş aşık
değilim aşık değilim! Aşk neyine lazım?

Katina -Doğru dersin. Aşk neyine lazım.

Marika -Seni dinler Katina! Tanrı aşkına söyle de he desin
şu dülgere.

Katina Marika'ya sarılıp yanağından öperken..

Katina -Sen merak etme Marikam, girerim onun aklına ben.

40. SEHER'İN EVİ-OTURMA ODASI/İÇ/GÜN

Seher elinde iki fincan kahveyle
Gelir, dayanamaz pencereden bakar.
Bayram bir duvar dibine çökmüş,
yere bakarak sigara içmektedir.

Seher -Hala orada. Bir el etsem gelecek.
Yorgiya -Bir de dersin bana, var şu dülgere. Bak, aşk bu işte, manav aşık sana, hem de zil zurna. Nerede bulacaksın böyle aşık?

Seher acı acı güler.

Seher -Hani dedin ya demin, ben yirmimdeyim sen otuzunda, diye...

Yorgiya -Dedim ya...

Seher -Bu aradaki on yıl var ya, işte insan o on yılda öğreniyor, hayat neymiş... Hem de tokat yiye yiye. Benim için aşk diye bir şey yok artık, hepsi yalan.

Yorgiya -Aşk yalan değildir Seher, yapma...

Seher -Yalandır Yorgiya.. Hem de büyük bir yalan. Ben bu manava evet dersem ne olacak biliyor musun?

Seher dalgın ve kederli bir yüzle konuşur.

Seher -Beni sevecek, hevesini aldıktan sonra çekip gidecek.

Yorgiya -Ne biliyorsun adamın içini? Belki çok seviyor seni, belki hiç gitmeyecek?

Seher -Ben bu filmi çok gördüm Yorgiya. Gidecek. Ya benden daha genç daha güzel bir kadına aşık olacak, yahut karısı çoluk çocuğu düşecek aklına. Mutlaka gidecek. Peki ben ne olacağım o zaman? Ne geçecek elime?

Aşk hikayesi dediğin budur Yorgiya. Sonu mutlaka kötü biter. Mutlaka.

Yorgiya -Ama... değmez mi Seher?

Seher cevap vermez.

41. BEYOĞLU-GENEL-DIŞ/GÜN

Kenan hızlı adımlarla yürümektedir.

42. BEYOĞLU'NDA BİR PASTANE/DIŞ/GÜN

Orta halli bir pastane-muhallebici tarzı bir dükkan. Kenan içeri girer.

43. BEYOĞLU'NDA BİR PASTANE/İÇ/GÜN

Çevresinde kadın satıcısı olarak bilinen Necip 25 yaşlarında yakışıklı, iyi giyimli bir gençtir. Hafif sinirli görünmektedir. Tek başına bir masada oturur, elindeki bir zinciri çevirip durur. Kenan pastaneye girer, Necip'in oturduğu masaya gider.

Kenan -Selamlar...
Necip -Nerde kaldın oğlum? Kaç saattir seni bekliyorum... Hani Ayşe?

Kenan'ın yüzünde bir rahatsızlık.
Bir süre konuşamaz.

Kenan -Olmadı be abi...
Necip -Nasıl olmadı? Gelmem mi dedi? İstemiyor mu?
Kenan -İstiyor da... getiremedim...
Necip -Nasıl getiremedin kardeşim? Ne konuştuk?
Barbutta küfeyle borçlanırken böyle demiyordun ama. Hani o da bıkmıştı hayatından?
Kenan -Öyle ama... ne bileyim... Kız kardeşim be Necip!
Anlasana?
Necip -Allah Allah! Pavyonda çalışacak diye illa adamların koynuna girecek değil ya. İstemezse paşa gönlü bilir. Konsomasyon neyimize yetmez? Alemi bilmiyor gibi konuşuyorsun.

Kenan Necip'e bakar. Rahatsızdır.

Kenan -Sen olsaydın... kız kardeşini elinle götürür müydün...

Necip arkasına yaslanır. Dik dik
Kenan'a bakar.

Necip -Bırak bu vicdan tercümesini Kenan, bana sökmez. Zarı attın, teke düştün bir kere. Borcunu ödemezsen façanı bir bozarlar ki, nasıl oldu anlayamazsın...

Kenan mendilini çıkarıp alnını
siler. Çok sıkışmış olduğu belli.
Katina ile Yorgiya içeri girerler.
Necip onları görünce ayağa kalkar.

Necip -Oooo, Hanfendiler, şeref verdiniz.

Katina ve Yorgiya Necip'in masasına otururlar.

Katina -Şeref bulsak kendimize saklarız güzelim. Sana niye vereceğiz?

Necip -Amma ters karısın Katina ha. Bir kere de tatlı söz etsen ölürsün değil mi?

Katina -Tatlı söz edecek adamı bulsam esirgeyecek değilim, ederim. Kim bu çocuk? Kendine çırak mı yetiştiriyorsun? (Güler) Pek de genç.

Necip utanmıştır, önüne bakar.

Katina -Ay utangaçmış da... Bir halt yapamaz bu Necip...
Katina dediymi dersin.

Yorgiya -Bir keşköl söyle de, ağzımız tatlansın.

Necip -Tatlansın anam. Söyleyelim hemen. (Katina'ya)
Hayrola? İşe mi çıktınız?

Katina -Bu saatte iş mi olur? Akşamı ediyoruz işte.
Karidesçinin evinde bir tüysüz oğlanı söğüşleyeceğiz Yorgiya'yla..

Katina abartılı ve hatta acı bir neşeyle gülerken Necip'in giderek kızardığını görürüz.

44. YORGİYA'NIN SOKAĞI- DIŞ/GECE

Yorgiya'nın sokağındayız. Akşam
Olmuş, evlerin ışıkları yanmıştır.
BOD ağız mızıkasını okşar, cebine
koyarken çaldığı şarkıyı mırıldanır.

BOD -Seni Leyla diye... sevdimdi... siyah gözlü kadın.

BOD mendildeki bozuk paraları
avuçlayıp cebine atar, tek bacağına
dayanarak kalkar, koltuk değneklerini

alır. Birkaç adım ilerisinde elektrik
direğinin dibinde Bayram yere
çömelmiştir, sigara içmektedir.
BOD değneklerle yürür, Bayram'ın
önünde durur.

BOD -Aç açına bu kadar sigara içme birader, ciğerlerine
yazık.

Bayram şaşırır, BOD bir iki
adım atar, durur, Bayram'a döner.

BOD -Aşk güzel şeydir, ama bazen değmez. Bana
sorarsan evine git. İnsanın evi gibisi yoktur... Hadi eyvallah.

BOD uzaklaşır, Bayram arkasından
arkasından bakar, sonra Seher'in
penceresine gözlerini çevirir.
Pencerede ışık yanmaktadır.

45. YORGİYA'NIN EVİ-OTURMA ODASI-İÇ/GECE

Marika masaya bir yığın kumaş
yığmış, düğme dikmektedir.
Radyoda güzel bir şarkı çalar.

Radyo -(Ses) Gülşen-i hüsnüne kimler varıyor... Kim ayağın
öperek yalvarıyor...

Birden bir gürültü olur, Gülizar'ın
sesi duyulur, Marika seslere kulak
verir, Gülizar'ın sesini duyar.

Marika -Gene başladı yedi bela!

Marika uzun saplı süpürgeyi
alıp tavana vurur.

Marika -Yettin artık canıma, yettin!

46. GÜLİZAR'IN OTURMA ODASI-İÇ/GECE

Gülizar zayıf, 45 yaşlarında bir adam olan dostu Hayri'yi iteklemektedir. Adam bir şeyler söylemeye çalışır, ama ağzından tam bir kelime çıkamaz. Gülizar sürekli üstüne gitmektedir.

Gülizar -Bir baltaya sap olamıycan mı sen? Kaçınıcı iş bu kovulduğun? Ha? Kaçınıcı?

Hayri -Gü.. Gülizar.. Bi dakika..

Gülizar -Ne yiyicez, ne içicez? Hiç düşünmüyor musun? Haftaya aybaşı, bakkala, manava nereden çıkarıp vericen borcunu?

Gülizar adamın suratına tükürür, adam yüzünü korumaya çalışır.

Gülizar -Tüh senin kalıbına! Erkeğim diye geçiniyorsun bir de!

Hayri -Ama Gülizar, karıcığım!

Gülizar -Karıcığım deme bana! Rezil herif! Karıcığın olaydım düşünürdün biraz, burnunu eğer çalışırdın. Elalemin karıları yağda balda yaşıyor, bi de benim halime bak.

Gülizar adamı ite ite duvara dayar.

Adam kaçır, Gülizar peşindedir.

Gülizar -Memlekette eş dost bırakmadım seni işe koydurmak için. Önüme gelene ağzımı eğdim, benim şu sümsüğün elinden tutun diye. İki paralık adamların ayağına kapandım sırf sen bi baltaya sap ol diye. Olmadın! olmadın Allahın belası! Gene ne yaptın da kovdular? Ha? Ne yaptın? Yine bişey mi aşırıdın? Mendebur herif? Ne zaman çalışacaksın sen? Ha? Ne zaman?

Gülizar adamı yakalar, silkeler,

Adamın sırtına hızlı hızlı birkaç

yumruk atar. Adam kollarını iki
yana savurup döner, diklenir.

Hayri -Aaaa! Yettin ama! Çalışmıyorum ulan!

Gülizar -Ne dedin ne dedin?

Hayri -Çalışmıyorum dedim! Biraz da sen çalış bana

bak!

Hayri bir koltuğa gülünç bir
edayla oturur, sigara yakar. Aslında
Gülizar'dan korkmaktadır, ellerinin
titrediğini görürüz.

Gülizar -Üstüme iyilik sağlık! Yanlış duydum herhalde! Seni
hem evimde oturtucam, hem de çalışıp besliycem, öyle mi?

Hayri -Yetti artık üzerime geldiğin! Canımdan bezdim

yahu!

Gülizar -Öyle mi?

Hayri -Öyle! Ben senin esirin miyim be? Çalış çalış çalış!

Çalışmıyorum anasını satayım! İşine gelirse!

Gülizar gelir adamı ensesinden yakalar,
sürükleyerek oda kapısına doğru
götürürken...

Gülizar -Gelmiyor Hayri Bey!

Gülizar'ın kendinden emin ifadesi
karşısında Hayri geriler. Ağzından
çıkana pişman olmuştur bile.

Gülizar -Beyimiz çalışmak istemiyormuş, hay hay! Nasıl
istersen! O zaman kendine yatacak yer de bulursun!

Hayri -Gülizar bi dakika yalnız!

Gülizar -Bakalım sokakta kalmak nasıl oluyormuş. El mi

yaman bey mi yaman?

Hayri -Gülizar ruhum, bi dakika öyle demek istemedim.
 Gülizar -Sürün köpek gibi de aklın başına gelsin.
 Hayri -Çiçeğim, canımın içi beni yanlış anladın!
 Gülizar -Yanlış yanlış anlamadım. Bak bakalım bir daha bu eve adım atabiliyor musun?

47. GÜLİZAR'IN EVİ-KAPI ÖNÜ-İÇ/GECE

Gülizar adamı ensesinden tutmuş,
 kapıyı açar, dışarı çıkarır. Hala atışmaktadırlar.

Hayri -Gülizar ruhum, yapma, bak pişman olursun!
 Gülizar -Evimde oturttuğum yetmiyor, bir de çalışıp sana bakacağım ha? Verdiğim bütün emekler zehir zıkkım olsun!
 Hayri -Sevda çiçeğim, bitanem, koma beni sokaklarda..
 Gülizar -Boyun posun devrilsin! Teneşirde paklan! Seni bir lokma ekmeğe muhtaç göreyim inşallaaah!
 Hayri -Nur yüzlüm, ben ettim sen etme, köpeğin olayım...
 Bi an sinirlendim kafam bozuldu işte...
 Gülizar -Ne kafası be? Sende kafa mı var bozulacak?
 Defol git gözüm görmesin seni!

Gülizar adamı merdivenlerden sürükleyerek indirirken...

Gülizar -Bana, yedi bela Gülizar'a posta koymak, çalış da bana bak demek ne demekmiş gör bakalım!

48. GÜLİZAR(YORGİYA) APARTMAN ÖNÜ-DIŞ/GÜN

Gülizar apartman kapısından Hayri'yi dışarı atar. Giriş katta oturan Marika cama çıkar. Diğer pencereler de açılır herkes manzarayı seyreder. Seher de cama çıkar, Bayram'ı görür.

Marika -Nooluyo Gülizar? Ne bu gürültü?
 Gülizar -Yok bişey Mari, işine bak sen, gir içeri. (Adama)

Seni bi daha buralarda görmeyeyim, fena yaparım ona göre.

Hayri ağlamaya başlamıştır,
Gülizar'ın ayaklarına kapanmaya
kalkar. Pencereelerde gülüşmeler...

Hayri -Ben sensiz nasıl yaşarım Gülizarım, kıyma bana
kurbanın olayım!

Gülizar adamı tekmeler.

Gülizar -Koltuğa kışını yayıp da biraz da sen bana bak
derken düşünecektin. Hadi bakalım uğursuz itlerin dostu ol şimdi.

Gülizar apartman kapısını güm
diye kapatır.Hayri kapıyı yumruklar.

Hayri -Gülizaaar, aç kapıyı Gülizaaar! Ben ettim sen
etme...

Cevap gelmez, Hayri Marika'ya
bakar.

Hayri -Şuna bir şey söyle Marika, gözünü seveyim.
Marika -Ben girmem karı koca arasına.
Hayri -Gülizaaar! Pişmanım Gülizaaar!

Gülizar pencereye çıkar, bağırır.

Gülizar -Defol git dedim Hayri, kafana saksıyı yiyeceksin
bak.

Marika pencerededir. Eğlenerek
durumu izler.

Hayri -Marika yardım et ne olur. Karı çok kızdı bu defa.
Marika -Naaptın gene azdırdın karıyı?

Hayri -Valla bir şey yapmadım Marika. Patron kafamı bozdu, ben de diklendim.

Marika -Gene kapıya koydular desene. Bu kaçınıcı? Kadının canına yetti demek. Hadi. Git Bekir'in kahvesinde otur. Sabaha siniri geçer seninkinin. Döner gelirsin eve.

Köpek havlamaları duyulur.

Hayri bariz şekilde korkar.

Hayri -Eyvah, mahallenin itleri döküldü sokağa. Marika gözünü seveyim, beni sabaha kadar sakla.

Marika -Sen delisin? Seni evime alayım da Gülizar çamuru sıçrasın üstüme, benim dostumu nasıl evine alırsın diye. Hadi uğurlar olsun. Uğurlar olsun!

Marika camı kapatır, içeri girer.

Köpek havlamaları artar. Hayri

korkar, sokağın başında bir grup

köpek görünür, Hayri yerden taş

aranırken bağıırır. Bir taş bulur, atar.

Hayri -Hoş! Hoş ulan! Bir siz eksiktiniz başıma. Hoş!

Hayri köpeklerin havlamaları artınca koşarak sokaktan uzaklaşır.

49. YORGİYA'NIN EVİ-OTURMA ODASI/İÇ/GÜN

Marika manzarayı perdenin

arkasından seyreder, içeri girer,

güler. Duvardaki saat onu vurur.

Marika Yorgiya'yı hatırlar. Sert

sert söylenir.

Marika -Saat oldu on! Küçük hanım yok ortada!

Kumaş yığınını kucaklayıp

odadan çıkarken söylenmeye

devam eder.

Marika -Ah Yorgiya gözün kör olmasın.. Sen böyle sokak süpürgesiyken dülger seni alır?

50. BAŞKA BİR SOKAK/DIŞ/GECE

Hayri arkasına bakarak hızlı adımlarla yürür, bir köşebaşında iki kişi Kenan'ı döver. Kenan karnına yediği yumrukla yığılır.

1.Adam -Akıllanmayacak mısın oğlum sen? Öde borcunu paşa paşa diyoruz değil mi?

Kenan -Ödeyeceğim.. valla billa ödeyeceğim...

1.Adam -İstersen ödeme. (2.Adama) Hadi yürü, gidelim.

2.Adam Kenan'a tekme atar.

2.Adam -Hadi eyvallah. Façanı bozduk biraz, kusura bakma..

Kenan arkalarından bakar, sonra zorlukla kalkar, yürür.

51. YORGİYA'NIN SOKAĞI/DIŞ/GECE

Bayram her zamanki yerinde yere çömelmiş sigara içer. Hayri köpeklerden kurtulmuştur, sokağa tekrar gelir. Pencerenin önünde durup bağıırır.

Hayri -Gülizaaar! Aç kapıyı kurbanın olayım! Gülizaaar!

Gülizar pencereyi açar,

Gülizar -Sana kapımın önünden geçme demedim mi ulan

ben?

Gülizar Hayri'ye bir saksı fırlatır.

Hayri -Gülizaar! Etme, eyleme... Ruhum, biriciğim...

Saksı yere düşüp parçalanır.
Tekrar köpek sesleri duyulur.
Hayri etrafına bakınır. Sonra
pencereye bakarak Gülizar'a söylenir.

Hayri -Manyak karı! Nedir ulan senden çektiğim?

Hayri hızlı adımlarla yürür. Bayram
oturduğu yerden Hayri'yi izlemektedir.
O sırada Seher'in evinin önüne bir taksi
yanaşır, Seher apartmandan çıkar,
üzerinde pavyon kıyafeti vardır,
taksiye biner. Bayram gözleriyle
takip eder. Sonra taksinin ardından
hızlı hızlı yürümeye başlar.

52. KARİDESÇİNİN EVİ-OTURMA ODASI/İÇ/GECE

Küçük bir evin bakımsız bir odası.
Ortadaki masada envai çeşit meze
vardır. Etrafında Sofiya, Karidesçi,
İstapan, Yorgiya, Katina ve Sofiya
Müşteri olarak anacağımız müşteri
vardır. Katina ile Yorgiya cümbüş
çalan İstapan'a eşlik ederek şarkı
söylerler.

İstapan -(Şarkı söyler) Benzemez kimse sana, tavrına
hayran olayım...

20-22 yaşlarında ama kendini çok
görmüş geçirmiş zanneden, cakalı
genç bir adam (Sofiya Müşteri) zil

zurna sarhoştur. Müzikten
hoşlanmamıştır.

Sofiya Müş -Yok mu birader şöyle neşeli bir şeyler? Ne bu böyle gıy gıy gıy.. İçim kıyıldı yahu?

İstepan çaldığı şarkıyı değiştirir.
Suratı da hafiften asılır.

İstepan -Odasına girdim fincan elinde, saatin kordonu ince belinde, belinde...

Sofiya Müş. Hoşlanmıştır, sarhoş
bir edayla şarkıya katılır, iyice
ağzı yayılır.

Sofiya Müş. -Hah, şimdi oldu. Belinde aman aman... Kaşları
keman.

Katina ve Sofiya da şarkıya katılırlar.
Katina hafiften oturduğu yerde danseder.
Sofiya açıktan dans ederek yerinden kalkar.

Katina -Oooh, gözleri yamaaan!
Sofiya Müş. Kadehini kaldırır.

Sofiya Müş. -Hadi şerefinize! Ohooo! Ağır gidiyoruz!

13-14 yaşlarında bir çocuk olan
Aleko pencerenin önündeki divanda
uyuyakalmıştır. Sofiya dans ederek
çocuğun yanına gider, üzerine bir
ceket örter. Sofiya Müş. iyice coşmuştur.

Sofiya Müş. -Adalardan bir yar gelir bizlereyi çal. Hadi.

İsteyen hemen ona geçer. Karidesçi, Katina, Sofiya Müş ve Sofiya kadeh kaldırmışlardır, tam bir coşku havası vardır. Katina ile Yorgiya bakışlar, müşterinin aşırı sarhoşluğuna bıyık altından gülümserler. Katina müşterinin kadehini doldurur.

Katina -Hadi aslanım, yarasın! Oh! İç iç iç!

Genç Müşteri cakalı bir edayla kadehi alır, bir dikişte içer. Sofiya müşteriye çaktırmadan dolu rakı şişesini kaldırır. Ortada bir de boş şişe vardır.

Katina -Görüyor musun Sofiya beyefendi, dikiyor kadehi bana mısın demiyor. İşte içtin mi böyle içeceksin.

Sofiya Müş. -Bana mısın demem ben, iyi içerim. Doldur!

Sofiya -Aaa, rakımız bitmiş gene. Ne oldu bu kadar rakı?
Sofiya Müş. -İçiyoruz ki bitiyor Sofiya hanım, yenisini aldıralım,
gönder çocuğu. Gitsin iki büyük alsın gelsin.
Yorgiya -(Abartılı) Maşşallah. Onu da içersiniz siz.
Sofiya Müş. -Evelallah, içeriz!

Karidesçi ile Sofiya göz göze gelirler,
memnun. Müşteri Yorgiya'yı
yanağından öper. Yorgiya'ya yılışır.

Sofiya Müş. -Ne zaman geçeceğiz içeri güzelim?
Yorgiya -Daha erkendir, havamda değilim.
Sofiya Müş. -Uzatma ama... Hadi söyle şu Sofiya karısına da
savsın milleti.
Yorgiya -Acele etme, ben vaktini bilirim...

Yorgiya kıkırdar. Sofiya araya girer.

Sofiya -Tuzlu balık da istersiniz beyim?
Sofiya Müş. -Onu da mı bitirdik? Demin tabak doluydu..
Sofiya -Gırtlak var sizde maşallah, ne koysak gidiyor.
Biraz para verseniz de çocuğu göndersem...
Sofiya Müş. -Verelim verelim. Çocuğa söyle, kendine de helva
melva alsın.
Sofiya -Başüstüne beyefendicim.

Sofiya Müş. cebinden bir deste para
çıkırır. İçinden yüklü bir miktar
Sofiya'ya verir.

Sofiya -Hemen geliyor rakılar.

Katina Yorgiya'yı dürter, adamlar
alay edercesine kıkırdaşırlar. Sofiya
çocuğun yanına gider. Dürter,
çocuk uyanır, bakar.

Sofiya -Alekimu, git içerde yat kuzucuğum, zannetsin Şu budala sen rakı almaya gittin.

Çocuk uykulu gözlerle kalkar. Odadan çıkar.
Sofiya Müş. İyice sarhoştur.

53. PAVYON ÖNÜ/DIŞ/GECE

Bayram pavyonun kapısında durur,
bir süre dikilir. Sonraki bölümlerde
de zaman zaman göreçeğimiz
Kudret'le selamlaşır. Kudret 35
yaşlarında, iri yapılı bir adamdır.

Bayram -Merhaba.. Seher hanım... içerde mi?

Kudret biraz alaycı ifadeyle
Bayram'ı süzer.

Kudret -İçerde... de, Seher hanım sana büyük gelir be arkadaşım...

Bayram ters ters Kudret'e bakar,
içeri girer. Kudret arkasından
konuşur.

Kudret -Sen bilirsin.

54. PAVYON-SALON-İÇ/GECE

1940'ların sonunda orta sınıf bir
pavyon. Localarda oturanlar, pistte
Şarkı söyleyen bir kadın... Bayram
biraz çekingen bir ifadeyle içeri girer.
Bir garson ona selam verir, dipte bir
masaya oturur. Az sonra Seher'i görür.
Seher elinde ağızlıklı bir sigara, çekici

bir biçimde ortada dolaşmaktadır,
Bayram'ı görür, bir süre ona dikkatle
bakar. Bayram'ın bakışlarında tutku vardır.

55. KARİDESÇİNİN EVİNİN ÖNÜ/DIŞ/GECE
Evin ışıkları yanmaktadır. Müzik sesi sokağa taşar.

56. KARİDESÇİNİN EVİ/İÇ/GECE
Müşteri her an sızacak gibidir. Gözleri
kaymış, boşluğa bakmaktadır. Oysa
diğerleri hiç sarhoş değildir. İstapan
çılginca cümbüş çalmaktadır. İstapan,
Katina, Yorgiya ve Sofiya şarkı
söylemekte, müşterinin sarhoşluğunu
daha da azdırmaya çalışmaktadırlar.

Hepsi - (Şarkı söyler) Erkilet güzeli bağlar bozuyor
amanın aman ben yandım aman.

Sofiya Müş. Birden sızar, başı masaya
düşer, meze tabağının içine girer.
İstapan susacak gibi olur.

Sofiya -Devam et! Devam et!

İstapan çılginca çalmaya devam eder.
Yorgiya ve Katina kahkaha atmaktadırlar.
Az sonra müşterinin horladığı duyulur.
Sofiya ve kızlar susarlar. İstapan
hala çalmaktadır.

Sofiya -Kes şunu İstapan, kafamız şişti.

İstapan -Bi dersiniz çal, bi dersiniz dur, anlamadım gitti...

İstapan çalmayı keser, bir sessizlik
olur, herkes yorulmuştur.

Katina -Oh! Çok şükür!

Karidesçi Müşterinin başını masadan kaldırır, arkasına yaslar. Müşteri tam anlamıyla sızmıştır, horlayarak uyumaktadır.

Katina, Yorgiya ve Sofiya gülüşürler.

Karidesçi adamın ceketinin iç cebinden cüzdanını çıkarır. Hepsi dikkatle bakarlar.

Karidesçi paraları çıkarır. Az bulur.

Karidesçi - Budur hepsi? Fukara çıktı bu be!

Sofiya -Olsun, daha ne istiyorsun? (Kızlara) Açgözlü bu benim adam. Kuruşuna kadar alıyor parayı. Olmaz öyle, adam ne namuslu yer desin. Zil zurna sarhoştum ama param duruyor yerinde.

Karidesçi -Götürüp yatırayım içeriye? Zannetsin geceyi güzel Yorgiya ile geçirdim...

Sofiya -Bırak uğraşma. Atıveririz şu divanın üstüne.

Yorgiya -Ya sabah uyanınca ne olacak Sofiya? Derse ki ben anlamam, Yorgiya'yı isterim? Yoksa verin paramı geri?

Sofiya -Sanki ilk defa olacak Yorgiya! Tuhafsın. Hep ne diyoruz? Tren kaçtı. Kim dedi sana küp gibi iç?

Hepsi birden gülüşürler. Müşteri hala horlamaktadır.

Katina -(Karidesçi'ye) E hadi? Ver paramızı da gidelim artık..

Karidesçi cüzdandaki parayı çıkarır, Katina'ya, Yorgiya'ya, İstepan'a ve kendine paylaştırır.

Karidesçi -Bu senin İstepan.

İstepan -Eyvallah.

Karidesçi -Al bakalım Katina. (Yorgiya'ya), bu da senin.

Katina -Sana ne kaldı, göster hele.

Katina Karidesçinin elindeki
paraya bakar.

Katina -İyi, yarısını Sofiya'ya ver.
Karidesçi -Sana ne Sofiya'dan? Sen aldın paranı.
Sofiya -Doğru diyor, ver bana da.
Karidesçi -Ha senin paran ha benim Sofiyam, ikimizindir bu.
Sofiya -Öyle değildir işte. Pabuç alacam ben.

Karidesçi Sofiya'ya da para verir.

Karidesçi -İyi. Al bakalım.

Karidesçi adamın cüzdanında bir
miktar para kalmasına dikkat eder,
sonra cüzdanı ceketin cebine sokar.
Sonra herifi kucaklar. Katina ile
Yorgiya paralarını koyunlarına
sokarlar, kalkarlar.

Katina -Hadi bize müsaade...

57. YORGİYA'NIN SOKAĞI-GENEL/DIŞ/GECE

Sokakta ışıkların çoğu sönmüştür.
Sokak lambaları yanar. Gülizar'ın
dostunun kaçtığı köpekler bir köşede
kümelenmiştir. Seher'in sönük olan
ışığı yanar.

58. SEHER'İN EVİ-SALON-İÇ/GECE

Seher yorgun bir yüzle ayakkabılarını
çıkartır, aynaya gider, yüzüne dikkatle
bakar.

59. BAYRAM'IN OTELDEKİ ODASI-İÇ/GECE

Bayram'ın kaldığı kötü, ucuz bir otel odası. Bir demir karyola, bir lavabo. Bayram içeri girer, kendini sırtüstü yatağa atar, elinde sigara vardır.

60. BURGAZADA-GENEL/DIŞ/GÜN

Adada çoktan sabah olmuş.

61. MAHALLE KAHVESİ-DIŞ/GÜN

Zülfikar elinde çay tepsisiyle çıkar, kahvenin önünde oturmakta olan birkaç müşteriye çay dağıtırken Ayşe'nin gelmekte olduğunu görür. Ayşe'nin elindeki filede ekme, birtakım paketler ve patates vardır. Zülfikar etrafa belli etmemeye çalışarak Ayşe'yi izler. Ayşe'nin yükü ağırdır, o da Zülfikar'a kaçamak bakarak kahveye doğru yürür. Tam kahvenin önünde file delinir ve

patatesler ardı ardına paketten dökülür,
dağılır. Ayşe telaşlanır, her birini
toplayayım derken filedeki diğer
şeyler de delikten dökülür.

Ayşe -Allah kahretsin! Bir bu eksikti!

Zülfikar yetişir, patatesleri toplamaya
yardım eder. Zülfikar'ın Ayşe'ye
bariz ilgisi vardır.

Zülfikar -Delindi mi?

Ayşe -Şu hale bak! Nasıl götüreceğim şimdi bunları?

Ayşe fileden dökülenleri toplamaya
çalışır, Zülfikar'ın elinde üç beş patates
vardır. Ayşe ve Zülfikar ne yapacaklarını
bilemezler.

Zülfikar -Dur ben bir şey getireyim.

Ayşe -Boşver, şöyle koluma alırım.

Zülfikar -Olur mu öyle, taşınmaz.

Zülfikar kahveye döner, çay boşlarını
toplayan çırağa seslenir.

Zülfikar -Yadigar! Çekmecede file olacak, getir çabuk.

Yadigar pek anlamamış gibi bakar.

Zülfikar -File oğlum file! getirsene?

Yadigar içeri girer, Zülfikar ile Ayşe
karşı karşıya kalırlar.

Zülfikar -Çarşıdan mı sabah sabah?

Ayşe -Nerden olacak başka?

Ayşe sinirlidir, Zülfikar bir şey söylemek ister gibi Ayşe'ye bakar, ama Ayşe mutsuz ve gergin yüzünü çevirir.

Zülfikar -Bir çay içer misin?..
Ayşe -Sağol. Evde var.
Zülfikar -(Kırılır) Evde yok demedim ki...

Ayşe sert çıkışından pişman olur.

Ayşe -Hayır yani, kahvaltı hazır, babam bekler..
Zülfikar -Ha, tamam.

Yadigar fileyi getirir.

Yadigar -Bunu buldum.

Zülfikar fileyi alır, Ayşe'yle birlikte patatesleri ve diğerlerini koyarken elleri birbirine değer, bir an bakışırlar.

Ayşe -Sağol. Babamla gönderirim fileni.
Zülfikar -Lüzum yok.. Kalsın..
Ayşe -İyi günler..
Zülfikar -Sana da.

Ayşe giderken Zülfikar arkasından bakar.
Ayşe dönüp baksın diye bekler, ama Ayşe hızlı hızlı yürür.

62. KA'NIN EVİ-DIŞ/GÜN

Ka kapıyı açar, çıkar. Köpeği fırlar, birlikte yürümeye başlarlar.

63. KA'NIN EVİ-İÇ/GÜN

Ka'nın odası. Az eşyalı, ama canlı bir ev.

Bir köşede bir yatak, bir kitaplık, çalışma masası. Masanın üstünde çalışma lambası, kağıtlar. Kağıtlara yaklaşıyoruz. Birtakım metinler. "Sonra Seher'in evinin ışığı gecenin içinde yalnız bir ateşböceği gibi yandı..." filan gibi bir cümle görürüz.

64. BALIKÇI BARINAĞI/DIŞ/GÜN

Adanın balıkçıları çalışıyorlar. Ağları tamir edenler, sandallara bakanlar, teknelere kasa yükleyenler, oltaları elden geçirenler... Barınakta bir faaliyet var. Kendi aralarında kısaca konuşuyorlar. Tahir'in martısı direkte, Tahir altında çalışıyor. Oltta kutusunu çıkarmış, malzemelerini temizliyor. Martıyla konuşur.

Tahir -Kısmetsiz doğmuşum demeyeceksin. Kısmetinin kıymetini bileceksin. Misal bu balıkçıları al. Eli boş geldiler miydi denizden, suratlar bir karış hepsinde. Varma yanlarına. Haksızlar demem haklılar, kör boğaz doymak ister. Ama bak şu deniz, kısmetin ta kendisidir. Aşktır bu be aşk! Elim bir gün suyuna değmese hasta olur yatarım.

İçi balık yemi dolu kovaya gider,
oradan bir avuç balık artığı alır,
martının yiyebileceği bir yere koyar.

Tahir -Misal seni alalım. Ha? Ben senin kısmetin değil miyim ulan, kerata! Ekmek elden su gölden! Oh! Ye ye afiyet olsun.

Ka'yı görürüz, yanında köpeğiyle
balıkçıların arasına karışmıştır.
Tahir'e doğru yürür.

Tahir -Ah ulan dünyada kuş olmak vardı... Daha iyisi senin gibi bir martı olmak vardı. Cihan kanatlarının altında...

Ka Tahir'in yanına gelir

Ka -Kolay gelsin Tahir, balığa mı?
 Tahir -Oo ağabey, hoş geldin... Balığa ya, çifte çubuğa
 gidecek değiliz a.
 Ka -Doğru... Ne çıkar bugün?
 Tahir -Karagöze niyetliyiz ama kısmet... (Martıya)
 doydun mu kerata?

Martı uçar, Tahir'in etrafında
 birkaç kez döner, uzaklaşır.

Tahir -Gördün mü ağabey, teşekkür ediyor. (Martıya)
 fazla uzaklaşma, akşama ziyafet var..
 Ka -Gelir mi akşama?
 Tahir -Hiç şaşmaz. Gelir, gün batmadan.
 Ka -Martıyla konuşuyor diyorlar senin için...
 Tahir -Doğru. Senin için de köpeğiyle konuşuyor diyorlar.
 Ka -(Güler) Doğru...

İki adam birbirlerini anlayarak
 bakışirlar, gülümserler.

Tahir -Halden anlıyor bu hayvan. Başka türlüdür.
 Ötekiler gibi gak gak bağırılmaz. Ben denizdeysem bir kayanın tepesine çıkar, oradan
 beni gözler. Sanki kayık alabora olsa, tutacak beni ensemden kıyıya getirecek.
 Keyifsizsem yanıma sokulmaz. Keyifliysem gelir sandalın kışına oturur... Hava bozuk
 gitse de üç gün balığa çıkmasam tenezzül edip de çöp mavnalarına gitmez. Beni bekler
 aç açına...

Ka -Neden? Tembellikten mi, şairlikten mi?
 Tahir -Orasını sen bilirsin ağabey. Sen söyle.
 Ka -Her canlı karnı doysun ister. Ama senin martı,
 senin elinden yemek için aç bekler. Bu, basitçe yaşamaktan daha büyük bir şey bana
 kalırsa Tahir.
 Tahir -Doğru diyorsun ağabey. Ne ben onsuz yapabilirim

ne o bensiz yapabilir. Bu acayip bir şey.

Ka -Acayip değil Tahir, buna sevgiyle yaşamak denir.

Denizde bir kabarma olur. Ka'nın
gözlerinde bir yaşama sevinci, martı
uzaklaşır.

65. ADADA ÇARŞI İÇİ/DIŞ/GÜN

Ka bir dükkandan çıkmıştır, elinde iki zarf vardır.

66. ÇARŞIDA BİR KAHVE-DIŞ/GÜN

Ka elinde zarflarla kahvenin önündeki masaya oturur.
Ceketinin cebinden dörde katladığı birtakım kağıtları
çıkartır, zarflara koyar. Zarfların birinin üstüne
Yeditepe Mecmuası, diğerine de adı okunmayan
bir şeyler yazar, zarfları kapatır.

67. MAHALLE KAHVESİ/DIŞ/GÜN

Kahvede postacı yine orta masaya
yerleşmiştir, bir yandan çay içer bir
yandan konuşur. Zülfikar içeri girip
çıkartır, tespihli adam, 1. ve 2.adalı,
başkaları kahvededir.

Postacı -Yazıyor da yazıyor birader. Dün çamlıkta gördüm,
ağacın altına yüzüstü uzanmış, mektep çocuğu gibi dikmiş bacaklarını havaya, yazıyor.
Ses etmedim. Usulcacık geçtim yanından.

Tespihli adam -Soraydın ya, ne yazıyorsun bu kadar diye. Hayır
mı şer mi...

Zülfikar -Niye sorsun? Sormamış iyi yapmış. Ona ne?

Postacı -Vardır bi bildiği de, yazıyordur dedim.

Tespihli adam -Köpeğiyle de bildiğinden mi konuşuyor? Delinin
teki..

Zülfikar -Köpek ayrı mesele. Sen ömründe bir hayvana bir
lokma ekmek mi verdin, nereden bileceksin hayvan halden anlar mı, anlamaz mı?

Tespihli adam -Niye bilmeyeceğim, kümesim tavuk dolu.

Postacı -Misale bak şimdi. Tavuk!

Zülfikar -Yapma beyamca, kümesindeki tavukları kesip yemiyor musun?

Tespihli adam -Ya niye besleyeceğim tavuğu?

Postacı -Hah! Ağzınla yakalandın! Bu hayvan sevgisi değil işte. Bu gırtlak sevgisi gırtlak!

Zülfikar ile postacı gülüşürler.

68. KAMİL AĞANIN EVİNİN BAHÇESİ- DIŞ/GÜN

Bahçedeki masada kahvaltı masası durmakta, kahvaltı edilmiştir. File bir iskemlenin üstünde durur. Kamil ağa atların ayaklarını kontrol eder, arabaya bağlandıkları noktaya bakar. Kenan da hayvanların yem torbalarını arabaya koyarken Ayşe onları yanlarında izler. Ayşe ile Kenan bakışırlar. Anlamlı bir bakışma.

Kamil ağa -İstanbul'dan zerzevat gelecek manav Muhittin'e, sen al arabayı da iskeleye git. Ben de yukarı inşaatta çalışayım gündeliğe...

Kenan -Yok baba, ben bugün Mühendis Ahmet beyin bahçesinde çalışacağım..

Kenan ile Ayşe bakışırlar,
Kenan kardeşine göz kırpar.

Kamil ağa -(Şaşırır) Hayırdır?

Kenan -On dönüm yer bellenecekmiş, adam arıyorlarmış. Dimitri gelir misin dedi, gelirim dedim.

Kamil ağa -Aferin, elin bir iş tutacak demek. Kafanı çalıştır da Mühendis Ahmet beye kapılan. Deryada kum onda para, işi hiç bitmez. Çalışır adam olursun belki.

Kenan -Tamam baba, merak etme.

Ayşe babasının deri yeleğini

elinde tutmaktadır. Sıkıntılı bir yüzle babasının yeleşini giymesini bekler.

Kamil ağa -Ver kızım.

Ayşe babasına yeleşini giydirir.

Kamil ağa -Ahır adamakıllı temizle. Pisiği öylece bırakıyorsun. Hayvanların yanına varılmıyor kokudan. Kürekle iyice topla tezeği, yığ bi kenara. Mühendis Ahmet beyin bahçesine lazım olur belki, götürürüz, birkaç kuruş verir.

Ayşe'nin yüzünde nefretle karışık alaycı bir ifade.

Ayşe -Olur baba, atların pisiğini bir köşeye yığarım.

Kamil ağa -Akşama da bir tarhana pişir sıcak sıcak içelim.

Bak ağabeyinin de canı çıkacak bütün gün.

Ayşe -Olur baba, pişiririm.

Kamil ağa oğlunun çalışacak olmasından mutlu, gülümser, arabaya biner.

Kamil ağa -Sebat et oğlum, hemen yoruldu, sıkıldım, benim ne işim var burda deyip bırakma işini. Mühendisin bahçesinde iş buldun, bir günlük olmasına bakma. Çalış! Bakarsın hepten adamı olmuşsun, otur Allahına şükret! Senin akranların o bahçenin kapısından geçemiyor. Kazandığına üç kuruş deme, çok şükür de. Bu da sana baba nasihatı olsun. Hadi Allah işini rast getirsin. Deeh!

Kamil ağa atları kırbaçlar arabayla bahçeden çıkar. Kenan ile Ayşe kalırlar. Kenan babasının arkasından söylenir.

Kenan -Hale bak! Pedere kalsa, Mühendis Ahmet Beyin uşağı olduk diye sevincimizden göbek atacağız!

Ayşe -Aman bırak şimdi Ahmet beyi mahmet beyi.. Ne zaman gidiyoruz onu söyle sen.

Kenan -Benim çarşıda biraz işim var. Öğlen vapuruna bineriz. Sen de eşyalarını topla bu arada.

Ayşe -Ben çoktan hazırladım valizimi. Sabaha kadar uyudum mu sanıyorsun? Gözüme uyku girmede.

Ayşe'nin çok heyecanlı olduğu bellidir.
Biraz tedirgin davranır. Kenan duraksar.

Kenan -Ayşe..

Ayşe -Ne var?

Kenan -İyice düşündün mü? Bak geri dönüşü yok bunun...

Ayşe -(Sinirli) Abi insanı delirtme Allah aşkına. Ya ne çıkarsa bahtıma deyip İstanbul'a gideceğim yahut ahıra girip at pisliği temizleyeceğim. Hayır... Ben artık ahıra girmek istemiyorum.

Ayşe kararlı bir yüzle bakar.

69. ADADA KAYALIKLAR/DIŞ/GÜN

Postacının elinde Ka'nın zarfları vardır. Bir köşeye sinmiş, etrafına bakınır. Yüzünde samimi, çocuksu bir merak. Sanki yanında biri varmış gibi kendi kendine konuşur.

Postacı -Ayıp ediyoruz yahu.. Çok ayıp ediyoruz... Ama insan duramıyor. Merakına yeniliyor işte.

Postacı etrafına bir göz atıp zarfı okur.

Postacı -
Gazete idarehanesine... insan gazete

idarehanesine ne yazar? Kimi şikayet etti bizim kaçık köpekli. Dur bakalım.

Postacı zarfı açar, kağıtları çıkarır,
en üstteki kağıdı açar, aksayarak,
düz bir sesle okur.

Postacı -Muhterem efendim, size hikaye müsabakanıza
iştirak etmek üzere şu naçiz hikayemi gönderiyorum. Beğenirseniz neşrini rica eder,
saygılarımı sunarım.

Elindekini okuduktan sonra duraksar,
sonra kağıtları okumaya başlar.

Postacı -Havada Bulut... Bir zamanlar deli gibi aşkıttım.
Bana hak verin. İnsan ona nasıl aşık olmaz? (Kendi kendine konuşur) Allah allah.. Kim
ki bu? (Okur) Denizaşırı bir köyde oturdum. (Konuşur) Haa, burayı demiyor. Eski dalga
demek. Dur bakalım... (Okur) Her akşam beraber dönerdik. Ne yalan söyleyeyim, benim
aşkım tuhaftır. Halbuki böyle olmamalıdır. İnsan yıldırımla vurulmuş gibi aşık olmalı,
(konuşur) doğru diyor... (okur) sonra muvaffak olmak için bir şeyler icat etmelidir.
(Konuşur) Nasıl yani? (Okur) Bu nevi aşkı çok severim. Ama bir türlü de olamam.

Postacı okumaya devam ederken sesi
yavaşlar, kamera giderek postacıdan
uzaklaşır, sesi ve görüntüyü kaybederiz,
sonra tekrar döneriz. Postacı kendi
kendine konuşmaya devam eder,
yüzünde hem tatmin edilmiş bir merak
hem de çocuksu bir utanç vardır.

Postacı -Vallahi güzel, bir gazete neşretse ben okurum,
misal. Aşkolsun!

Postacı kağıtları düzeltip tekrar
zarfa koyarken parmak izleri
bırakır.

Postacı -Hadi inşallah!.. Bizim adanın deli köpeklisi alsın mükafatı.

Zarfı yalar, ama zarf tam yapışmaz.

Postacı -Zarfı da berbat ettik...

Postacı zarfları çantasına koyar, kalkar.

70. STELYO'NUN EVİNİN ÖNÜ-DIŞ/GÜN
Harap bir evi dışardan görürüz.

71. STELYO'NUN EVİ-İÇ/GÜN

Trifon hastadır, elindeki gazete kesiğini görürüz. Bu, çocuğun yapmak istediği yelkenli bir geminin resmidir. Stelyo çocuğun yanına gelir. Evi görürüz. Çok yoksul, eşyaları kırık dökük bir evdir. Stelyo çocuğun üstünü çıkarır, aşağıdaki konuşma boyunca fanilasını değiştirir, kazak giydirir, yatağına yatırır, üstünü

örter. Trifon arada öksürmektedir.

Stelyo -Hadi civanım, giy bakalım şunu. Aferin.

Trifon elindeki gazete kesliğini gösterir.

Trifon -Bu geminin de kaptanı var mıdır dede?

Stelyo -Her geminin kaptanı vardır, kuzucuğum.

Trifon -Ben büyüyünce kaptan olucam. Trifon Kaptan!

Stelyo -Tabii olucan aslanım, tabii olucan. Hadi şimdi de kazağını giy bakayım. Aferin.

Trifon -Bütün gemilerin yelkenleri beyaz mıdır peki?

Stelyo -Beyazdır ya...

Stelyo çocuğu sevgiyle öper, arkasına yastık koyar. Sonra kalkıp masanın üstünde duran çorbayı alır, gelir.

Stelyo -Hadi bakalım Trifon kaptan, şimdi çorbayı iç.

Trifon -Dede.. paramız olunca bana pusula alsana... Pusulasız kaptan olmazmış.

Stelyo -Olur kuzucuğum, alırım. Şimdi aç bakayım ağzını...

Stelyo çocuğa bir kaşık çorba içirir. Çocuk çorbayı içer, sonra yatakta doğrulur.

Trifon -Kalkmam lazım.. Gemimi yetiştiremem sonra.

Stelyo -Olmaz kuzucuğum, sen hele bir çorbayı iç, adamakılı terle, iyileş, sonra.

Stelyo çocuğa yine çorba içirir.

Stelyo -Bak okula da gidemedin bu kış. Paramız olunca kitap defter alalım, okuma yazma çalışalım olur mu?

Trifon -Olur... Doydum dede. İçmiycem artık.
 Stelyo -Dedeni sevmiyorsun öyleyse..
 Trifon -Seviyorum!
 Stelyo -O zaman çorbanı bitir. Bak bir kaşık kaldı.

Stelyo Trifon'a bir kaşık daha çorba içirir. Kapı açılır, içeri Kadir girer. Yanlarına gelir.

Kadir -Selamünaleyküm baba. Ne haber Trifon?

Kadir Trifon'un saçlarını karıştırır.

Stelyo -Aleykümselam Kadir. Hoş geldin. Geç otur.
 Kadir -Yok baba, hiç kalmayayım, barınakta bakındım sana yoktun.
 Stelyo -Trifon biraz hasta da. Çıkamadım.
 Kadir -Geçmiş olsun, neyin var kerata? Yine dağ bayır koştun mu? (Stelyo'ya) Senin çaparı almaya geldim, lazım değilse.
 Stelyo -Kapının önünde, sandığın içinde, geçerken al.
 Kadir -Yarın sabah dülgere çıkıcaz, hazırlan. Dülger mereti sana bayılıyor. Geçen günkü meydandaki lokantaya ikibuçuğa okuttum.

Stelyo Trifon'a bakar.

Stelyo -Trifon iyi olursa gelirim. Ateşi var çok.

Kadir Trifon'a bakar. Yüzünde bir acıma ve çaresizlik vardır, ama toparlanır.

Kadir -O paşa çocuk dedesi, akşama bir şeyciği kalmaz. Değil mi lan, Trifon? Daha gemi yapacak kalkacak da.
 Trifon -Ben iyiyim dede, sen git.

Stelyo ile Kadir bakışlırlar.

Kadir -Baba, sen gelme. Bak çocuğa. Ne tutarsak hakkın baki, biliyorsun.

72. İSKELE/DIŞ/GÜN

İskelede bir hareket vardır, gemi yanaşırken yolcular kırırdanır. Kenan ile Ayşe iskelede, vapura binecekler. Ayşe'nin başında bir başörtüsü, üstünde basit bir elbise.

73. ADANIN ÇARŞISI/DIŞ/GÜN

Ka yanında köpeğiyle hızlı hızlı yürür. İstanbul'a gidecek, düzgün giyinmiş.

74. İSKELE-BAŞKA AÇIDAN/DIŞ/GÜN

Postacı iskeleye doğru yürür, terlemiş, kocaman bir çantayı taşır omzunda. Ka ile karşılaşır. Postacı'nın yüzünden bir an utanç dolu bir ifade geçer.

Ka -Seni gördüğüm iyi oldu, oh, postayı daha vermemişsin gemiye.

Postacı yakalanmış bir yüzle, tedirgin konuşur.

Ka -Benim zarfları alayım, İstanbul'a geçiyorum, kendim götürüyüm adreslerine dedim.

Postacı ne diyeceğini bilemez, ama kararlı olmaya çalışır.

Postacı -Olmaz birader! Postaya verilen mektup geri

alınmaz!

Ka -Yahu yapma, şapka mı bu, geri alınmasın? Ver de kendim götüreyim. Pulun parasını geri istemiyorum ya.

Postacı -Bana emanet edilmiştir bir defa, veremem. Sen posta idaresine emniyet etmiyor musun?

Ka -Canım ondan değil, nasıl olsa kendim gidiyorum.

Ka postacının ağzı açık çantasından zarflarını görür, tanır, hemen elini atar, postacı çekiştirirken...

Ka -İşte, benim zarflar.

Postacı -Olmaz birader, olmaz! Postaya verdin bir kere.

Ka zarfları çeker alır.

Ka -Yahu seni dava edecek değilim ki, aldım zaten zarflarımı!

Postacı -Bak bu hiç olmadı ama. Ne malum senin zarfların olduğu?

Ka üzerinde adının yazılı olduğu bölümü gösterir, ama biz görmeyiz.

Ka -Ne yazıyor burada? Bu benim adım değil mi?

Postacı -Ne malum, belki sen o değilsin?

Postacı Ka'nın elinden zarfları almaya çalışırken Ka gülerek, neşeli bir edayla uzaklaşır.

Ka -Hadi eyvallah!

Postacı -Bitti! Bir daha senin postanı da almıyorum, sana da posta getirmiyorum! Bunu da böyle bil efendi!

Ka gülerek vapura biner. Postacı

arkasından bakar.

75. ADA VAPURU-ARKA GÜVERTE-İÇ/GÜN

Kenan ile Ayşe görünmekten çekinerek arka güverteye yürürler, Kenan Ayşe'ye yer gösterir.

Kenan -Şöyle geç.

Kenan ve Ayşe yan yana otururlar.

Arka güvertede henüz kimse yoktur.

Her ikisinde de bir tedirginlik vardır.

Kenan büyükçe bir valizi bacaklarının arasına yerleştirmiştir, Ayşe çantasının sapıyla sinirli bir şekilde oynamaktadır.

Ayşe -Saat kaç oldu?

Kenan -Ne bileyim ben? Saatim mi var?

Ayşe -Vardı. Ne oldu?

Ayşe Kenan'a dikkatle bakar.

Ayşe -Onu da mı okuttun?

50 yaşlarındaki Adalı kadın oturacak yer arar gibi bakınarak arka güverteye gelir. Kenan ve Ayşe onu görünce bakışlırlar, kadını tanıdıklarını anlarız. Kadın çocukları görünce sevinir.

Adalı kadın -Oh siz de mi burdasınız? İyi iyi...

Adalı kadın yanlarına gelir. Oturur.

Adalı Kadın -Hayrola? İstanbul'a mı?

Ayşe -Hıı... Alışverişe..

Kenan -Mahmutpaşa'ya. Ayşe'ye biraz üstbaş alacağız

da...

Adalı Kadın -Aferin oğlum, aferin. Ne güzel kardeş kardeş...
Babanız nasıl? Sıhhati yerinde mi?

Kenan -İyi iyi.. Aslan gibi..

Adalı kadın etrafına bakınır.

Adalı Kadın -Nerde kaldı bu çaycı? Dilim damağım kurudu...

76. ADA VAPURU-ÜST SALON-İÇ/GÜN

Ka elinde zarflarla salona girer,
Konstantin üst salonda oturmuş
gazete okur. Ka salona bakınır,
ortamı beğenmez, bir kat yukarı
çıkan merdivenlere yönelir.

77. ADA VAPURU-ARKA GÜVERTE-İÇ/GÜN

Adalı kadın, Kenan ve Ayşe
garsondan çay alırlar.

Kenan -(Garsona) Sağol.

Adalı Kadın-Havaların da maşallahı var... Bak ne güzel oturuyoruz açıkta. Bu sene
erken geldi bahar...

Adalı kadın elindeki bardağı koyacak
bir yer ararken valizi farkeder.

Adalı Kadın-Bu ne bu? Allah iyiliğinizi versin. Valizle mi gidiyorsunuz alışverişe?

Kenan ve Ayşe tedirgin olurlar,
ama cevap vermezler.

Adalı Kadın -Ne var içinde?

Kenan -Pantol mantol... Eskiler işte...

Adalı kadın -Üçbeş pırtıya para veren çıkar mı a oğlum? Bir
fakire verin daha iyi.

Ayşe'yle Kenan cevap vermezler. Adalı kadın durumda bir bityeniği olduğunu düşünerek bakar, çayını içer. Ayşe denize bakar, tedirginliğini saklamaya çalışır.

78. ADA VAPURU-ÜST GÜVERTE/İÇ/GÜN

Ka zarfları elinde üst güverteye geçer, kimse yoktur. Vapur kalkar, iskeleden uzaklaşır, Ka'nın köpeğini vapurdan görürüz.

79. İSKELE/DIŞ/GÜN

Ka'nın köpeği tek başına iskelede dikilmektedir, sanki Ka'yı yolcu eder.

80. ADA VAPURU ÜST GÜVERTE-İÇ/GÜN

Ka zarflarını kolaçan eder, açılmış olduğunu anlar.

Ka -Şimdi anlaşıldı bizimkinin vazifeşinaslığı! Vay kerata.

Ka'nın yüzünde aldırmamış, gülümseyen bir ifade.

Ka -Beğendin mi bari, posta müvezzii...

81. MAHALLE KAHVESİ-DIŞ/GÜN

Postacı tedirgin bir edayla gelip oturur. Tespihli adam ve öteki müşteriler vardır. Zülfikar tespihli adama çay getirir,

Postacı -Bir çay da bana ver gözünü seveyim... Tabanlarım şişti yürümekten...

Zülfikar -Hay hay... Buyur.

Postacı Tespihli adamın masasına oturur.

Postacı -Off... Hava da bir sıcak ki...

Zülfikar -Eee?

Postacı -Ne ee'si?

Zülfikar -Okudun mu, ne yazmış?

Tespihli adam -Polise mi yazmış jandarmaya mı?

Postacı -Ne diyorsunuz siz, anlamadım ki...

Zülfikar -Hadi bırak. Bizimkinin mektuplarını okumadın mı?

Postacı utanmıştır, ama renk vermemeye çalışır. Yine de mektupları okuduğu belli olur.

Postacı -Ayıp ediyorsunuz ama. Hiç öyle şey olur mu?

Mektup mahrem bir şeydir. Öyle açılıp okunmaz.

Zülfikar -Kendin demedin mi açıp okuyacam, sonra zarfa

geri koyacam diye....

Tespihli adam -Hee. Hem ya bizi şikayet ettiyse? Ya nifak

sokacaksa aramıza?

Postacı -Şeker amcacığım delirdin mi? Çiğ yedin de karnın

mı ağrıyor? Adam neyini şikayet edecek senin?

Tespihli adam -Canım iftira atıyor belki.. Ne biliyoruz?

Postacı -Hadi git işine yahu.. Bir garip adamcağız işte. Eli

kalem tutuyor diye arkasından demediğimizi bırakmadık.

Zülfikar -Beğendin mi bari? Güzel yazmış mı?

Bölümün başında gördüğümüz Papaz efendi kahveye doğru yürür. 60 yaşlarında, dik yürüyen, dinç ve yakışıklı bir adamdır. Gösterişli değil, spor ve şık giyinmiştir. Tespihli Adam, Postacı ve Zülfikar dikkatle ona bakarlar.

Tespihli adam -Kim bu herif? Nerden çıktı?

Zülfikar -Kilisenin yeni papazı. İyi adammış, öyle diyorlar...

Papaz gülümseyerek yaklaşır.

Papaz -Hayırlı günler...

Postacı -Size de... Buyrun buyrun...

Zülfikar yakınlık gösterir, Tespihli adam biraz surat yapar. Çırak da boş boş dikilmiş bakmaktadır.

Zülfikar -Adamıza hoş geldiniz.

Papaz -Hoşbulduk, sağolun.

Postacı -Buyurmaz mısınız papaz efendi?

Zülfikar -Yadigar, çay getir oğlum.
Papaz bu ilgiden memnun yaklaşır,
Zülfikar bir sandalyeyi uzatır, papaz oturur. Postacı dedikodudan hoşlanan bir meraklı olduğu için papazı dikkatle incelemektedir.

Postacı -Aylar evvelinden geldiğinizi duyduyduk.. Ama tanışmak bugüne kismetmiş...

Papaz -Yaa, öyle oldu. Kış başında geldim ama, havalar kötü gitti, pek dışarı çıkamadım...

Postacı -Memleket neresi Papaz efendi?

Papaz -Aslen Gökçeadalıyız, ama yıllardır İstanbul'daydım...

Postacı -Ne güzel ne güzel...

Yadigar çay getirir. Nezaketle papazın önüne koyar.

Yadigar -Buyrun. Tazedir çayımız...

Papaz -Sağol evladım.. Eline sağlık..

Postacı -Çoluk çocuk Papaz Efendi? Yanınızda inşallah...

Papaz Postacının meraklı biri olduğunu
anlar, hafiften tebessüm ederek anlatır.

Papaz -Çoluk çocuk yok.. Kısmet değilmiş, evlenemedim.
Ama bir kızım var yanımda, kimsiz kimsesiz bir yavrucak...
Postacı -Vah vah... Evlatlık demek.
Papaz -Değil de... Öyle sayılır. O bana, ben ona can
yoldaşınız işte..

Tespimli Adam konuşmalara katılmadan
Oturur.. Papaz Postacının sorularına
meydan vermemek için gökyüzüne bakar,
çayından bir yudum içer.

Papaz -Cennet burasıymış meğer, yerleşince anladım.
Arada gelir giderdim de toprağına elim değmemişti. Altın gibi toprağı var buranın. Kuru
çomak bile yeşilliyor.
Postacı -Meraklı mısınız toprağı?
Papaz -Çok!

82. ADA VAPURU-ÜST GÜVERTE/İÇ/GÜN

Vapurda projektörün bulunduğu bölüm.
Ka ile Projektörcü yan yana dikilmişler,
konuşurlar. Projektörcünün elinde bir
bira şişesi vardır. Bir yudum içer, Ka'ya
uzatır. Projektörcü konuşurken hayattan
büyük bir tat aldığını hissederiz. Bir eli
projektördedir. Sağa sola oynatır.

Projektörcü -Her camın ardı ayrı bir hikaye beyim... Kocasını
döven kadınlar mı istersin, ince fistanla ortada dolanan kızlar mı, yavrusunu seven
analar mı... Ne ararsan! Peki görüyorsun da ne oluyor, ne diye bakıyorsun elalemin
evine diyeceksin. Yaşadığımı anlıyorum beyim. Diyorum ay gökte, yıldızlar gökte,
insanlar yiyor, içiyor, sevişiyor, ağlıyor, yaşıyor! E, sen de yaşıyorsun diyorum kendime.
Çok şükür de. Hayat güzel! Hayat tatlı!

Ka ile Projektörcü bakışıp
gülümserler birbirlerine, dost
olduklarını anlarız.

Ka -Bunca zamandır seninle gelip gidiyorum, daha
hiçbir şey görmedim.. (Kızdırmak ister)Belki de uyduruyorsun..

Projektörcü -Sende nasıl bir şans varsa, hep Demir kaptana çatıyorsun. Seferde
Demir kaptan varsa unut. Hiçbir pencereye tutamazsın fenerini. Alimallah bir gün tuttuğu
gibi denize savuracak beni de koca feneri de. (Duraksar) Sen ne yap yap dokuz
kırkbeşe yetiş. Sana öyle manzaralar göstereceğim ki, Allahım sana çok şükür!
diyeceksin.

Ka -Ya Demir kaptan olursa dümende?

Projektörcü -Olursa olsun be! Ne yapar? Öldürecek değil ya!

83. YORGİYA'NIN SOKAĞI-GENEL/DIŞ/GÜN

Yorgiya'nın sokağını görürüz. Aynı hareketlilik.
Bacakları olmayan adam yine dilenmekte.
Daha önce tanıdığımız evlerin pencerelerini
görürüz. Bayram biraz daha solmuş bir yüzle
Seher'in penceresine bakıyor. Bu defa önünde
Hasır bir sepet içinde meyva vardır.
Yorgiya'nın evinin penceresinde duraklarız.

84. YORGİYA'NIN EVİ-OTURMA ODASI/İÇ/GÜN

Yorgiya pencerenin önünde oturur,
tepsiye koyduğu yemeğini yerken,
annesi Marika söylenir gibi konuşur.

Marika -Para desen para, boy pos desen boy pos. Yaşlı
değildir, eh çirkin de değildir, seni yaşatır kraliçeler gibi. Nedir bu inadın? Nerden
bulacaksın dülger gibisini? Adam sana aşık, çıra gibi yanıyor. Niye evlenmezsin şu
dülgerle?

Yorgiya -Peki, evleneceğim.

Marika Yorgiya'nın hayır diyeceğinden
öyle emindir ki şaşırır kalır.

Marika -Ne?

Yorgiya -Tamam, evleneceğim dedim.

Yorgiya yemek yediği tepsiyle kalkar, odadan çıkarken Marika şaşkın bakar kızın arkasından.

85. İSKELE/DIŞ/GÜN

Ada vapurundan inenleri görürüz. Aralarında Ka, Konstantin, Kenan ve Ayşe de var. Diğerleri de çeşitli sahnelerde gördüğümüz tanıdık yüzler. Ayşe biraz tedirgin, Kenan'a sokulmuş, Kenan da tedirgin. İki kardeş hayatlarını değiştirme ve bir maceraya atılma kararı almışlar, tedirginliği yüzlerine yansır.

86. KARİDESÇİNİN EVİNİN ÖNÜ/DIŞ/GÜN

Yoksul bir evin dışardan görünüşü. Yorgiya içeri girer.

87. KARİDESÇİNİN EVİ-ANTRE/İÇ/GÜN

Evin kapısı açıktır, Sofiya antreyi süpürmektedir. Ayak sesleri duyulur Yorgiya gelir. Sofiya elinde süpürge dikilir.

Yorgiya -Kolay gelsin Sofiya. Temizlik mi var?

Sofiya -Kolaysa başına gelsin. Hayırdır? Gel, içeri geç.

Yorgiya -Yok, geçmeyeyim hiç. Ben diyecektim ki...

Dülgere haber sal da bu akşam gelsin.Onunla konuşacaklarım var.

Sofiya'nın yüzünde sevinçli bir şaşkınlık...

Sofiya -Kız yoksam... he diyeceksin adama...

Yorgiya cevap vermez, mutsuz.

Sofiya -İsteyan'ı da çağırayım? Çalsın cümbüşünü?

Yorgiya'nın yüzünde bir gölgelenme.

Sofiya farkında değil.

Sofiya -Eee damat beydir artık. Bu defa koynuna girmek günah olmaz. Pazar günü Evangelista'da günah çıkarmayacaksın, hakkındır.

Sofiya cilveli bir edayla güler.

88. PASTANE-İÇ/GÜN

Necip bir masada oturmuştur,
gazete okumaktadır.

Pencereden Kenan ile Ayşe'nin
geldiğini görür. Kenan büyükçe
valizi taşımaktadır. Necip'in
yüzünde memnun ve pis bir
gülümseme. Ayşe ve Kenan içeri
girerler, tedirgindirler. Necip
sahte bir saygı ile onları görünce
ayağa kalkar. Bariz bir ikiyüzlülük
içinde Kenan'ı kucaklar.

Necip - Kenan, kardeşim hoş geldin.

Necip Ayşe'yi ürkütmemek derdindedir. Nazik
Bir edayla konuşur. Valize uzanır.

Necip - Ver şunu, ver... Koyalım şöyle..

Valizi alıp bir kenara koyar. Necip
Ayşe'ye elini uzatır. Tokalaşırlar.

Necip -Sen de hoşgeldin...

Ayşe henüz düşmemiş olduğu için mahcup bir yüzle Necip'e bakar.

Ayşe -Hoşbulduk...
Necip -(Kenan'a) Özledim yahu. Hadi buyrun oturun.

Ayşe ve Kenan otururlar. Necip sahte bir saygıyla Ayşe'yle konuşur.

Necip -Ne var ne var yok? Nasılsın Ayşe?
Ayşe -Sağolun, sizi sormalı.
Necip -Çok şükür, iyi diyelim, iyi olalım. Epeydir görüşemedik..
Ayşe -Yaa, öyle oldu.
Necip -Ama çok özlettin... özlettiniz kendinizi... .

Ayşe önüne bakar. Necip'ten hoşlandığı bellidir.

Necip -Hele biraz soluklanın, sonra eve gideriz. Tekrara lüzum yok değil mi? benim evim sizin de evinizdir.

Necip garsona işaret eder, sonra Kenan ile Necip göz göze gelirler.

89. YORGİYA'NIN SOKAĞI/DIŞ/GÜN
Sokaktan çeşitli tipte insanlar geçer. Pencerelerden şarkılar, konuşmalar sokağa taşmaktadır. Bir pencerenin içinden bir kadının türkü söylediği duyulur. Bir kadın çamaşır asar, bir diğeri çamaşır silker, sokaktan seyyar satıcılar geçer. Ka sokakta yürür, amaçsızdır, etrafına bakınır, bir taşı ayağıyla yuvarlar. Tam bir aylak adam ruh hali içindedir. Sanki

bir hikayeyi okuyor gibi vurguladığı
iç sesi görüntünün üstüne düşer.

Ka -(İç ses) Ben böyleyim işte sevgilim, muhayyel sevgilim. Kederimi unutmak için kedersizmişim gibi yaparım. Bak, şehir de benim gibi yapıyor. Sokaklar, bahçeler tıklım tıklım, adam almıyor. Bütün halkta bir canlılık var. Çok hoşuma gidiyor bu. Herkes evini kurmak için nasıl çalışıyor.

Ka yürürken BOD'u görürüz. Her zamanki yerindedir, ağız mızıkasıyla güzel bir şarkı çalmaktadır. Ka BOD'un önünden geçerken durur, cebinden çıkardığı bozukluğu BOD'un mendiline bırakır, göz göze gelirler, gülümser. Bayram aynı yerde, önünde bir sepet meyva, yere çömelmiş sigara içmektedir. Ka onu görür, dikkat eder, sonra sigara yakmak bahanesiyle durur, onu izleyerek bir sigara yakar, Bayram'ın gözünü ayırmadığı pencereyi görür, izler. Pencere açılır. Seher yeni uyanmıştır, sabahlığıyla cama çıkar, bir süre Bayram'a bakar. Bayram onu pencerede görünce sanki çağıracaktı gibi ayağa kalkar. Ka durumu izler. Ka'nın yukarıdaki iç sesi aşağıdaki iç sese bağlanır. O sırada Seher ile Bayram bakışmaktadırlar.

Ka -(İç ses) Bugünlerde aşk üzerine kitaplar okudum. Bir tanesinde diyor ki, aşkın ilk tezahürü hayranlıktır. Ben bu hayranlığı duymak için otuz beş sene bekledim. Senin aşık olmak için bir dakikaya ihtiyacın olduğunu sonradan öğrendim.

Seher pencereyi kapatmaz, perdeleri de açık bırakır, içeri girer. Biraz daha geriden baktığı duygusu uyanır, Bayram hala pencereye bakmaktadır.

90. PASTANE ÖNÜ/DIŞ/GÜN

Camından içini gördüğümüz pastanede Necip'in hesap ödediğini görürüz. Sonra üçü dışarı çıkarlar. Kenan ilgisiz, Ayşe tedirgin görünmektedir. Necip'te hala aynı sahte kibarlık vardır. Ayşe'ye sokulmuştur. Gökyüzüne bakar.

Necip -Vakti kerahat için erken.. Önce belediye bahçesinde bir bira parlatalım ha?

Kenan boş koluna saat arayarak bakar.
Sonra Necip'in kolundaki saate bakar.

Kenan -Hay Allah... benim bir arkadaşa sözüm var, siz gidin.

Necip -Bizden kıymetli mi Kenan? Aşk olsun..

Kenan -İş mevzuu Necip.. Mecburiyetten..

Necip cebinden para çıkarır, Kenan'ın cebine koyar. Kenan'ın yüzü epeyce karışıktır. Aslında bu para Necip'in ona vaadettiği paradır, ama Ayşe'nin yanında almaktan hoşlanmamıştır.

Kenan B-Sağol da, istemez...

Necip -Borç borç... merak etme. Biz gidelim öyleyse Ayşe'yle, sen sonra Vasili'nin yerine gel.

Kenan -Tamam.

Necip -Hadi eyvallah.

Necip teklifsiz, hatta arsız bir ifadeyle Ayşe'nin kolunu tutar, Ayşe bir an irkilir, Kenan'a bakar, Kenan gözlerini kaçırır, Ayşe bütün bunları göze aldığını

düşünerek Necip'e yaslanır. Yürürler.
Necip kolunu kızın beline atar. Kenan
kısa bir süre bakar, sonra aksi tarafa yürür.

91. ADA İSKELE-DIŞ/GECE

Akşam olmuş. Adanın ışıkları yanmış.
Ka'nın köpeği iskelede oturmuştur,
boş denize bakar. Ka'yı beklediğini
hissederiz. Arabacı Kamil ağa da boş
iskeleye bakar, onun da epeydir orada
olduğunu anlarız. Korkmuş, endişeli
bir yüzle adanın içine doğru yürür.

92. STELYO'NUN EVİ-İÇ/GECE

Trifon kötüleştirmiştir. Çok öksürür.
Yatağına oturmuş sırtını açmıştır.
Dedesini tentürdiyotla sırtına çizgiler
çizer. Trifon'un elinde hala geminin resmi vardır.

Trifon -Aaah! Çok soğuk!

Stelyo -Olsun! Dinlemiyorsun beni hiç. Kulaklarını

çekeceğim sonunda.

Kapı açılır, Kadir içeri girer.

Kadir -İyi akşamlar Stelyo baba.

Trifon'un yanına yürür. Konuşmalar
esnasında Stelyo çocuğun sırtına
tentürdiyot sürmeyi bitirir, bir
havlu koyar, sıkıca örter ve
çocuğu yatırır.

Kadir -Nasıl oldun Trifon? Çabuk iyileş aslanım, ohoo?

Stelyo -Hoş geldin Kadir. Nasıl gitti balık?

Kadir -Allaha şükür baba. Üzmedi bizi, yarın da dülger

üzmezse, yaşadık demektir.

Stelyo işini bitirir, kalkar. Kadir
masanın üstüne para koyar.

Kadir -Bu senin hakkın baba.

Stelyo -Ne hakkı? Ben sizinle geldim bugün? Al onu!

Kadir -Babacım, akşam akşam üzme beni. Ben
sanatoryumda yatarken her Allahın günü benim evime kim para getirdi?

Stelyo -Canım o başkadır...

Kadir -Aynıdır, hiç farkı yoktur. Senin çaparı yerine
koydum, sandığın içine. Biz yarın sabah dülgere çıkıyoruz, hiç geleyim filan deme.
Çocuğun başında kal. Ne tutarsak beşte biri senindir, bilesin.

Stelyo duygulanmış bakar.
Kadir konuşmayı uzatmaz,
Trifon'un yanına gider.

Kadir -Bana bak Trifon, senin gemi için iddiaya girdim,
dedim ki, Trifon'un gemisi bu yaz suya inecek! Bahiste kaybedersem külahları değişiriz,
ona göre.

Trifon bu sözlerden gurur ve
mutluluk duymuş gülümser.
Kadir çocuğun saçlarını karıştırır.

93. MAHALLE KAHVESİ-İÇ/GECE
Kahvede gündüze göre daha değişik yüzler
vardır, kağıt ve tavla oynamaktadırlar.
Zülfikar ocakta bardakları yıkar. Bir
masada Konstantin ve iki delikanlı
konuşurlar. Üzerine vurgu yapılacak
bir konuşma değildir. Birkaç adalı
bir masada oturmaktadırlar.

Konstantin -Siz sabah ökseleri hazır edin, ötecek kuşu ben

getiririm.

- 1.Delikanlı -Ağzım sulandı be...
2.Delikanlı -Yedi sekiz ökse dizeriz çamlığa...

Kahvede bir hareket vardır, balıkçılar
balıktan konuşurlar.

- 1.ses -Bozar bu hava güvenmeyin... Tutar da bir poyraza çevirirse on beş gün...
2.ses -Torik mi?... Lakerdayı bastı bile bizimki...
3.ses -Dülgerin tanesine iki buçuk veriyorlar... Kasayla almışlar izmariti.. Maşallah deyin...

Kamil ağa girer, Zülfikar adamı görür,
yüzünden bir tuhaflık olduğunu anlar.
Kamil ağa adalıların oturduğu masanın
yanındaki masaya canı sıkkın bir halde
oturur. Adalılar kağıt oynamaktadırlar

Zülfikar -Hoş geldin Kamil ağa. Taze çayım var... Ne o,
canın mı sıkkın?

Kamil ağa cevap vermez, adalılardan
biri Kamil ağaya iyi niyetli birkaç
cümle söyler.

- 1.adalı -Hayırlı akşamlar Kamil ağa..
Kamil ağa -Size de...
2.adalı -Uğramazdın sen bu saatte... Gel bir el oyna

istersen.

Kamil ağa yan masadakilere bakar, döner.

Kamil ağa -Ne anlarım ben oyundan, hiç oynamışlığım mı
var?

- 1.adalı -Başlarsın işte... iyi ya.. Benim hanım senin
oğlanla kızı görmüş vapurda. İstanbul'a geçiyorlarmış.

Kamil ağa dikkat kesilir ama
belli etmez. Sertçe bakar.

Kamil ağa -Ne var? Geçemezler mi?

1.adalı -Niye kızılıyorsun canım? Geçerler elbet.

Kamil ağa -Eee?

1.adalı -Hiç. Ellerinde koca valiz, İstanbul'a gidiyorlarmış.

E'si bu işte. Maksat konuşuk olsun... (Oyuncuya) Uyuma uyuma, sıra sende.

Bu cümle Kamil ağanın dikkatini
çeker. Hemen kalkar.

Zülfikar -Nereye baba? Çayını getiriyordum...

Kamil ağa cevap vermez, çıkar.
Zülfikar arkasından bakar.

94. KAMİL AĞANIN EVİNİN ÖNÜ/DIŞ/GECE

Kamil ağanın evini dışardan görürüz,
bir pencerede ışık yanar, az sonra söner.

95. KAMİL AĞANIN EVİ-BİR ODA/İÇ/GECE

Kamil ağa odaya girer, ışığı yakar. Burası Ayşe'nin odasıdır. Odada kimse yok. Kamil ağa önce divanın başucundaki komodine gider, bir an durur, sonra çekmeceyi çeker, içinin boş olduğunu görür. Sonra eski tip gardırobu açar, dolap boştur. Adam inanamaz. Boş dolabın karşısında yüzünde korku ve endişe ile kalakalır.

96. İSKELE/DIŞ/GECE

Ka'nın köpeği İstanbul'a doğru bakmaktadır.
İskele boştur, birkaç sarhoş yürür,
uzaklarda bir vapurun ışıkları görünür.

97. YORGİYA'NIN SOKAĞI /DIŞ/GECE

Bayram yine aynı yerinde yere çömelmiş sigara içmektedir. Önünde bir sepet meyva durur. Seher'in ışığı yanan penceresine bakar. Seher pencereye çıkar, sokak lambasının altında çömelmiş Bayram'ı görür, Bayram kafasını kaldırır, göz göze gelirler, bir süre bakışırlar. Seher gel anlamında hafif bir işaret yapar. Bayram hemen ayağa kalkar, birkaç adım atar, Seher aynı çağırın gözlerle dikilmektedir. Bayram sepetini alır birkaç adım daha atar, Seher'in onu çağırıp çağırmadığından emin değil, Seher hafifçe gülümser, Bayram birkaç adım daha atar. Seher başıyla gel anlamında işaret eder. Bayram telaşlı bir sevinç ve tedirginlikle sepeti bıraktığı yerden alır, eve yürür.

98. SEHER'İN EVİ-OTURMA ODASI/İÇ/GECE

Seher Bayram'ı çağırılmış ama doğru yaptığından emin değil. Yüzünde karışık bir ifade. Duraksar, daha önce saçı kınalanırken baktığı el aynasını alır, kendine bakar. Hüzünlü bir bakış bu, yine hata yapıyorum bakışı. Kapının tıkladığını duyarız. Seher aynayı bırakır, odadan çıkar.

99. SEHER'İN EVİ-ANTRE/İÇ/GECE

Seher kapıda aynı tedirginlikle bir an durur, kapıyı açar, Bayram şaşkın ama çok mutlu bakmaktadır.

Bayram -Sana meyva getirdim.
Seher -Sağol...

100. SEHER'İN EVİ OTURMA ODASI/İÇ/GECE

Bayram tedirgin adımlarla içeri girer,
sepeti kapının yanına bırakır. Seher
pencerenin önündeki koltuğu işaret eder.

Seher -Otursana..

Bayram oturur, saygılı ve tedirgindir.
Seher bir sigara yakar, karşısına oturur.

Seher -Pavyona geldiğin yetmiyor... Kaç gündür
kapımdasın.

Bayram -Öyle..
Seher -Neden?

Bayram utangaç bir yüzle bakar.
Kesik kesik konuşur.

Bayram -Tutuldum... Sana... İlacı yok bunun. Artık.. sen
varsın bir tek..

Seher böyle çok aşk görmüş
bir ifadeyle Bayram'a bakar.

Seher -Ne zamana kadar?

Bayram cevap vermez.

101. BAHÇELİ BİR LOKANTA/İÇ/GECE

Necip ve Ayşe yemek yemekteler.
Necip'in yüzünde memnun bir ifade.
Aynı sahtekarlığı sürdürmektedir.

Ayşe sarhoş olmuştur, hayatından şiddetle şikayetçidir. Necip ona giderek daha fazla sırnaşır.

Ayşe - Ben bu dünyaya kovayla at pisliği taşıyayım diye gelmedim! Hayatımı yaşamak istiyorum. Hakkım değil mi? Ben de genç değil miyim? Güzel değil miyim?

Necip - Öylesin tabii, olmaz mısın?...

Ayşe - Elin kızlarının benden ne üstün tarafları var da köşelerinde oturuyorlar? Millet Boğaziçi'nde sefa sürüyor, ellerini sıcak sudan soğuk suya sokmuyor, bir de benim ellerime bak!

Ayşe sarhoşluğunun da etkisiyle coşmuştur, içindeki nefreti kismaktadır, ellerini uzatır.

Ayşe -Buruş buruş, katır katır! Sanki ihtiyar kadın elleri! Sudan çıkmıyor ki! (Ağlamaklı olur) Akşamları sızım sızım sızılıyor!

Necip -Ben senin ellerini sıcak sudan soğuk suya sokturmayacağım.

Necip Ayşe'nin ellerini avuçlarına alır öper. Ayşe'nin ağlamaklı konuşması devam eder.

Ayşe -Kurtulacağım o hayattan! Ne lazımsa yapacağım! Yeter ki kurtulayım! Bıktım artık! Bıktım!

Necip kıza sarılır, teselli eder.

Necip -Sen istedikten sonra, yaparsın güzelim...

102. KUMAR OYNANAN BİR KAHVE/İÇ/GECE

Kötü bir kahvehane, Kenan tekin görünmeyen
üç kişiyle barbut oynamaktadır.
Ortaya paralar atılır, alınır. Kenan para
çıkartır, zar atar.

103. KARİDESÇİNİN EVİ/İÇ/GECE

İstepan cümbüş çalmaktadır. Birkaç
saattir eğlenildiği bellidir. Yorgiya'nın
yüzünde durgun, Dülgerin yüzünde
üstten bir ifade vardır. Dülger kolunu
Yorgiya'nın omzuna atmıştır. Sofiya
şarkı söyler. Şarkı biter. Sofiya bir
kadeh alır kafasına diker. Dülger
kırk yaşlarında yakışıklı sayılabilecek
bir adamdır. Yelekli takım elbise
giymiştir, bıyıklıdır, sert görünüşlüdür.

Karidesçi -(Dülgere) Doldurayım kadehinizi beyefendi?

Sofiya mangalın ateşini eşeler.

Sofiya -(Karidesçiye) Bırakalım artık aşıkları bir başlarına.
Yalnız kalmak isterler. (Dülgere) Mangalın kuru sıcak, götüreyim odanıza, ne de olsa
bahardır daha, geceleri soğuk olur.

İstepan hafif hafif bir şarkı
çalar. Dülger bir sigara yakar.
Sofiya konuşmaya devam eder.

Sofiya -Yastık altına koydum lavanta, mis koksun diye..
(Dülgere manidar bakarak) Eh artık yabancı değilsiniz bize. Hep bir familyadan
sayılırız... (Cilveli güler)

Yorgiya -Sağolasın Sofiya.

Sofiya -O nasıl söz Yorgiyamu? Eh hadi bize müsaade,
buyrun siz odanıza.

Yorgiya -(Dülger) Geçelim mi?

Dülger cevap vermez ağzında kibrit
çöpüyle kalkar. İstapan cümbüşünü
toplar, karidesçi masayı toplamaya
başlar. Yorgiya ile Dülger içeri girerler.
Sofiya arkalarından bakar. Yüzünde
manidar bir ifade. Mutlu bir gece
olacağından emin.

Sofiya - Tanrım bahtından güldürsün Yorgiyamu. İyi kızsın
sen.

104. KARİDESÇİNİN EVİ-YATAK ODASI/İÇ/GECE

Karidesçi ceketini ve ayakkabılarını
çıkarıp sırtüstü karyolaya uzanmış.
Üzerinde yakalarını açtığı gömleği
ile yeleği vardır. Yeleğinin düğmeleri
çözük. Süslü bir oda, süslü bir demir
karyola. Karyolanın başında bir
Meryem ana ikonası vardır. Konsolun
üstünde camdan veya metalden küçük
eşyalar, duvarda eski çerçeve içinde
eski bir resim, bir kadının gençlik
resmi. Yorgiya soyunmaya başlar.
Dülger hoşlanarak onu izler.

Yorgiya -Merak etmezsin hiç, neden çağırdım seni bu
akşam...

Dülger -(Kendini ağırdan satarak) Özledin herhal.. Ne
bileyim..

Yorgiya -Sen beni özlemedin?

Dülger -Özlemem mi?

Yorgiya iç çamaşırı ile kalmıştır.

Kolları, boynu çıplaktır, göğüslerinin yarısı görünmektedir. Saçlarını çözer. Dülger yatakta doğrulur Yorgiya'ya sarılır.

Dülger -Hem de nasıl özledim...

Yorgiya -Özledin ama çağırmadın hiç... Yorgiya seni göreceğim geldi, demedin ne vakittir.

Dülger Yorgiya'nın boynunu, omuzlarını öperken...

Dülger -Meşguldüm, işim vardı...

Yorgiya -Seni çağırdım, zira...

Dülger Yorgiya'nın söylediklerine aldirış etmeksizin kızı öpmeye devam eder.

Yorgiya -Düşündüm çok, sana evet diyeceğim.

Dülger -Ne eveti?

Yorgiya -İstiyordun ya beni?
Dülger -Eee?
Yorgiya -Tamam, sana varacam.

Dülger kızı öpmeyi bırakır, bir an duraksar

Dülger -Bana mı varacan? Kim alıyor ki seni?

Yorgiya'nın yüzünde yıkılmış bir ifade.

Yorgiya -Ne? (Durur, sesi titrer) Sen çok istedin beni, var bana diye yalvardın?

Dülger -Hıı, yalvardımdı. Ama o zaman benim değildin ki..

Yorgiya kendini geri çekip dülgerin yüzüne bakar.

Yorgiya -Şimdi?
Dülger -Ne zaman istesem benimsin..

Birinci Bölümün Sonu

İKİNCİ BÖLÜM

1.YORGİYA'NIN SOKAĞI-GENEL-DIŞ/GÜN

Birinci bölümün sonundaki gecenin sabahı. Sokakta günlük hayat ayrıntıları, çocuklar koşuşur, seyyar satıcılar geçer, bir kadın camdan cama çamaşır asar. BOD koltuk değneklerine dayanarak gelir, yerine oturur, mendilini açar. Yorgiya'nın evinin penceresine yaklaşıyoruz.

2.YORGİYA'NIN EVİ-YATAK ODASI-İÇ/GÜN

Yorgiya yorganı burnuna kadar çekmiş, usul usul ağlamaktadır. Gözlerini görürüz. Gururu kırılmış. Annesinin ayak seslerini duyar, hemen gözlerini yumar, yorganı başına çeker. Marika usulca içeri girer.

Marika -Yorgiya... Yorgiya daha yatacaksın?

Marika kızından ses alamayınca usulca saçlarını okşayıp çıkar. Yorgiya gözlerini açar, hıçkırır.

3.YORGİYA'NIN EVİ-OTURMA ODASI-İÇ/GÜN

Marika masaya yığılı gömlek yığınınına yaklaşıırken Matmazel Todori'nin pencerenin önünde oturduğunu görürüz. Önünde kapatılmış bir kahve fincanı var.

Todori -Uyuyor kız hala?

Marika -Hıı...

Todori -Ne olmuş dün gece? Demedi bir şey?

Marika -Ne bileyim Todori? Ne huysuzdur bilmezsin?

Sordum tamamdır bu iş, ne dedi dülger? Ama girdi odasına yattı.

Marika sinirlidir, belli eder.
Fincanı işaret eder..

Marika -Soğumuştur artık...

Todori falda ne çıkacağını bilir gibi,
Keyifsiz, alır fincanı açar.

Marika - Doğdum doğalı gün görmedim şu ömrümde.

Todori -Sanki ben gördüm?

Marika -Dülger varlıklı adam, alırsa Yorgiya'yı kurtulacağız
fakirlikten, ağız kokusu çekmekten...

Elindeki paçavralardan hincını çıkarırcasına..

Marika -Na şu paçavralara düğme dikmekten!

Todori -Sen fakirlikten kurtulunca... Beni evimden
atamazlar değil mi Marika?

Marika -Atamazlar Todorimu.

Todori -Zengin olunca kuvvetli olursun, müsaade
etmezsin beni atmalarına. Atarlarsa bakarsın bana değil mi Marika?

Marika -Bakarım Todorimu.... Bakarım... Sen bak fincana,
de ki, üç vakte kadar bitecek bütün dertler... Hadi inşallah!

Todori fincana bakar, üzgün, cevap
vermez. Yorgiya içeri girer, üzerinde
bir sabahlık vardır, saçları dağınık.
Eski, kendine güvenli tutumunu
almıştır yine. Marika heyecanla
Yorgiya'ya bakar.

Marika -Nihayet uyandın! Öğlen oldu nerdeyse. Eee?

Yorgiya -Ne?

Marka -Konuştunuz dülgerle? Düşün ne zaman?

Yorgiya umursamıyormuş gibi

koltuğa oturur.

Yorgiya -Ne düğünü anne? Yok düğün müğün!

Marika -(Hayretle) Sebep? Hani he diyecektin adama?

Hani-

Yorgiya -Demedim! Canım istemedi demedim!

Sevmiyorum dülgeri ben. Kocası olacak adamı sevmeden olur? İçim bulanıyor yüzünü görünce!

Marika çok sinirlenir ama kendine hakim olmaya çalışır.

Marika -Aptal! Sevip de ne yapacaksın? Koca kedi yavrusudur? Daha iyidir sevmemek, kaç kere anlattım sana! Bak halimize? Aha Todori'ye bak! Bana bak! Biz sevdik! Ne oldu sevdik de? Başımız göğe erdi?

Yorgiya sert bir ifadeyle annesine bakar.

Marika umutları kırılmış, söylenmektedir.

Marika -Sen seversen sanırsın adam da seni sever. Sever, ama ne kadar? Bir hafta sonra ya köteğe başlar yahut çekip gider başka karının koynuna! Sevmezsen kıymetli olursun!

4.SEHER'İN EVİ-OTURMA ODASI/İÇ/GÜN

Bayram'ın getirdiği meyva sepetini görürüz. Konduğu yerde durur. Akşamdan kalma bir ev.

5.SEHER'İN EVİ-YATAK ODASI-İÇ/GÜN

Seher'in karyolasında Bayram ve Seher yatıyorlar. Seher uyur, Bayram onu seyrediyor. Yüzünde çocukça bir mutluluk ifadesi vardır, inanmıyor gibidir.

6.GÜLİZAR'IN EVİ-OTURMA ODASI-İÇ/GÜN

Gülizar sabahlıktır, pencereden bakar,

Hayri'yi aramaktadır.Göremez.Yüzünde adamı kovduğuna pişman olmuş bir ifade vardır. Ani bir kararla odadan çıkar.

7.TARLABAŞI'NDA KAHVEHANE-İÇ/GÜN

Hayri bir masada tek başına oturmuş, simit yiyip çay içmektedir. Kahveci Muhsin ocakta çay doldurur. 2.1.adam gazete okur, 2.2.adam sportoto doldurur, her üçü de bir yandan Hayri'yle konuşurlar. Ama ona inanmadıkları bellidir. Bıyık altından gülerler.

2.1.Adam -(Alaycı)Sen de vurdun kapıyı çıktın ha! Aslanım benim!

Hayri -Ben asabi adamım kardeşim! Sinirlerim ayaklandı mı ağlama, zırlama, gözyaşı para etmiyor.

2.2.Adam -Amma da atıyorsun Hayri be! Helal!

Hayri -Kim atıyor kardeşim! Lütfen!

Muhsin -Gülizar'ı kızdırdım, o da beni kapıya koydu desene şuna? Ne kıvırıyorsun yok vurdum kapıyı çıktım da.. bilmem ne de..

Hayri -Beyler bir dakika, siz beni başkalarıyla karıştırıyorsunuz galiba. Beni kapıya koyacak kadın daha anasından doğmadı!

Muhsin -(Alaycı) Tabii canım, tabii...

8.TARLABAŞI'NDA KAHVEHANENİN ÖNÜ-DIŞ/GÜN

Gülizar'ı görürüz, kahvenin önündedir, içeri girer.

9.TARLABAŞI'NDA KAHVEHANE-İÇ/GÜN

Hayri atmaya devam eder, Gülizar dışardan izler.

2.1.Adam -Rahat mı battı? Niye çıktın peki?

Hayri -Patronun suyuna gitmiyormuşum! Gitmem efendim! Patron benim suyuma gitsin.

Muhsin -Bu mu yani mesele?

Hayri -Tartışma büyüdü. Vay çalıştın çalışmadın derken..

2.2.adam -(Alaycı) Eee?

Hayri -Çalışmıyorum ulan dedim! Gitmiyorum işe mişe.

Benim evimde bedava mı oturacaksın demesin mi?

Muhsin -(Alaycı) Ooo! Ağır laf. Yerinden kalkmaz.

Gülizar üzerine bir pardesü giymiştir,
içeri girer, Hayri'yi izler, önceden
kovduğuna pişman iken, atıp tuttuğunu
görünce sinirlenir.

Hayri -Benim sigortalar attı! Sana da evine de, çorbana
da deyip, tabağı vurduğum gibi duvara! Ceketimi aldım çıktım.

2.2. adam -(Alaylı) Aşkolsun!

2.1.adam -Gitme mitme demedi mi?

Hayri -Demez mi? Eli ayağı tuttu. Kapıyı kilitlemeler,
anahtarı saklamalar... Çıkarsan ölümü görler felan...

Gülizar lafa girer, Hayri farketmez.

Gülizar -Eee? Nereye gittin?
Hayri -Arkadaş dost çok eksik olmasın, ama kafam bozuk ya-

Hayri Gülizar'ı ansızın görür,
bir anda sesi yavaşlar.

Hayri -Gü.. Gülizar? Karıcım?

Gülizar ellerini beline koyar, sert sert
konuşur. Gidip adamı ensesinden itekler.

Gülizar -Demek tabağı vurdun duvara! Çıktın! Öyle mi?
Hayri -Yok karıcım, öyle şey olur mu? Gözüm körölsün..

Kahvedekiler gülüşürler.

Gülizar -Düş önüme Allahın belası! Nerden çıktın karşıma
bilmem ki? Ne elin ekmek tutar, ne bir halta yararsın! Yürü çabuk eve...
Hayri -Eve mi?

Gülizar söylenmeye devam eder,
adamı itekleyerek yürütmektedir.

Gülizar -Atsan atılmaz, satsan kim alır senin gibi voltajı
düşük keresteyi... Böyle kaderin içine tüküreyim...

Boynu eğik bir şekilde çıkarken
Gülizar adamı itip kakar.

Hayri -Taze ekmek alalım mı giderken Güli-
Gülizar -Zıkkım ye! Hala akli nerede. Gideyim patrondan
af dileyim demiyor da... Yürü başımın belası! Yürü!

10.ADA İSKELESİ-DIŞ/AKŞAM

Başka bir zaman. Ka, yanında köpeğiyle vapuru beklemektedir. Başka yolcular da vardır, güneş batmaya yüz tutmuştur. Ada iskelesinde hareketli bir akşam saati yaşanmaktadır. Vapur denizde görünür. Projektörcü küpeştedir.

11.BALIKÇI BARINAĞI/DIŞ/AKŞAM

Balıkçılar balıktan dönmüş, çalışma halindedir. Tahir aynı direğin dibinde çalışır, gökyüzüne bakar, martısını arar gibidir. Martı gelir direğine konar.

Tahir -Nerde kaldın kerata? Yediriyordum bak senin balıkları bu hayırsızlara... Hadi çöplen bakalım...

Martıya balık artığı atar. Bir kasa alır, başka bir tarafa koyar, bir yandan da türkü söylemeye başlar.

Tahir -Deniz üstü köpürür, hey canım rinnanay rinna nay. Gemilere binsem götürür, hey canım hey.. Benim de bu diyardan gidişim.. hey canım rinnanay rinna nay. Bir güzelden ötürü, hey canım hey..

Kadir ve Stelyo Tahir'e kulak verirler, türküden hoşlanmış gülümserler, Tahir arkada türkü söylemeye devam eder.

Kadir -Oğlan nasıl oldu baba? Kalktı mı ayağa?

Stelyo -Kalktı, kalktı da.. hala öksürüyor be Kadir. Sabaha kadar köh köh köh! Ciğerleri çıkacak...

Kadir -Geçer baba, merak etme. Gelme balığa, dur çocuğun başında diyorum, dinlemiyorsun...

Tahir'in söylediği türküye birkaç
balıkçı da katılır. Önde Kadir ile
Stelyo konuşmaya devam ederler.

Kadir -Bir doktora mı göstersek acaba...

Stelyo -Doktor dediğin dünyanın parası. Nerde bizde
para? Kıymetini biliriz diye mi, yanaşmaz namussuz..

Kadir -Denkleştiririz baba, bunca adamız burada. Bak?

Bir süre türküyü dinlerler.

Stelyo -Doktor bilirim ne diyecek. Süt içir, pirzola yedir...

Kadir -Balığa kuvvet o zaman. Fakirin eti balık.

Stelyo -Yemiyor ki kerata. Çok boğazsız. Yese düzelecek.

Bu konuşmanın vurgulanacak bir
tarafı yoktur. Bir yandan çalışırken
konuşmaktadırlar. Balıkçılar arasındaki
dayanışma duygusunu güçlendirir.

12.ADA İSKELESİ-DIŞ/GECE

Vapur kalkar. Ka'nın köpeği tek
başına iskelede kalır.

13.VAPUR ARKA GÜVERTE-İÇ/GECE

Ka arka güvertede dikilir, vapur
uzaklaşırken iskelede oturan
köpeğine sevgiyle bakar.

14.VAPUR-ÜST GÜVERTE-DIŞ/GECE

Güneş batmış, adanın evlerinin ışıkları
yanmıştır. Projektörcü projektörü denize
tutmaktadır. Ka projektörcüye bir sigara uzatır.

Projektörcü -Eyvallah..

Ka kendi de sigara alır, kibritle yakar.

Ka -Yine Demir kaptan mı var?
Projektörcü -Öyle...
Ka -Bir şey göremeyeceğiz desene...

Projektörcü muzip bir ifadeyle gülümser.

Projektörcü -Bakalım... Belki bir punduna getiririz.

Projektörcü projektörü çamlığa çevirir.
Bir kadınla bir erkeğin sarmaş dolaş
oturduklarını görürüz. Ama hallerinde
müstehcen bir taraf yoktur.

Projektörcü -Vakit erken daha. Şimdi çamlıkta aileler dolaşır.
Gene yanlış zamanda bindin vapura beyim.

Ka adanın ve akşamın muhteşem
manzarasına hazla bakar.

Ka -Boşver, bu da güzel.

Projektörcü projektörü kıyıda birtakım
insanlara, evlerin balkonlarına tutar.
Çeşitli manzaralar yakalar. Kendi
kendine güler.

Ka -Niye güldün?
Projektörcü -Hiç... Aklıma bir şey geldi de... Benim küçük
oğlanı hatırladım.

Ka -Oğlanı mı? Evlisin demek..

Projektörcü -Tabii ya. Yaş otuz dokuz.

Ka -Yok yahu, hiç göstermiyorsun. Bunca zamandır
yarenlik ederiz, evli olduğunu bilmiyordum...

Projektörcü -Büyük oğlan on beş yaşında.. (Gene güler)

Güldüğümün sebebi şu. Geçen gün eve gittim, benim küçük oğlan uyumuş. Anasına beni uyandır babam gelince demiş.

Ka -Eee?

Projektörcü -Gittim ben uyandırdım. Hemen oturdu yatağın içine. Hadi anlat dedi. Neyi dedim. Hani şu kocasını döven kadının hikayesini. Ben de anlattım. Çevirdim feneri, baktım kadın kocasının pantolunu sıyırmış kıcına kıcına vuruyor terliği, vuruyor terliği... Sonra efendime söyleyeyim filan derken, baktım oğlan tekrar uyumuş. (Güler)

Ka -(Güler) Kadın vuruyor mu sahiden?

Projektörcü -Yok yahu. Eve her gidişimde ona bir hikaye uyduruyorum.

Ka adamı ilgiyle dinlemekte.

Ka -Eee? İnaniyor mu bari?

Projektörcü -Yoo, inandığı falan yok.

Ka -Niye dinliyor peki?

Projektörcü -Hikaye okumayı pek sever. Çok zekidir. Mektep hocaları da okutun çocuğu deyip duruyorlar, ama biz fakir insanlarız beyim, çocuk okutmak para ister. Kolay mı?..

Ka -Kaç yaşında?

Projektörcü -İlk mektebi bitirdi... Yeter işte, ne yapalım? Bir marangoz yanına çırak verdik. Haftada dört beş lira alıyor. Ama akıllı fikri kitapta, hikayede...

Projektörcü bir evin balkonunda kavga eden kadınla erkeğe çevirir projektörü. Önce abartılı el kol hareketleri yaparlarken birbirlerini itip kakmaya başlamışlardır.

Projektörcü -Oh, Hasan'a hikaye çıktı. Ben şimdi bunu bir ballandırırım... bir ballandırırım ki... Binbir gece masalları yanında halt etsin.

O sırada kaptan yanlarında adeta biter.

Kaptan -Oh! Maşallah! Maşallah!

Projektörcü feneri hemen denize çevirir.

Kaptan -Fener gene elinden mi kaydı? Tuh! Rezil, utanmaz! (Ka'ya) Sana da aferin beyim. Aferin! Kelli felli adamsın. Milleti dikizlemeye utanmıyor musun?

Projektörcü ile Ka gülümseyerek,
biraz da suçlu suçlu bakışırlar.

15.BEYOĞLU-GENEL-GECE

16.YORGİYA'NIN SOKAĞI-DIŞ/GECE

Sokak tenhalaşmıştır. Evlerin pencereleri açık. Ka sokaktan geçer, pencerelere bakarak yürümektedir. Seher'in penceresine yaklaşırız.

17.SEHER'İN EVİ-OTURMA ODASI/İÇ/GECE

Seher kombinezonla evin içinde dolaşmakta,
bir şarkı mırıldanmaktadır. Elbisesini giyer.
Bayram pencerenin önündeki koltukta

oturur.Tabakasını çıkarıp bir sigara sarar.
Seher aynanın önünde makyaj yapmaya başlar. Bayram'ın epeydir eve yerleştiği halinden tavrından bellidir. Sigarasını sarar, kibrit arar, bulamayınca Seher'in yanına gider. Oradaki sehpadan kibrit alır, yerine dönmeden konuşur.

Bayram -Seher... Sana bir şey diyeceğim.
Seher -De. (durur) biliyorum ne diyeceğini ya, sen gene de söyle bakalım...
Bayram -Ne diyeceğim?
Seher -Ne diyeceksin? Pavyona gitme diyeceksin. Otur, evinin hanımı ol, ben sana bakarım diyeceksin...
Bayram -(Biraz şaşkın) Nereden biliyorsun?
Seher -Ezberledik artık bu lafları Bayram... Daha evvel de duyduk.
Bayram -Daha evvel... kim dedi?

Seher dikkatle Bayram'a bakar.

Seher -Evveli boşver, anlatsam da dinlemek istemezsin.
Bayram -İsterim, anlat hele..

Seher biraz alaycı, biraz da sinirlidir.
Aynı filmi tekrar görmekten korktuğu bellidir.

Seher -Bayram, üstüme varma... Daha ilk geldiğin gece ben sana ne dedim? Evveli değil, sonrayı, ikimizin sonrasını bir bir anlatmadım mı? Pavyona gitme diye tutturacaksın, geçmişinde kim vardı, nasıl düştün bu yola diye sormaya başlayacaksın demedim mi?

Bayram cevap vermez, önüne bakar, ama durumu hazmedemediği bellidir.

Seher -Dediklerim çıkıyor... Gene çıkıyor...
Bayram -O vakit... ilk geldiğimde yani, kolay gelir zannettiydim. Evvelin yoktur, daha evvel kimse olmamıştır diye farzetmek kolaydır zannettiydim...

Seher -Ama hiç kolay değilmiş, değil mi?
Bayram -Yok... O gene kolay... Kolay da... yani, nispeten...
Seher -Ama sen olduktan sonrası çok zor...
Bayram -Öyle...

Seher diklenmenin zamanı olduğunu hisseder.

Seher -Buna da alış Bayram, tıpkı evvelini yok farzettiğin gibi... Farzet ki her akşam pavyona değil, rahmetli anama bakmaya gidiyorum.

Bayram -Çok zor Seher! Hem.. ben sana bakarım dedim ya. Bir daha söylüyorum. Çok şükür elim ayağım tutuyor, gücüm kuvvetim yerinde. Ben çalışırım, senin çalışmana lüzum yok.

Seher -Bayram uzatma!

Bayram birden parlar.

Bayram -Gitme! Gitmeyeceksin! Benim param var. En olmadı, sırtımda taş taşıyım gene seni aç açık bırakmam...

Seher -Sonra? Sonra karına çocuklarına gittiğinde ben ne olurum? Hangi dükkan beni alır? Patron ooo Seher hanım hoşgeldiniz, biz de sizi bekliyorduk, hadi buyrun mu der? Gerçi yaşlandınız, iş yapmazsınız artık ama olsun mu der? Sen karının çocuklarının dizinin dibinde-

Bayram -(Sözünü keser) Onlar yok artık! Seher! Sadece sen varsın!

Seher -(Alaylı bir kahkaha atar) Bunu da ezberledik Bayram, kusura bakma. Sonunda hepsi gidiyor...

Bayram Seher'in bileğine yapışır.

Bayram -Ben de senin erkeğinsen, gitmeyeceksin dedim!
O kadar!

Seher sert bir hareketle bileğini
kurtarır, yüzünde alaylı bir ifade
vardır.

Seher -Ben buyum aslanım! Bu filmi çok gördüm, bir
daha görmeye niyetim yok. Beğenmiyorsan, kapı orda!

Bayram kırılmış ve bozulmuş bir
ifadeyle Seher'e bakar. Seher'in
yüzünde yumuşama izi yoktur.
Taksinin korna çaldığı duyulur.

18.YORGİYA'NIN SOKAĞI-DIŞ/GECE
Kapının önünde Seher'i pavyona
götürecek taksi beklemektedir.

19.SEHER'İN EVİ-OTURMA ODASI/İÇ/GECE
Seher, korna çalmaya devam ederken
koltuğun üstündeki mantosunu alır,
çıkarken kapıyı şiddetle vurur.
Bayram irkilir.

20.SEHER'İN EVİ-KAPI ÖNÜ-İÇ/GECE
Seher'in yüzünde acıklı bir ifade, Bayram'a
tutkun olduğu bellidir. Gözleri yaşarır.

21.SEHER'İN EVİ-OTURMA ODASI-İÇ/GECE
Bayram çaresiz, ama öfkelidir. Seher'in
şalı, eşarbı gibi bir eşyayı kuvvetle sıkar,
sonra bir çığlık atar, koltuğa çökercesine
oturur, ellerini yüzüne kapatır.

22.BİR MEYHANE-İÇ/GECE
Basit, ucuz bir meyhane. Ka bir masada
tek başına oturmaktadır. Henüz siparişi

gelmemiştir. Önünde bir tek rakı vardır.
Karşısındaki masada yüzü kendisine
dönük bir adam vardır. Sağ elinin serçe
parmağında, bir taşı eksik iri bir kadın
yüzüğü vardır. Ka adamın yüzüğüne
dikkat eder.

Ka -(İç ses) Hasan'a bir hikaye de benden çıktı. Hadi
hayırlısı...

Meyhanede eski bir şarkı çalmaktadır.
Bildik meyhane hareketliliği.
Yüzüklü adam Ka'ya dostça kadeh
kaldırır. Ka da kaldırır.

Yüzüklü A. -Afiyet olsun beyefendi...

Ka -Size de. (Duraksar) Buyurmaz mısınız?

Yüzüklü A. -Ben sizden önce geldim, siz buyrun. Şeref
verirsiniz.

Ka bir an düşünür, rakısını alıp adamın
masasına geçer. Yüzüklü Adam orta alt
düzeyde bir adamdır, ama hırpani
değildir, 40 yaşlarındadır.

Yüzüklü A. -Bu meret de iki satır muhabbet olmadan
çekilmiyor. Hani derler ya, kahve bahane... onun gibi..

Adam kadehini bir daha kaldırır.

Ka -Öyle. Sıhhatinize...

Yüzüklü A. -Sizin de...

Yüzüklü Adam kadehinden içer.
Ağzını eliyle siler.

Yüzüklü A -Akşam olunca.. bilmem size de olur mu, bir hüzün basıyor beni. Fenalaşıyorum. Bu yüzden tabibe bile gittim. Dedim, pek içim eziliyor, ağlayacak gibi oluyorum. Çok çalışıyorsunuz da ondan dedi. Yorgunlukmuş. Laf! İnsan yoruldu diyen hüzünlenir mi?.. Gerçi haksız da değil, pek erken kalkıyorum ben. Vazife uzak, yol uzun.. Haliyle yoruluyor insan...

Ka -Ne işle meşgulsünüz?

Yüzüklü A. -Halde İkbâl ambarında katibim beyefendi...

Habire yazar dururum.

Ka -Benim gibi desenize...

Yüzüklü A. -Siz de katip misiniz?

Ka -(Ne diyeceğini bilemez) Bir nevi...

O sırada meyhaneye Necip ile Ayşe girerler. Ayşe'nin üstünde dekoltesini kapatan bir ceket vardır, dikkat çekici derecede makyaj yapmıştır. Necip'in mekanını bildiği bellidir, bir masayı işaret eder. Hareketleri kabadır.

Necip -Geç şöyle.

Ayşe -(Manidar) Çok naziksiniz Necip bey!

Necip hiç oralı olmaz, otururlar. Necip saatine bakar. Ayşe'nin canı sıkındır. Elleriyle yüzünü yeller.

Ayşe -Çok sıcak burası... Durulacak gibi değil.. Açık bir yere gidelim.

Necip -Otur oturduğun yerde. Canımı sıkma.

Ayşe -Allah allah! Sıkılırsa ne olacak?

Necip -(Cevap vermez, Garsona seslenir) Fuat, bize karavanadan çorba getir. Sonra kuru muru ne varsa...

Garson uzaktan baş işareti yapar.

Garson -Derhal abi...
 Ayşe -Rakıyla çorba mı içeceğiz?
 Necip -(Alaylı) Yok ıstakoz yiyeceğiz! Ne rakısı kızım?

Buraya demlenmeye mi geldik? Gittiğin yerde sabaha kadar içersin merak etme...

Ayşe hafiften ağlamaktadır.

Necip -Zırlamaya başlama gene! Zorla mı tuttum kolundan da getirdim seni? Evinden kaçıp geldiğinde at pisliği görmeyeyim de ne olursa olsun demedin mi?

Suratsız garson iki tabak çorba getirir, önlerine koyar.

Garson -Ekmek şimdi geliyor

Garson gider, Ayşe sertçe bakar Necip'e.

Ayşe -Ne olursa olsun dediysem beni götür adi bir pavyona sat mı dedim?

Necip -(Sinirlenir) Allah Allah!.. Beğenmediysen Numune hastanesine doktor yapalım seni! Sanki bir marifetin var da. Ne iş yapacaksın başka? Dua et, temiz yere kapılanıyorsun.

Necip imalı bir şekilde Ayşe'ye bakar, sonra çorbayı abartılı hareketlerle içer.
 Ka ile yüzüklü adama döneriz.

Ka -Bendeniz bir yazarın yanında duruyorum.

Yüzüklü A. -Nasıl yani? Katip yamağı filan mı...

Ka -Yok öyle değil, yazar, muharrir yani.. Hikaye filan neşreder. Ama yazısı pek işlek değil. O söyler, ben yazırım. Bu da bir nevi katiplik nihayetinde.

Yüzüklü A. -Haaa, anladım, anladım..

Yüzüklü adam işi garip bulmuş
küçümsemiştir ama belli etmemeye
çalışır.

Yüzüklü A. -Bir gazetede filan mı yazıyor?

Ka -Gazetede.. mecmuada...

Yüzüklü A. -Meşhur mudur peki? Gerçi ben pek bilmem...

Ka -Meşhurdur ya, Sait Faik...

Yüzüklü -Duymadım... Durmadan yazmaktan mıdır nedir...

Mesai bitince harf göresim olmuyor.. Gazetelere bile sabah şöyle bir bakarım. Hepsi o. Dediğiniz beyefendiyi hiç okumadım.

Ka -Halbuki hikayeleri çok güzeldir. Etrafındaki insanları filan yazar. Balıkçılar... kötü yola düşmüş kadınlar... gariban çocuklar... aşk hikayeleri... Bir denk gelirse okuyun... Bu akşam hüznüne filan çok iyi gelir.

Yüzüklü A. -Olabilir. Bak, koca doktor akıl etmedi bunu. Tabii ya! Hikaye! İnsan insanın ağusunu alır derler. Hikaye okumak da bir nevi insanla muhabbet. Akşam olduğu vakit buraya niye geliyoruz? Ağumuzu akıtalım, biraz neşelenelim diye, değil mi beyefendi? Hadi şerefinize.

Kadehleri kaldırırlar.

Ka -Şerefinize.

Diğer masada Ayşe ile Necip otururlar.
Necip çorbayı bitirir, eliyle ağzını siler,

Necip -Kaşıkla kaşıkla!.... Yunus abi bekliyor.

Ayşe hıçkırmaya başlar. Necip
sertleşmenin yararlı olmayacağını
anlar. Yüzünde ikiyüzlü bir ifade
vardır. Ama Ayşe öyle çaresizdir ki,
bu ifadeyi görmez.

Necip -Ayşe, bak. Sert konuşuyorum ama hakikat bu
güzelim. Ben zengin bir adam değilim, seni evde oturtup besleyecek halim yok.

Ayşe -Hani beni seviyordun? Öyle dediydin...
 Necip -Hala seviyoruz, ne var bunda?
 Ayşe -Seviyorsun da niye...
 Necip -Aaa! Yeter ama. Bak güzellikle konuşuyoruz
 şurda değil mi?

Ayşe hıçkırır. Necip masadaki kadehi
 Ayşe'nin eline tutuşturur.

Necip -Yapma böyle güzelim.. Pavyon zannettiğin kadar
 kötü bir yer değil. Nihayetinde bir alay enayiye içki içireceksin... O kadar. İllaki adamların
 koynuna gireceksin diye bir şey yok.

Necip Ayşe'nin saçlarını okşar,
 ama yüzünde çattık belaya der
 gibi bir ifade vardır.
 Ka ile Yüzüklü Adam'ın sohbeti
 koyulaşmıştır. Adam parmağındaki
 yüzüğü parmağından çıkarır, gösterir.

Yüzüklü A. -Tuhaf gelmiştir size.. Kimbilir ne düşündünüz...
 Ka -Tuhaf gelmedi desem yalan olur şimdi.
 Yüzüklü A. -Ne düşündünüz peki? Neye yordunuz?
 Ka -Bilmem... Bir hatıra herhalde dedim.
 Yüzüklü A. -Hadi canım... madem bir hikayecinin yanında
 duruyorsunuz.. uydurmuşsunuzdur bir şeyler.

Ka sevimli bir yüzle gülümser.

Ka -O olsaydı uydururdu... Ama ben.. uyduramadım
 pek..

Yüzüklü A. -Yüzük kızımın. Geçen bayram dokuz liraya
 aldım. Kızım onaltısında. Biraz süsüne düşkündür, anasına çekmiş.

Yüzüklü adamın yüzünde sevecen
 bir ifade vardır.

Ka -Allah bağışlasın.

Yüzüklü A. -Cümlemizinkini... Görünce dayanamadım, alıvermişim. Halbuki biz memur adamız, ay sonunu zor getiririz.. Şurada her akşam iki kadeh içiyorum ya, aslında boğazım düğümleniyor. Çoluk çocuğun rızkı diye... ama bunu da yapmasam eve gidince kalplerini kıracağım.. en iyisi... Bu akşamlar.. zor..

Yüzüklü adam bir yudum içki içer.

Konuşurken yüzüğü çıkarıp takar.

Ka -Kızınızın yüzüğü, niye sizin parmağınızda?

Yüzüklü A. -(Güler) Haa, onu anlatıyordum değil mi? Hislendim gene.. Benim kız geçen gün taşını düşürmüş, baba şunun taşını taktırver dedi. Ama benim unutkanlığım meşhurdur. Belki on tane şemsiye unuttum, şapkamı unuturum sağda solda. İşin yoksa git ara... Benim kız, unutmuyayım diye zorla parmağıma taktı. Ama ambarda bu koca taşlı yüzükle oturamam, değil mi? Tuhaf kaçır. Elim mi saklayayım, yüzüğü cebime mi sokayım, ne yapacağımı bilemedim. Sonra dedim kaybetmekten iyidir, dokuz lira verdim, kolay mı, dursun parmağımda. Hem unutmam taş taktırmayı. Ama bakın? Yine unuttum.

Ayşe ile Necip kalkarlar, Necip

kıza sarılır. Ka arkalarından bakar.

Ka -Sıhhatinize!

23.YORGİYA'NIN SOKAĞI-DIŞ/GECE

Saat ilerlemiş, sokak boştur. Bazı evlerin ışıkları yanar. Bayram Seher'in evinden çıkar, her zaman beklediği sokak lambasının altına gider, Seher'in penceresine bakar. Bir sigara yakar, evden uzaklaşacak şekilde yürümeye başlar.

24.PAVYON-TUVALET-İÇ/GECE

Seher berbat bir tuvalette küçük bir aynaya bakmaktadır. Ağlamıştır. Akan makyajını siler. Kendine güç vermek ister gibi konuşur.

Seher -Ah be Bayram... Yaktın beni yaktın!

Burnunu çeker, makyajını düzeltir,
dikleşir, çıkar.

25.PAVYON-TUVALET ÖNÜ-İÇ/GECE

Tuvaletin kapısında dilsiz bir kadın
öylece oturmaktadır. Seher kadına
sevecen gülümser. Kadına doğru
abartılı bir hareketle eğilir.

Seher -Dertliyim anne! Dertliyim. (Abartılı şarkı söyler)
Dertliyiiiim, ruhuma hicranımı sardım da yine...

Acıklı bir kahkaha atar, yürür gider.
Dilsiz kadın tuhaf sesler çıkarır.

26.PAVYON-SALON-İÇ/GECE

Ortada pist gibi bir alanda bir kadın
şarkı söylemektedir. Seher sanki kimlik
değiştirmiştir, Dimdik ve kendine güvenen
bir edayla, müşterilerin arasından geçerek
patronun odasına doğru yürür.

27.PAVYON ÖNÜ-DIŞ/GECE

Necip ve Ayşe pavyona girerler.

Necip -Sil şu gözlerini. Zırlamayı da kes artık.

Ayşe çaresiz bir ifadeyle
parmaklarıyla gözlerinin
altını siler.

28.PAVYON-PATRONUN ODASI-İÇ/GECE

Burası küçük bir bölmedir. Müşterilerin oturduğu bölümden camekanlı bir bölmeyle ayrılmıştır. Seher içeri girer, patronun masasında duran sigaradan bir tane alır, yakar, oturur, ayakkabılarını çıkarır, ayaklarını sehpaye uzatır.Seher bunları yaparken patron telefonla konuşmaktadır. Biz telefon konuşmasına değil, Seher'e odaklanırsınız.

Yunus -...Sevgül'den ümitliydim, iş yapar diyordum, ama ı-ıh.... Yapmadı... Yok, sesi güzel, ama duyarak okumuyor. Aklı çocuğunda. Ateşi çıktı, öksürdü, anasının gözü... n'apayım birader, burası da hilali ahmer değil ki... Sen bilirsin, idare ederim diyorsan... Aslında iyi kızdı be... Bak üzüldüm şimdi kovduğuma.... Böyle işte. Sen bilirsin.... Peki peki... Hadi eyvallah.

Yunus telefonu kapatır, Seher'in kederli bir şekilde oturuşu dikkatini çeker. Yunus'la Seher arkadaşlıklar, öyle bir hava sezinleriz.

Yunus -Ne oldu kız? Gitti mi yoksa seninki?

Seher -Bilmem... herhalde gitmiştir. Ben çıkarken evdeydi...

Yunus -Ne demek evdeydi? Herifin biletini kestini mi, kesmedin mi?

Seher -Beğenmiyorsan kapı orda dedim.

Yunus -E git demişsin işte? Daha ne diyeceksin? Ah be Seher! Bu alemde bir kadına ben sana aşığıym diyen herifin derdi, karının parasını yemektir. Değilse de kaldıramaz zaten, çeker gider.

Yunus bir sigara yakar, o da hafiften kederlenmiştir.

Yunus -Hem dertsiz başına dert mi arıyorsun kızım? Ne aşkı?

Seher kalbini işaret eder.

Seher -Şuraya söz geçiyor mu Yunus abi?
Konusuyorsun, ama boş...

Yunus -İyi de bu kaçınıcı be Seher? Bir olur, iki olur..
Akıllan artık. Her seferinde hüsrân!

Seher -Bana akıl verene bak! Seninki tüyünce kahrından
şişelere vurmadin mı? Duvara yumruk atıp parmağını kırdığını ne çabuk unuttun?

Yunus parmağını hatırlar, elini
yumruk yapıp bakar.

Yunus -Geçti ama, unuttum bile...

Seher -Eh.. Biz de unutturuz inşallah.

O sırada kapı tıklatılır. Açılır,
Necip içeri başını uzatır. Yunus
Necip'e yüz vermeyecektir,
sesinin tonu, duruşu değişir,
üstten bir havası vardır.

Necip -İyi akşamlar Yunus abi. Hürmetler...

Necip arkasına bakar, sonra süzülür
gibi içeri girer kapıyı kapatır.

29.PAVYON-PATRONUN ODASININ ÖNÜ-İÇ/GECE

Ayşe Necip'in içeri girişine bakar, sonra
salona döner. Kapının önünde dikilmektedir.
Çevreyi süzer. Masalarda kadınlar erkekler
oturmuşlar, kahkaha atmaktadırlar. Şarkıcı
kadın şarkısını bitirir, müşteriler alkışlarlar.
Ayşe'nin yüzünde durumu kabullenmekten
başka çaresi olmadığını anlamış, hafiften
pişman bir ifade vardır.

30.PAVYON-PATRONUN ODASI-İÇ/GECE

Necip çok saygılı bir ifade ile Yunus'un karşısında dikilmektedir. Yunus ayağa kalkmış yanına gelmiştir. Seher aynı pozisyonda, Necip'e biraz küçümseyen bir edayla bakar.

Yunus -Ne oldu, getirdin mi kızı?
 Necip -Getirdim abi, kapının önünde, bir gör. Çok güzel kız...
 Yunus -Getir bakalım, görelim...
 Seher -Ulan Necip! Düşürdün gene bir kızı ağına ha?
 Tarantula!

Necip Seher'e bulaşmak istemez.
 Canı sıkın bakar, odadan çıkar.

Yunus -Bu işte kimse kimseyi düşürmez Seher Hanım, herkes kendi ayağıyla gelir. Sen de kendi ayağınla gelmedin mi?
 Seher -(İçini çeker) Doğru..

31.PAVYON-PATRONUN ODASININ ÖNÜ-İÇ/GECE

Necip Ayşe'yi kolundan tutar.
 Sinirli ve sert konuşur.

Necip -İçeri, hadi. Ağlamaya kalkayım deme. Adam gibi davran içerde, karışmam.

Necip Ayşe'yi sert bir hareketle içeri sokar.

32.PAVYON-PATRONUN ODASI-İÇ/GECE

Seher pozisyonunu hiç bozmaz, Ayşe ve Necip içeri girer, Ayşe kapının ağzında çekingen bir ifadeyle durur.

Yunus masasından ağır ağır kalkar.

Yunus -(Ayşe'ye) Gel gel, hoş geldin...

Ayşe bir iki adım atar, dik durmaya çalışır.

Yunus kızın etrafında bir tur atar,
gerileyerek baştan aşağı süzer. Sonra
kızın burnunun dibine kadar sokulur.

Yunus -Güzel kızmışsın.. Adın ne bakayım?

Ayşe -Ayşe...

Yunus -Ayşe.. Kaç yaşındasın?

Ayşe -On sekiz.

Yunus -Doldurdun mu? Daha ufak duruyorsun..

Necip -Nüfus kağıdı yanında Yunus abi? (Ayşe'ye)

Göstersene?

Yunus -İstemez. Nerelisin?

Ayşe -Burgazadalıyım.

Yunus -Burgazada mı? Şu bizim Burgazada! Kınalı,

Burgaz hani..

Ayşe -Evet.

Yunus -(Necip'e) Hani İstanbullu değildi? Niye yalan

söylüyorsun lan?

Necip -Burgazadayı İstanbul mu sayıyorsun abi?

Yunus -(Ayşe'ye) Baban, abin filan var mı?

Ayşe -(Sert) Var.

Yunus bu sert cevaptan hoşlanmaz.

Necip Ayşe'nin kolunu sıkar, hemen
söze karışır.

Necip -Abisi kumarbazın teki Yunus abi, o getirdi zaten.

Babası da yaşlı bir arabacı..

Yunus -Ona sordum! Sen her lafa karışma.. (Ayşe'ye)

Öyle mi?

Ayşe -Öyle.

Yunus -Yavuklun mavuklun var mı?

Ayşe Necip'e bir göz atar. Ama bakışlarında sevgi yoktur.

Necip -Benim yanımda Yunus abi... Takıntısı yok.

Yunus tiksindir gibi Necip'e bakar.
Bu manzarayı Seher yüzlerce defa görmüş gibi, bildik gözlerle izlemektedir.
Yunus Necip'in sözlerine itibar etmez.
Sesinde öyle bir ton vardır ki, bir yanılla kızın hayalleriyle alay etmekte, bir yanılla da tahrik etmektedir.

Yunus -Para kazanmak istiyor musun Ayşe? Hususi terzin, hususi berberin, ayakkabıcın falan olsun... Şişli'de bir apartman katı döşettir. Kapısına bir otomobil çek... Hı?

Yunus odada birkaç adım atar, kıza bir daha bakar. Necip Yunus ne diyecek diye beklemektedir, heyecanlıdır. Ayşe'nin de yavaş yavaş süngüsü düşer. Yunus tatlı, yumuşak bir sesle Ayşe'ye konuşur.

Yunus -Bu dünyada her şey bir arada olmuyor Ayşe. Güzel Ayşe... Ne demişler? Her nimetin bir külfeti vardır. Bizimkisi külfet sayılmaz aslında, taş taşıtmıyoruz. İş kaptın mı gerisi kolay, gelsin paralar.... Anladın mı?

Ayşe -Anladım.

Yunus -Zengin olmayı kim istemez? Ama hakkını vermek lazım, değil mi? Burası iyi bir müessesedir, başka yerlere benzemez. Bir kere müşterisi efendidir. Mühim insanlar gelir, cömerttirler de haa...

Yunus Seher'e göz kırpar, Seher acılamakla alay etmek arasında bir

ifadeyle Ayşe'ye bakar.

Yunus -Akıllı bir kıza benziyorsun, güzelsin de. Ama güzel olmak yetmez. Ne demişler? Güzele kırk günde doyulur. Akıllı olursan kazanırsın ancak.

Yunus'un sesi iyice ciddileşir.

Yunus -Seni burada çalıştırırım. Ama şartlarım var...
Dinliyor musun?

Ayşe -Dinliyorum.

Yunus -Bir. Sulugözlü olmayacaksın. Ağlamak yok. Ağlayan kadına hiç tahammül edemem, koyarım kapıya. Annemi özledim falan diye tutturmayacaksın.

Ayşe -Annem öldü... beş sene evvel...

Yunus -İyi... Allah rahmet eylesin. İki. İşten kaytarmaya gelemem ona göre. Şuram ağrıyor, buram ağrıyor yok. Tamam mı?

Ayşe -Tamam.

Yunus -Üç. Müşteri seçmek yok. Onun masasına gitmem, berikine giderim falan anlamam. Kim çağırırsa gideceksin. Ve dört, kızlarla iyi geçineceksin. Kavga çıkartanın pasaportunu eline veririm. Tamam mı, iyice anladın mı?

Ayşe -Anladım.

Yunus -İyi, güzel... Anlaştık o zaman... Bir de akıllı kızsın ikide bir borç istemezsin, (Necip'i işaret eder) Paranı da bunun gibi zibidilere yedirmezsın...

Necip'in yüzü asılır ama birşey diyemez.

Seher Necip'in yüzüne bakar, gülüverir.

Yunus -Bunu da sana hiçbir patron söylemez ha!
Kıymetimi bil.

Yunus masasına geçer.

Yunus -Seher ablan için ince ayarını anlatır sana. (Seher'e) Hadi bakalım Seher, bu gecelik yanından ayırma Ayşe'yi, göz kulak ol. Bizim Necip'le işimiz var biraz.

Seher kalkar, ayakkabılarını giyer,
Yunus'un masasından bir sigara
daha alıp yakar. Ayşe'yle
çıkarkirken..

Yunus -Bir de güzel bir isim bulun Ayşe'ye... Alengirli bir
şey olsun..

33.PAVYON-SALON-İÇ/GECE
Ayşe ve Seher Yunus'un odasından
çıkırlar. Seher oturan müşterilere
göz atar, sonra Ayşe'ye döner.

Seher -İşte... Bizim batakhane burası... Hayırlı olsun mu
diyeyim, Allah kurtarsın mı bilmem. Gel şöyle oturalım..

Seher henüz boş olan bir masaya
doğru yürür, otururlar. Seher acı
acı güler.

Seher -Şişli'de apartman katı, kapısında otomobil
istiyorsun ha! (Güler) Kiranı ödeyip çorbanı kaynatabilirsen öp de başına koy. Zengin
olurum diye hiç ümitlenme Ayşe. Bu işten zengin olunmaz.

Ayşe'nin yüzünde bir bozulma ifadesi.

Seher -Sabaha karşı evine gidip başını yastığa koyunca,
öyle bir uyusam ki, bir daha uyanmasam diyorsun...

Sessizlik olur, bir müşteri Seher'e el eder,
belli ki tanınan biri, Seher de cilveli bir
şekilde selam verir.

Seher -Kalk şunların masasına gidelim.

Kalkarlarken Seher'in yüzü
yine kederlenir.

Seher -Bu alemde tecrübeli bir abladan sana bir de
nasihat Ayşe... İstersen kulağının arkasına at.

Seher Ayşe'ye hüzünlü bir yüzle bakar.

Seher - Sakın aşık olayım deme...

Seher yürür, Ayşe onu izler.

34.BAYRAM'IN GECEKONDU EVİNİN ÖNÜ-DIŞ/GECE

Karanlıkta bir sigara ateşi parlar.
Bayram'ı evin önünde görürüz.
Tek katlı, bahçe içinde bir evin
alçak penceresinden içeri bakar.

35.BAYRAM'IN EVİ-İÇ/GECE

İçerde Bayram'ın babası, iki çocuğu
vardır. Baba sedire oturmuştur, tespih
çekmektedir. Çocuklardan biri dedesinin
dizinde uyumuş, öteki odadaki küçük
masada ders çalışmaktadır. Büyük
ilkokul çağında, küçük daha okula
gitmiyor. Bayram'ın karısı Nazik
yorganları kucaklamış bir halde içeri
girer. Odadaki divanın minderlerini
kaldırıp yere koyar, divana çarşaf serer,
yastığı yorganı yerleştirir. Bayram'ın
babası kadını hüzünlü bir yüzle
izlemektedir. Nazik dedesinin
dizinde yatan çocuğa yaklaşır.

Nazik -Alayım çocuğu baba..

Kadın çocuğu kucaklar. Yatağa yatırır,
üstünü güzelce örter. Sonra ders çalışan
oğlana döner.

Nazik -Mustafa,hadi yat artık oğlum.Geç oldu.
Kalkamayacaksın sonra.

Büyükbaba duvardaki saate
bakar. Onbiri geçmektedir.

Baba -Ne yapsın çocuk, çok ödev vermişler mektepte.
Yaz yaz bitiremedi.... Bir de bahçede çalıştı benim aslanım bugün. Marulları hep o
demetledi annesi.

Nazik -Biliyorum, gördüm... Aferin oğluma benim.

Mustafa kitaplarını toplar. Yatağa
girer, annesi üstünü örter.

Nazik -Senin de yatağın hazır beybaba.

Baba yavaşça doğrulur.

Baba -Sağol kızım. Oğlan dizimde uyuyunca pek
hoşuma gitti. Bu saate kadar kalmışım. Hadi Allah rahatlık versin.

Nazik pencereye gider, dışarı bakar.
Bayram'ın babası bunu görür,
kapıda durur.

Baba -Tilkinin dönüp dolaşıp geleceği yer... Biraz daha
sabır kızım...

Nazik'in gözlerini görürüz. Gözleri yaşlıdır.

36.BAYRAMIN EVİNİN ÖNÜ-DIŞ/GECE
Bayram pencereden yavaşça çekilir.
Yüzünde acılı bir ifade vardır.

37.BAYRAMIN EVİ-İÇ/GECE

Nazik pencereden bakmaktadır,
yemenisinin ucuyla gözlerini siler.

Nazik -Ona bakmıyorum ki baba?

Yatağa yatmış olan Mustafa
söze karışır.

Mustafa -Ya neye bakıyorsun?

Nazik -Yağmur indirecek gibiydi de, başlamış mı diye

baktım.

Babanın yüzünde inanmamış bir ifade,
Nazik perdeyi sıkıca çeker. Baba odadan
çıkarak. Nazik sedire çarşaf serer, yorgan örter.
Oğlu onu izlemektedir.

38.BAYRAMIN EVİNİN ÖNÜ-DIŞ/GECE

Bayram Nazik'in perdeyi çektiğini görür,
yavaş yavaş evden uzaklaşır, bahçe
kapısına gider, durur. Karar anı.
Dönse mi, dönmese mi...

39.BAYRAMIN EVİ-İÇ/GECE

Nazik ışığı kapatır, yeleğini çıkarır,
geceğini giyer. Sedirdeki yatağına yatar.

Mustafa -Anne, biraz yanına geleyim mi?

Nazik -Gel oğlum, gel ceylan gözlüm...

Mustafa karanlıkta annesinin
yatağına girer. Nazik oğlana
sarılır, üstünü iyice örter.

Mustafa -Dedem doğru söylüyor...
Nazik -Neyi doğru söylüyor?
Mustafa -Babam gelecek... Ama geldiği zaman elini
öpmeyeceğim.

40.BAYRAMIN EVİNİN ÖNÜ-DIŞ/GECE

Bayram bahçe kapısını usulca kapatır, yürür.

41.BAYRAMIN EVİNİN SOKAĞI-DIŞ/GECE

Bayram elleri cebinde yürümekte,
evi arkada kalmaktadır.

42.SEHER'İN EVİ-OTURMA ODASI-İÇ/GECE

Odanın ışıkları açık, anahtar sesi
duyulur, kapı açılır, Seher içeri girer.
Yorgun ve çok mutsuz görünmektedir.
Pardesüsünü çıkarır, koltuğa atar.
Odada bakınır, seslenir.

Seher -Bayram? Bayram?...

Seher odaları dolaşır, her yere bakar,
tekrar oturma odasına gelir, pencereye
gider, Bayram'ın hep ona baktığı sokak
lambası yanmaktadır, ama Bayram yoktur.
Seher koltuğa oturur, çok üzgün.

43.ADADA BİR YOL-DIŞ/GÜN

Güneşli sıcak bir gün, adanın tepesine
giden bir yokuşta postacı ağır çantasını
oflaya puflaya taşımakta, onun beş on
adım gerisinde Ka ile köpeği yürürler.
Postacı dinlenmek için durur, yolun
kenarına oturur, Ka yanına gelir, oturur.
Hafif şakacı bir hali vardır, postacının
mektuplarını okuduğunu bilmektedir.

Postacı -Bu ne sıcak birader... Daha şimdiden... İflahım kesildi.. Perişan olacağız bu yaz. Söylemedi deme.

Ka -Çantan da ağır... Bu sıcakta çekilmez..

Postacı zengin evlerde oturanları
işaret ederek...

Postacı -Kendileri daha gelmedi, ama mektupları akın akın geliyor. Ne yazar ne okurlar bu kadar bilmem..

Ka -(Manidar) Senin gibi okumayı seviyorlar demek...

Postacı -Ne demek şimdi bu?

Ka -Hiiç, senin gibi onlar da mektup okumayı seviyorlar dedim.

Postacı -Niye beni misal verdin? Bir şey mi biliyorsun?

Ka -(Güler) Beğendin mi bari okuduklarını?

Postacı bir süre cevap vermez,
utanmıştır.

Postacı -Beğendim... İnşallah mükafatı sen alırsın, biz de iftihar ederiz.

Ka -İnşallah... Nesini beğendin peki?

Postacı -Canım.. sen de.. bir günahımızı itiraf ettik diye ahret sualleri sorma insana.. Ne bileyim ben nesini beğendim? Okudum işte, hoşuma gitti.

Postacı kalkmaya hazırlanır gibi çantasını alır.

Postacı -Pek yapmam böyle şeyler aslında... Ama seni dağda bayırda yazıyor görünce... merak ettim. Ayıp ettik...

Ka -Üzülme canım, ben okuduğuna sevindim. İnsanlar okusun diye yazıyorum.

Postacı -(Hüzünlenir) Öyle güzel yazmışsın ki... Aşık olasım geldi.

Postacı ile Ka birbirlerine sevecen gülümserler. Postacı kalkar. Ka postacının çantasını alır.

Ka -Ver biraz da ben taşıyayım. Yüzün kıpkırmızı olmuş, damarların fırlamış...

Postacı çantayı vermek istemez.

Postacı -Olur mu birader, bu benim vazifem..

Ka -Çanta taşımanın vazifesi mi olurmuş? Bırak.Ağırmış be.

Yürümeye başlarlar.

Ka -Eee, ne var ne yok adada? Ben uyduruyorum, ama sen hakikati görüp duyuyorsundur.

Postacı -Yazmak için mi soruyorsun?

Ka -Bilmem? Belki yazarım...

Postacı -Yaz yaz.. Bizden iyi hikaye mi bulacaksın?
Zenginler cihetinde birşey olduğu yok. Daha erken. Yaz gelsin, iyice kaynaşsınlar, o zaman hikaye çıkar.... Ama fakirler cihetinde öyle değil... Kamil ağanın kızıyla oğlu evden kaçtı. Bir ayı geçti, ses seda yok ikisinden de... Adamcağız perişan. En dişe dokunur hadise bu.

Ka -Duydum.. Sen ne diyorsun bu işe?

Postacı -Ne diyeyim? Çocukların gözü yükseklerdeydi. Uçamayacakları kadar tepede... Allah sonlarını hayır etsin.

44.KAMİL AĞA'NIN EVİNİN BAHÇESİ-DIŞ/GÜN

Kamil ağanın arabası terkedilmiş
gibi durmaktadır. Bakımsızdır.

45.KAMİL AĞANIN AHIRI-İÇ/GÜN

Kamil ağa çökmüş, daha da yaşlanmış
görünmektedir. Ahırda küçük bir
tabureye oturmuştur, iki atı da
karşısındadır. Bir şey düşünüyor gibidir.

46.MAHALLE KAHVESİ-DIŞ/GÜN

Bildik yüzler ve tespihli adam
kahvenin önünde oturmaktadırlar.

1.Adalı -Yazlıkçılar geç kaldı bu sene. Geçen yıl bu vakitler...

2.Adalı -(Sözünü keser) Daha yaz girmedi, mektep tatil olmadı dur bakalım.

Kamil ağa dalgın ve kederli bir
yüzle kahvenin önünden geçerken...

1.Adalı -Hayırlı günler Kamil ağa...

Kamil ağa cevap vermez, dalgın dalgın
yürümeye devam eder. Zülfikar elinde
tepsi Kamil ağayı izler, yüzündeki

ifadeyi yakından görürüz, bir şeyler düşünüyor gibidir.

2.Adalı -Vah vah... Bitti adamcağız... Şu hale bak. Çok yaşamaz bu, söyleyeyim.

Tespimli adam -Kabahat kendisinde. Fazla yüz verdi çocuklara. Böyle olacağı belliydi.

1.Adalı -(Alaycı) Testi kırılınca akıl veren çok olurmuş. Konuş şimdi, vaktidir...

Tespimli adam -Yalan mı? Benim öyle oğlum kızım olacak, ikisinin de boğazlarını kör testereyle keserim!

Zülfikar elinde tepsiyle masaya gelir, çay dağıtırken...

Zülfikar -Söylemesi kolay beyamcam. Senin başına gelmedi çünkü... Ama olan olmuş, adamcağız gözümüzün önünde eriyor. Bir çare düşüneneçimize oh olsun mu diyeceğiz? Ayıptır..

Tespimli adam -Sana ne? Sana bir şey yapmak düşer mi?

Zülfikar cevap vermez.

Canı sıkkın bir halde içeri girer.

47.ADADA ÇAMLIK-DIŞ/GÜN

Konstantin ve 17-18 yaşlarında iki delikanlı kuş yakalamak için ökse kurmuşlardır. Bir ağacın altında kafes içinde bir kuş ötmektedir. Ağaçlarda yapışkanla kaplı ökseler vardır. Konstantin ve iki delikanlı ağaçların arkasına saklanırlar. Bir kuş sürüsünü görürüz.

1.Delikanlı -Aha... geliyorlar...

2.Delikanlı -Ağzım sulandı be... Mis gibi pilavın yanında...

Konstantin -(Kuşlara) Hadi yavrum, bu tarafa , bu tarafa...

Birden Konstantin'in yüzünde
belirgin bir sevinç belirir. Bir kuş
ökseye yakalanmıştır, uçmaya çalışır,
uçamaz.

Konstantin -(Güler) He he he! Varan biir...

48.ADADA BİR BAŞKA YOL-DIŞ-GÜN

Postacı ile Ka yürümeye devam
ederler. Postacı Ka'dan çantasını alır.

Postacı -Ver bakalım artık şunu. Yeter taşıdığın, sana da
günah.

Postacı ile Ka iki gencin yolun
kenarındaki çimleri tabaka tabaka
kaldırdıklarını görürler.

Ka -Ne yapıyor bunlar?
Postacı -Bilmem? (Seslenir) Heey... Delikanlılar! Ne
yapıyorsunuz çimleri öyle?
1.Genç -(Sertçe) Sana ne?
Ka -Canım, ne diye söküyorsunuz?
Postacı -Bir söyleyin yahu? İnsan gibi soru sorduk..

1.genç dikilir, terini siler. Bir
sigara yakar.

1.Genç - Mühendis Ahmet bey söktürüyor.
Ka -Niye? Ne yapacakmış bunları?
1.Genç -Yukarda deri tüccarı Hollandalı var ya..
Postacı -Var, ne olmuş?
1.Genç -Onun bahçesini düzeltiyorlar, bahçeye
döşeyeceklermiş.
Ka -İngiliz çimi alsın eksin, madem ki herif zengin.

1.Genç -İngiliz çimiyle bu bir mi?
 Ka -Bu daha mı iyi?
 1.Genç -İyi de laf mı? Bunun üstüne çimen mi olur?
 Postacı -Sen nerden biliyorsun? Bahçıvan mı kesildin üç ot yoldun da...
 1.Genç -Hollandalı öyle demiş beyim. Herhalde bir bildiği var.

Genç sigarasını bitirir, izmaritini fırlatır, işine döner.

Postacı -Evladım, delikanlı... Niye alet oluyorsunuz böyle işlere?
 1.Genç -Ne aleti?
 Ka -Bak söktüğün yer çıplak kalıyor, günah değil mi? Sen bu adadan değil misin? Bunlar senin adanın çimleri. Yazıktır. Hollandalı alsın eksin çim tohumunu...
 1.Genç -Benim aklım ermez abi. Sök dediler, söküyoruz.

Ka ile Postacı konuşurlar. İkisi de üzülmüş. Gençler işlerine döner.

Ka -Bunu karakola haber vermek lazım. Ben en iyisi...
 Postacı -Sen zahmet etme, karakolun postası var bende. Zaten gideceğim. Şimdi gider ihbar ederim... Gerçi karakol Mühendis Ahmet beyle uğraşır mı? Polis men eder, bunlar dinlemez, gene men eder, gene dinlemezler... Böyle gider bu iş.
 Ka -Ama biz vazifemizi yapalım, elin Hollandalısı göz göre göre çimlerimizi yolduruyor! Hiç düşünmüyor ki, beğenip de ev yaptırdığı bu ada, bu yol kenarındaki çimleriyle güzel, kuşlarıyla, böcekleriyle güzel..
 Postacı -Onun memleketinde bir tek tel çim yol bakalım!

49.STELYO'NUN EVİNİN ÖNÜ-DIŞ/GÜN

Trifon evin önündeki masaya oturmuştur, masada gazete kesigi vardır. Trifon'un yaptığı gemi gazetedeakinin tıpkısı değildir,

ama epeyce benzemektedir. Trifon sağlıklı görünmektedir. Yelken direği yerine bir çubuğu bir oyuntuya yerleştirmeye çalışır. Dedesi gelir, elindeki hırkayı Trifon'un sırtına koyar.

Trifon -Ama hava çok sıcak dede.
Stelyo -Olsun kuzucuğum, hastalıktan daha yeni kalktın.

Çocuk mutludur. Stelyo torununun saçını okşar.

50.ADADA ÇAMLIK-BAŞKA BİR KÖŞE-DIŞ/GÜN
Ka bir ağacın altına oturmuş, yanında kendini dinler gibi bakan köpeğiyle konuşur. Kalemını kulağının arkasına sokmuştur, elinde küçük bir defter vardır.

Ka -İşte bunlar böyle çomar... Şimdi de milletin yeşilliğine musallat oldular. İnsan o çimlere basmaya kıyamaz.

Ka doğrulur..

Ka -Hadi kalk bakalım. Yeter tembellik ettiğin..

Ka kalkar, köpeği de kalkar. O sırada çamlığın içinde Papaz'ı görür. Papaz ağaçlara dikkatle bakar, kabuklarını, yapraklarını inceler. Ka yanına gider.

Ka -Merhabalar...

Papaz ilgili davranır, sıcakkanlı bir adamdır. Köpeği okşar. Köpek sevinçle kuyruk sallamaktadır.

Papaz -Merhabalar... (Köpeğe) Sana da merhaba...
Kuyruğunu sevsinler...

Elindeki yaprağı Ka'ya gösterir.

Papaz -Nadir bulunan bir köknar cinsi bu... Ona bakıyordum. Kuvvetli ağaçtır, uzun yaşar. Buralarda pek rastlanmaz aslında. Tuhaf..

Ka -Ağaçlardan anlıyorsunuz...

Papaz -Anlarım ya. İnsanın en iyi anladığı dil tabiatın dili olmalı, ama maalesef hepimiz unuttuk artık...

Ka -Doğru... Derdimiz neyse...

İkisi birlikte yavaş yavaş yürümeye
başlarlar.

Ka -Alıştınız mı adamıza?

Papaz -Böyle dünya cennetine kim alışmaz? Şu havaya, toprağa, ağaçlara bir baksanıza?... Sonra laf aramızda, kızları da çok güzel.. (şakacı bir havayla güler) Papaz olduğuma bakmayın, ben bu dünyaya inanırım. Bütün bu güzellikler bizim için. Ama şu insanoğlu... Hırs, ihtiras içinde ömrünü tüketiyor.

51.ADADA ÇAMLIKTA BİR YER-DIŞ/GÜN

Konstantin ve iki delikanlı ökseden kuşları toplamış yılmışlardır. Konstantin'in vahşi bir zevkle bir kuşun kafasını koparttığını görürüz. Kuşun başını bir kenara atar. Hırsla yolar, bir şişe geçirir. Küçük bir ocakta ateş yakılmış olduğunu ve birkaç kuşun piştiğini görürüz. Konstantin şişe taktığı kuşu ateşe koyar, ateşten pişmiş bir kuş alır, ağzı yana yana, üfleye üfleye yerken, Papaz ve Ka onu izlemektedirler. Yüzlerinde dehşet vardır.

52.PAPAZIN BAHÇESİ-DIŞ/GÜN

Bakımlı, bol çiçekli bitkili bir bahçe.
Ka bir tahta masada oturur, köpeği

yanındadır. Papaz iki bardak gül şerbetiyle gelir, birini Ka'ya verir.

Ka - (Sevinir) Gül şerbeti... Yıllar var içmediyim..
 Papaz - Eee... Tam mevsimi..
 Ka - Ben yaptım demeyin sakın..
 Papaz - Ben yaptım... Kimseye bırakmam.

İkisi de önce uzun uzun kokladıkları şuruptan iştahla içerler.

Ka - Ohh! Elinize sağlık... Çok güzel olmuş.

Ka çevresine bakınır.

Ka - Bahçeniz çok güzel. Toprağı seviyorsunuz..
 Papaz - Severim. Toprağı... bu sessiz, mütevazı, deli şeyi... Hayat bundadır işte. Biz canlı mıyız bunun yanında? Onun için insanoğlu topraktan yapılmıştır deriz.

Ka - Filozofluk da var galiba Papaz efendi..
 Papaz - (Güler) Yok canım... Meslek hanesinde papaz yazar yazmasına ya, ben ne filozofum ne de papaz. İnsanım sadece..
 Ka - Eee, marifet de bu değil mi zaten? İnsan olmak..

İkisi de Konstantin'i hatırlarlar, yüzleri gölgelenir.

Papaz - Zenginmiş de halbuki.. duyduğuma göre.... O parmak kadar kuşlarla doycak adam değil...

Ka - Onunki doymak arzusu değil zannederim. Vahşet arzusu, kan dökmek...

Papaz - Doğru... En fecisi... Neyse unutamım bu manzarayı. Madem ki anlatamıyoruz derdimizi... Sizin hikaye falan yazdığınızı duydum.

Ka - (Güler) Bizim adada da bir şey saklanmıyor...

Papaz - Yazın, ne güzel.. Benim elimden gelmez pek. Gelse ben de yazacağım. Bu da insan olmanın bir çeşidi.

53.ADADA FAYTON DURAĞI-DIŞ/AKŞAM

Zülfikar alışveriş yapmıştır, fayton

durağına yürür, elindeki paket büyüktür.

Yorulmuştur, elindeki çuvalı yere koyar.

Faytoncu -Atayım mı kahveye?

Zülfikar -Zahmet etme, ne kadarcık yol ki? Bir nefes alayım yeter..

Faytoncu -Yak bir cigara o zaman.

Faytoncu Zülfikar'a sigara

tutar, yakarlar.

Faytoncu -Yahu Zülfikar, sen gördüğüm iyi oldu. Kamil ağa atlara son ne istiyor?

Zülfikar -Ne atı?

Faytoncu -Ne atı mı? Yahu bizim Kamil Ağa yok mu?

Zülfikar -Vaar?

Faytoncu -Atlarıyla arabasını satılığa çıkarmış, haberin yok mu? Arabası yaramaz da, atları iyidir, genç, kuvvetli...

Zülfikar -(Şaşırır) Atlarını satacak!... Kamil ağa!.. Onu öldür daha iyi.

Faytoncu -Yalan mı söylüyoruz? Bugün bizim arabacıardan biri pazarlık yapası olmuş, bağırılmış çağırılmış adama yok yere, ben pazarlık yapacak adam mıyım falan...

Zülfikar -Ne yapacakmış atları satınca?

Faytoncu -Ben ne bileyim? Senin bilmen lazım, her gün senin kahvede.

Zülfikar -Sakın almaya kalkışmayın, günahdır. Ölür adamcağız...

Faytoncu -Sen de bir hoşsun Zülfikar, adam kendi rızasıyla satıyor. Sana ne? Hem çocukları kaçıp gitmiş ölmemiş de...

Zülfikar -Anlasana be kardeşim! Kahrından satmaya kalkıyor adam, yoksa gözü gibi baktığı atlarını satar mı!

Faytoncu -Kahır mahır... orasını bilmem.

54.BAYRAM'IN OTELDEKİ ODASI-İÇ/GECE

Bayram yatağına sırtüstü uzanmış, sigara içer,
pencere açıktır, perdeler uçuşur, dışarda
gecenin ışıkları görünür.

55.YORGİYA'NIN SOKAĞI-DIŞ/GÜN

Sabah saatleri. Sokakta bir sabah telaşı.
Bayram elektrik direğinin dibine
çömelmiştir, Seher'in penceresine bakarak
sigara içer. BOD koltuk değnekleriyle
yürüyerek gelir, Bayram'ın önünde durur.

BOD -Hayrola? Hala açık havada mısın?

Bayram ters bir ifadeyle bakar. Cevap
vermez. BOD Bayram'ın yanında yerine
yerleşir, ağız mızıkasını çıkarır, çalmadan
konuşur. Seher'in evini işaret eder.

BOD -Buradan her şey görünür... Görünmeyeni de insan
tahmin eder zaten...

Bayram Seher'in penceresine
bakar. Pencerede kimse yok.
BOD olayın farkında, kendi
kendine gibi bir sesle konuşur.

BOD -Aşıklık.... zor zenaattır, bilirim. Olsa bir dert,
olmasa bir dert...

BOD ağız mızıkasıyla dokunaklı bir şeyler
çalmaya başlar. Bayram başını kaldırıp
Seher'in penceresine bakar. Pencerede
Seher belirir.

56. SEHER EV-OTURMA ODASI-İÇ/GÜN

Seher pencereden usulca bakar, Bayram'ı görür. Sabahlıklıdır, hiç uyumamış gibi yorgun görünmektedir. Bayram'ı görür. Yüzünde sevinç belirir. Ama Bayram'la kısa bir an gözgöze geldikten sonra pencereden çekilir.

57. YORGİYA'NIN SOKAĞI-DIŞ/GÜN

BOD bu kısa bakışmayı yakalamıştır. Anlamalı bir şekilde gülümser. Bayram Seher'in penceresine bakar. Seher'in tülün arkasında olduğunu görür.

58. SEHER EV-OTURMA ODASI-İÇ/GÜN

Seher tülün arkasından Bayram'a bakmaktadır. Sonra pencereden çekilir. Koltuğa oturup, hafifçe perdeyi aralayarak bakar. Üzgündür, kararsızdır.

59. TODORİ'NİN EVİ-İÇ/GÜN

Todori'nin yoksul ama şatafatlı ıvır zıvırla dolu evi. Mümkünse bir çatı katı, tavanın aktığı belli. Todori Ka'ya fal bakacaktır. Uzun zamandır ilk müşterisi olduğu için heyecanlıdır. Ka fincanı kapatmıştır.

Todori -Falımı size tavsiye ettiler? Kimden duydunuz da geldiniz?

Ka -Evvelce de geldim madam. Hatırlamadınız mı?

Todori tanımak ister gibi bakar, hafif mahcup olmuştur.

Todori -Çıkartamadım beyimu... Ah! İhtiyarlık işte... Size fal baktım?

Ka -Baktınız madam, uzun uzun..
 Todori -Peki, çıktı?

Ka'nın derdi fal değildir, öylesine gülümser.

Ka -Çok güzel anlatıyorsunuz madam...

Todori memnun olur, kendine güveni gelir.

Todori -Demişimdir birini seveceksin... Sevdin?
 Ka -Daha sevedim madam... arıyorum.

Todori yine mahcup olur, fincanı alır, açar, bir fincana, bir Ka'ya bakar. Ama yüzünde tuhaf bir ifade vardır.

Todori -Seveceksin... Lakin, çok acayip... Yok öyle biri.

Todori'nin aklına birden yine ev sahibi gelir.

Todori -Ev sahibi... Beni evden atabilir?

60.YORGİYA'NIN SOKAĞI-DIŞ/GÜN

BOD ağız mızıkasını çalmaktadır, Bayram duvara sırtını dayamış, hafiften uyur. Katina geçerken BOD'un önünde durur, BOD'a Bayram'ı işaret eder.

Katina -Seher almıyor mu bunu eve hala?

BOD hayır anlamında başını sallar.

Katina -Oh! İyi yapıyor... Erkek milleti kedi familyasındandır. Beslersin tirmalar, beslemezsın kapıda ağlar.

Katina çantasından para çıkarır, BOD'un önündeki mendile koyarken...

Katina -Sen de doğru bir şey çal. İçime fenalık getirdin, gıy gıy gıy....

Katina Yorgiya'nın evine yürür.

61.YORGİYA EV-OTURMA ODASI-İÇ/GÜN

Marika yorgun, bezgin bir ifadeyle düğmelerini diktiği gömlekleri gruplar halinde gazete kağıdıyla paket yapmaktadır. Todori hafif delimsirek bir halde ağlayarak anlatmaktadır.

Todori -
Diyor bana git artık bu evden, yeter oturduğun... Nere gideyim? Vardır gidecek yerim?

Marika hiç oralı değildir.

Marika -
Aman be Todori.. Yirmi senedir dersin ev sahibi beni evden atacak. Atamaz. Gelip gelip seni korkutuyor sade.

Kapı çalınır, Marika çıkar.

62.YORGİYA EV-GİRİŞ-İÇ/GÜN

Marika kapıyı açar, Katina kapıdadır, buyur edilmeyi beklemeden içeri girer.

Marika -Ooo, Matmazel Katina teşekkür etmiş bizim fakirhaneye... Yüzümü özledin, nedir?

Katina -Senin mendebur suratını özleyeceğim? Yorgiya'yı almaya geldim ben...

Marika -Gene sürteceksiniz sokak süpürgeleri... Oturun bir gün de evde...

Katina teklifsizce içeri girer,
Marika da arkasından.

63.YORGİYA EV-OTURMA ODASI-İÇ/GÜN

Katina içeri girer.

Katina -Seni atmadılar mı hala evinden Todori? (güler)

Todori korkuya kapılır, Marika'ya bakar.
Marika ile Katina birbirleriyle
dalaşırlar ama birbirlerini severler de.

Marika -Söylenecek laftır şimdi bu Katina? Yangına körükle gidersin sen de...

Katina -Ama korkma, sana şahane bir yer buldum.
Ağaçlık, ferah, dört bir tarafın çayır çimen. Hem etraf hep akraba, eş dosttur.

Todori'nin yüzünde bir umut belirir.

Todori -Allah aşkına? Buldun! Nerde?

Katina -Aya Lefter mezarlığında. İçeri girdin ya, sağda hemen, duvarın dibi.. Karşında Mösyö Todori yatıyor. (Güler)

Todori'nin yüzü asılır, ağlamaya
başlar. Katina kadına gider sarılır.

Marika -(Kızır, bağırır) Sen çatlaksın kafadan Katina!
Kadıncağızdan ne istersin şimdi?

Katina abartılı hareketlerle
kadına sarılır, öper.

seni? Katina -Şaka ediyorum be Todorimu... Kim atıyormuş

Todori -Öyle diyor, çık evimden diyor.

Katina -Yirmi senedir öyle diyor. Boş ver sen.. Çıkaramaz.

Todori -Ya çıkarırsa?

Katina -Hele bir teşebbüs etsin! Tarlabası'nın cümle delikanlılarını yığarım kapısına.

Marika -Atma Katina, atma!

Marika sinirlice başını sallar.
Katina'yı hem seviyor hem kızıyor,
Todori sevinir, çocuk gibi gülümser.

Todori -Beni evden atamaz değil mi Katina?
Katina -Atamaz Todorimu. Hiçbir şey yapamaz.
(Marika'ya) Yorgiya hala uyuyor? Öğlen oldu! Tabii almaz dülger böyle karıyı! Karı dediğin gün doğmadan kalkacak!

Bu cümle Marika'nın dikkatini çeker.

Marika -Ne demek bu şimdi?
Katina -Ne ne demek?
Marika -Dülger almaz dedin?
Katina -Eee? Dedim. Almadı işte.
Marika -Nasıl almadı?
Katina -Basbayağı almadı.
Marika -Neden?
Katina -Ne bileyim ben neden? Sormadım adama bizim kızı neden almadın. Sen ne sandın, söyle.
Marika -Yorgiya öyle demedi.
Katina -Ne dedi?
Marika -Ben dülger varmam dedi.

Katina üzülür, yüzünden belli olur.
Yalan söylemeye çalışır.

Katina -Canım, Yorgiya ben sana varmam deyince, o da ne yapsın, en nihayetinde erkektir, ben de seni almam dedi.

Marika sandalyeye çöker.
Bütün umutları bitmiştir.

Marika -Demek dülger kızımı almadı...

Yorgiya içeri girer. Giyinmiştir.

Yorgiya -Ne bağışıyordunuz demin? Hoş geldin Katina...

64.TÜNEL'DE BİR SOKAK-DIŞ/GÜN

Ka müzik aletleri de satan bir dükkandadır.
Çıkar, elinde bir ağız mızıkası vardır, arada bir ağzına götürüp çalar. Katina ile Yorgiya'nın kendine doğru geldiğini görür. Karşılaşırlar.
Ka ile Yorgiya bakışırlar. Ka'nın kıza ilk görüşte ilgi duyduğunu anlarız.

Ka -Katina?

Katina -Ooo, muharrir bey! Nerelerdesin? Yoksun ortalarda ne zamandır...

Ka -Ben buralardayım Katina, asıl sen nerelerdesin? Yoksa lüks mevkide misin artık?

Katina -Ah be kuzum, gençliği geçirdik lüks mevkide şöyle bir gerine gerine oturmadan. Bu saatten sonra kim takar zavallı Katina'yı koluna da, götürür Pera Palaslara, Tokatliyanlara... Aah! Ah!

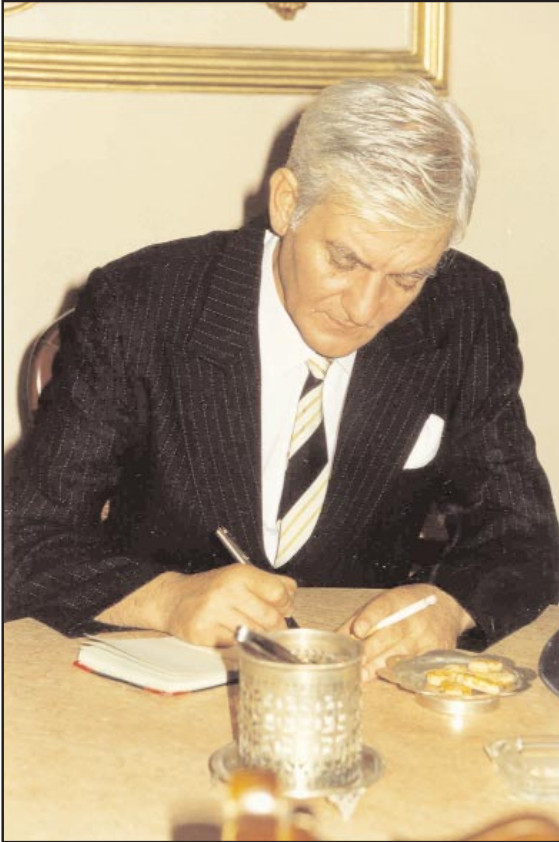
Ka -Zengin olsaydım ben götürürdüm Katina. Ama halimi görüyorsun, züğürdün tekiyim.

Katina -Senin gönlünün zenginliği yeter. Bir çift tatlı sözün yeter... Yüzünün güzelliği yeter. Bak bu Yorgiya... Anasıyla akrabayız..

Yorgiya ile Ka tokalaşırlar.
Ka kızdan gözlerini alamaz.

Ka -Memnun oldum matmazel...
 Yorgiya -Ben de.
 Katina -Zengin değilsin, anladık. Ama bir muhallebi yedirecek paran da yoktur?
 Ka -Sana servetim feda Katina...
 Katina -(Güler) Servetim dediğin nedir, biraz bozuk para, belki bir iki banknot...

Gülüşürler.

Bayram başını kaldırıp bakar, ekmeği görür, hemen almaz.

65.BİR PASTANE-İÇ/GÜN

Ka tek başına pastanenin en dipteki masasına oturmuş defterine bir şeyler yazmaktadır. Okuruz. "işte bu hikayemden de anlaşılıyor ki, ben Yorgiya'yı sevmeye başlamışım..."

66.YORGİYA'NIN SOKAĞI-DIŞ/GÜN

Bayram aynı direğin dibindedir. Ümitsiz bir halde yere bakarak sigara içer. BOD koltuk değnekleriyle yanına gelir, elinde yarım ekmeğe peynir vardır. Yarısını koparır, Bayram'a uzatır.

BOD -(Hafif alaycı) Hişt, birader... Arkadaşım..

BOD -Baca gibi tütüyorsun sabahtan beri. Yazık günah... Al ye şunu. Miden delinecek açlıktan.

Bayram ekmeği alır, BOD yanına oturur.

BOD -Evvelce de söyledim ya, aşktan anlarım... Çok aşık oldum vaktiyle, çok aşık gördüm, yananlar, tutuşanlar... Bağrını çizenler, kendini içkiye vuranlar.. Ama senin yangının gibisini görmedim.

Bayram ekmeğini yerken Seher'in penceresine bakar.

BOD -Ama bunca aşk hikayesinden sonra anladığım bir şey var. Aşk hastalık gibi bir şeydir. İyileşmeye bakmalı..

67.SEHER'İN EVİ-İÇ/GÜN

Seher pencereden bakar, Bayram'ı görür.

68.BAYRAMIN EVİ-DIŞARDAN GÖRÜNÜŞ-AKŞAM

Akşam olmaktadır. Evi dışardan görürüz, kapısı pencereleri açıktır. İki çocuk tulumbada ellerini ayaklarını yıkarlar. İçeri girerler.

69.BAYRAMIN EVİ-İÇ/GECE

Bayramın karısı akşam yemeğini hazırlamıştır. Baba ellerini bir havluya kurulayarak gelir, havluyu sandalyenin arkasına asar, sofraya oturur. Nazik çorba koyarken...

Baba -Bayramdan haber çıktı...

Nazik kötü bir haber telaşıyla babanın yüzüne bakar.

Nazik -Hayır mı, şer mi beybaba?

Baba -Bir bar karısıyla yaşıyormuş... Sevdalandım, ateşteyim, eve dönmeyeceğim, beni defterden silsinler demiş.

Nazik'in gözleri yaşarır, sessizce yaşlar akar.
Baba çorbasını düşünceli karıştırır,
bir kaşık içer.

Baba -Aşağıdaki bostanı da Osmanlara satmış...

Nazik sakin olmaya çalışır. Bir başka
tabağa çorba koyar. Çocuklar koşuşarak
gelip masaya otururlar.

Baba -Yavaş yavrum, yavaş... Sofraya oturuyorsunuz,
ahıra girmiyorsunuz.

Mustafa -Anne, çorba...

Nazik duvarda asılı olan düğün fotoğraflarına
bakar. Yüzünde derin bir acı vardır.

70.YORGİYA'NIN EVİ-İÇ/GECE

Marika masayı hazırlamakta,
Yorgiya aynanın karşısında küpe
takmaktadır. Marika Yorgiya'nın
hazırlandığını görür.

Marika -Nedir bu süs püs? Gene Katina aklını çeldi? Otur
evde artık, yetti sürttüğün sokakta.

Yorgiya cevap vermez, aynada
kendine bakar.

Marika -Bilirim, Sofiya'ya gidersin.Gel otur karşıma. Sana
diyeceklerim var.

Yorgiya -Yarın dersin. Geç kaldım.

Marika -Hayır. Şimdi diyeceğim!

Yorgiya -De o zaman!

Marika -Dülger seni almamış.. doğrudur?

Yorgiya'nın yüzünü görürüz. Şaşırır.

Yorgiya -Doğru.. Sana varacam dedim, seni kim alıyor ki dedi.

Marika -(Kızgın) Almaz tabii. Senin gibi sokak süpürgesini kim alır? Her gün birinin kolunda, gezersin!

Yorgiya -Anne sus.

Marika -Susmayacağım! Kaçırdın canım adamı. Kimbilir ne yaptın herife de almadı seni!

Yorgiya -Almazsa almasın! Sanki isteyen vardı. Zaten pisin tekiydi, nefesi leş gibi kokuyordu...

Marika -(sinirlenir) Mesele nefestir?

Yorgiya -Az mı? İçim bulanıyordu konuştuğca...

Marika -(Sert) İyi! Maşallah! Laftan da anlamıyorsun! Aklın bir karış havada! Sanırsın bir gün gökten para yağacak! Usandım bu fakirlikten dedim sana. Ben de gün göreyim. Var bir sağlam ayakkabıya, ikimize de baksın, kurtulayım düğme dikmekten dedim. Bak! Parmaklarımın ucu delik deşik!

Yorgiya kırılan gururunun öcünü
annesinden alacak gibi sesini
giderek yükseltir.

Yorgiya -Ha! ben istedim fakir doğmayı çünkü! Bana mı güvenden doğururken? Bir kız doğurayım, güzel olsun, zengin bir herife varsın da bana baksın dedin?

Marika -Tabii ya!.. Güzeldin çok! Hala güzelsin, lakin aklın yok hiç!

Yorgiya -Aklım var anne. Lakin bahtım yok... Güzel kızlar zengin heriflere varır elbet, kenarda üç beş kuruş drahoman varsa, başında kapı gibi baban varsa!... Ben sahipsizim anne... İçimin ısındığı adamlar züğürt çıkar, zenginlerse gönül eğler. Onlara benim kızım da insan evladıdır, yavaş gelin bakalım diyecek bir babam olaydı, ben de zengin bir adama varırdım, hem de gönlümün istediği...

Marika -(Ağlamaklı) Ben mi git dedim babana... beni karnım burnumda bırakıp...

Yorgiya'nın sesi yumuşar.

Yorgiya -Tabii sen demedin... Ama ne yapalım, kaderdir bu...

Marika sessizce ağlamaya başlar.

Yorgiya -Hala seversin o hayırsızı gizli gizli... Bilmiyorum sanıyorsun? Gözün hep yolda, belkim çıkıp gelecek bir gün. Ama boşuna... gelmeyecek...

Yorgiya hırkasını giyer, çıkar.

71.YORGİYA'NIN SOKAĞI-DIŞ/GECE

Bayram sokak lambasının dibinde
sırtını duvara yaslamış, uyuyakalmıştır.
BOD gitmiştir. Seher'in pencereden
baktığını görürüz.

72.SEHERİN EVİ-İÇ/GECE

Seher pencereden Bayram'a bakar.
Aşk, acıma ve kararsızlık içindedir.
Bir süre Bayram'a bakar, taksi gelir.
Seher taksiciye el eder. Üzerine hırka,
pardesü gibi bir giysi alır, çıkar.

73.YORGİYA'NIN SOKAĞI-DIŞ/GECE

Bayram hala uyumaktadır. Taksi
önünde durmaktadır. Seher kapıdan
çıkarmış, Bayram'ın önünde bir an durur,
Bayram'a bakar, arabaya biner.
Motor çalışınca yüksek bir ses çıkar.
Bayram sese uyanır, önce pencereye
bakar, ışık yok, sonra giden arabaya
bakar, onun Seher'in bindiği taksi
olduğunu anlar ve hızla kalkar,
arabaya doğru bağırır.

Bayram -Seher! Seher!

Bayram arabanın arkasından koşar.

74.PAVYON ÖNÜ-DIŞ/GECE

Taksi pavyonun önünde durur.

Seher iner. Kapıda bir koruma

vardır. Konuşmalarında bir ast-üst

ilişkisi yoktur, aynı alemin

arkadaşları gibi konuşurlar.

Koruma -İyi akşamlar Seher hanım... Hayrola, erkencisin?

Seher -Öyle..

Koruma -İçerisi kaynıyor. Kazlar çok yağlı bu gece..

Seher içeri girmişken çıkar,

korumaya döner.

Seher - Bayram gelirse içeri alma sakın..

75.PAVYON-SALON-İÇ/GECE

Pavyonda masalar doludur, bir grupta iyi

giyimli gençler oturmaktadır. Bir köşede

Ka'nın tek başına oturduğunu görürüz.

Önünde bir kadeh rakı ve meyva vardır.

Bu gibi durumlarda Ka tam bir izleyendir.

Pavyon müşterilerinden çeşitli enstantaneler

görürüz. Gülüşenler, konuşanlar, kahkaha

atan kadınlar... Ayşe yanında 2 bölümdeki

1.pavyon müşterisiyle (2.1. Müşteri) bir

masada oturmaktadır. Konuştuklarını

duymayız. Ama Ayşe'nin pek memnun

olmadığı anlaşılmaktadır. Adamlar kaba

hareketlerle kadınlara sarılırlar. Seher

İçeri girer, salona şöyle bir bakar, yürür.
Müşteri elini Ayşe'nin omzuna atar.
Ayşe'nin karşısındaki masada oturan
kadın çılgın gibi kahkaha atmaktadır.
Ayşe dalgındır. Adam Ayşe'ye bakar.

2.1.Müşteri -Ama olmuyor böyle ablacım? Bak geleli bir saat oldu, daha iki çift laf etmedin. Öyle mumya gibi oturacaksan muhabbet açılmaz ki?

Ayşe -Ne anlatayım?

2.1.Müşteri -Ohooo, ne anlatacağın da ben mi söyleyeceğim... bulacaksın bir şeyler, ordan burdan... Anladık, bu alemde yenisin, ama raconu öğren artık... Daha evli misin diye sormadın, ki ilk soru budur.

Ayşe -Evli misin?

2.1.Müşteri -Değilim. (susar, güler) Eee, şimdi ne soracaksın bakalım?

Ayşe -Niye evlenmedin?

Adam Ayşe'ye iyice sarılır,
kadehini kaldırır.

2.1.Müşteri -Afferin! Bak? Oldu. Kaptın işin ilmini. (Güler)

76.PAVYON ÖNÜ-DIŞ/GECE
Bayram nefes nefese pavyona
gelir, tam içeri girecekken
Kudret durdurur.

Kudret -Hoop, ağır ol bakalım. Nereye? İnsan bir merhaba der evvela.

Bayram kabalık ettiğini zanneder,
adamı ciddiye alır.

Bayram -Kusura bakma, iyi akşamlar.

İçeri girmeye kalkar, Kudret
göğsünden tutar, engeller.

Kudret -Dingonun ahırını karşı tarafta, kapısında da başçavuşun eşeği duruyor. Bir zahmet oraya kadar yürüyüver.

Bayram çok şaşırır, gülse mi ciddiye mi alsaydı ne yapacağını bilemez.

Bayram -Beni tanımadın mı... Bayram. En az on defa geldim.

Kudret -E tamam, gelmişsin işte, doymadın mı? Hadi bakayım, hadi..

Bayram şakanın uzadığını zannederek sinirlenir.

Bayram -Eee, uzattın ama.. Çekil şurdan.

Kudret -Başka kapıya diyoruz, anlamıyor musun?

Bayram -(Sinirlenir) Nasıl başka kapıya kardeşim? Parasıyla değil mi? İçeri gireceğim.

Bayram girmek için ısrarlı olur,
Kudret yolunu keser, Bayram
Kudret'i sertçe iter, Kudret
Bayram'a yumruk atar. Bayram'ın
canı çok yanmıştır.

Kudret -Güzellikle söyleyelim dedik, anlamadın..

Bayram da Koruma'ya vurmaya kalkar.
Koruma bir yumruk daha atar,
İtekleyerek uzaklaştırır, son bir
yumrukla yere yıkar.

Kudret -İş çıkardın akşam akşam!

Bayram yerde kıvranırken
Kudret uzaklaşır.

77.PAVYON-SALON-İÇ/GECE

Seher Ka'ya yakın bir masada tek başına oturmuş, ağızlıkla sigara içmektedir.Kederli bir hali vardır. Ka Seher'e bakar. 2.1.müşteri Ayşe'ye bir şeyler anlatmakta, iyice yılmışmaktadır. Bir garson Seher'in yanına gelir, kulağına bir şey söyler. Bir başka köşede Seher'e kadeh kaldıran bir adamı görürüz. Yaşlıca ama şık bir adamdır. Seher zoraki gülümser. Havalı bir edayla masadan kalkar, adama doğru gider.

78.PAVYON ÖNÜ-DIŞ/GECE

Bayram doğrulmuştur, burnu kanamaktadır, elini burnuna götürür, kanı görür, pantolonuna siler, ayağa kalkar güçlkle yürür.

79.BAYRAM'IN OTELDEKİ ODASI-İÇ/GECE

Bayram sırtüstü yatağa uzanmıştır. Kucağında iki fotoğraf vardır. Birinde iki çocuğu ve karısıyla çekilmiş aile fotoğrafı, diğerinde Seher. İkisine de uzun uzun bakar, ikisini de yere atar, sırtını döner.

80.BURGAZADA-GENEL-DIŞ/GÜN

Sabahın çok erken bir saati, alacakaranlık, daha güneş doğmamıştır.

81.KA'NIN EVİ-İÇ/GÜN

Ka'nın çalışma masası günün ilk ışığında belli belirsizdir. Ka'nın masasında birtakım kağıtlar, kalemler vs. durmaktadır. Defterini görürüz, yazılmış olan bölüm epeyce kalındır, defter ortalanmıştır, açık olarak durmaktadır, karanlık olduğu için açık olan sayfada ne yazdığını okuyamayız. Ka yatağında, köpeği ayakucunda uyumaktadır.

82.BALIKÇI BARINAĞI-DIŞ/GÜN

Günün alacakaranlığında on kadar balıkçı barınakta hazırlanmaktadırlar. Birbirini tutmayan konuşmalar duyarız.

1.ses	-Rastgele reis...
2.ses	-Hayırlı sabahlar millet..
3.ses	-Nerede kaldın be kardeşim? Tut şunu...
4.ses	-Oğlum bir çay veren yok mu ya?
1.ses	-Poyraza mı? Yok yahu..
2.ses	-Fırını açtırdım da aldım...
3.ses	-Gözüm kör olsun... Bir kasa izmariti tık dedi aldı,
	tabii ya. İskelenin orda yok mu?
4.ses	-Acelen ne ulan? İç şu çayını...

Balıkçılar hareket halindedirler. Ağları toplayanlar, sandallara yükleyenler, kayıklara su dökenler görülür. Kiminin elinde yarım ekmek vardır. Barınağın bir köşesinde bir gazocağının üstünde devasa bir çaydanlık fokurdamaktadır. Bir balıkçı bardaklara çay doldurur.

83.STELYO'NUN EVİ-İÇ/GÜN

Trifon uyumakta, Stelyo elinde bir peynir tabağıyla girer, masaya koyar. Masaya çocuk için kahvaltı hazırlamıştır. Masanın bir ucunda Trifon'un yarım gemisi durur. Stelyo masada duran kaseden bir tek kiraz alıp geminin üstüne koyar. Gülümser. Çocuğun yorganını sıkılaştırır, alnından öper, Trifon uykusunda anlaşılmaz şeyler söylemektedir. Stelyo odadan çıkar.

84.BALIKÇI BARINAĞI-DIŞ/GÜN

Balıkçılar faaliyete devam ederler. Gün biraz daha aydınlanmıştır. İripa Katılan Adam olan İKA çok yoksul görünümlü, hırpani biridir, çekinerek ağ toplayanlara yaklaşır. Diğerleri ona bakarlar, ses etmezler. İKA önce çekinerek işe el atar, kimse bir şey demeyince ceketini çıkarır, çalışmaya başlar. Yanlarında Tahir'i Stelyo'yu Kadir'i ve Hamdi'yi görürüz. Stelyo Kadir'in olduğu yere doğru yürümektedir. Kadir birbirine karışmış bir çaparayı açmaya çalışır.

Stelyo -Cümleten hayırlı sabahlar...

Tahir -Sana da baba...

Kadir -Eyvallah Stelyo baba.. Geldin ama, oğlan iyi mi, için rahat mı? Günümüz uzun...

Stelyo -İyidir çok şükür.. Öksürüğü kesildi... Gözüm arkada değil, korkma.

Tahir havada martısını arayan gözlerle bakar. Havada bir martı bulutu vardır.Stelyo havaya bakar, rüzgarı anlamaya çalışır.

Stelyo -Batı karayel... iyidir..

Hamdi şakadan Kadir'e söyler
gibi, Stelyo'ya takılır.

Hamdi -Yahu Kadir bu nasıl iştir? Bir kalem efendisi
altmışına gelince, hadi bakalım, senin elin ayağın tutmaz artık deyip tekaüt ediyorlar.
Lakin gel gelelim yetmişlik balıkçıya, git köşende otur diyen yok.

Hamdi muzip bir yüzle Stelyo'ya bakar.
Kadir'e göz kırpar.

Stelyo -Sen git babanla eğlen diyeceğim ama, muhterem
adamdı rahmetli.

Hamdi -Kanun lazım, kanun! Yaş haddi koyacaksın...
Yetmiş çok. Altmışını geçen balıkçı, imamın yahut papazın kayığına binsin diyeceksin.
Kulağı duymaz, gözü görmez ihtiyarın deniz neyine?

Stelyo -Hadi işine bak, işine!

Hamdi -Motor ne bilmezler, radar ne anlamazlar, anlatsan
da havagazı! Teknik bilmeden oluyor mu?...

Stelyo -(Sinirlenir) Sen daha donunu çekemezken biz bu

denizin haritasını çıkarıyorduk aslanım! Sizin gibi motorlara kurum kurum kurulup balıkçıyız diye geçinmedik! Bu tutmaz dediğin kollar, kürekle Hareme yanaşırdı bir zamanlar! (Kendi kendine devam eder) Altlarında motor, ellerinde envai çeşit alet edevat, anasının gözü, balıkçıyız! Yok yahu?

Hamdi Stelyo'ya bir bardak çay uzatır.

Hamdi -Ne yapalım baba? Devir değişti, bizim alınımızda da enayi dümbeleği yazmıyor a? Ne diye kürek çekip kolumu yorayım? Al bakalım, tavşan kanı...

Stelyo -(Kızmış) İstemez. Kendin iç!

Hamdi Stelyo'ya sarılır.

Hamdi -Baba, sana takılmadan balığa çıktığım vakit, gözüm kör olsun yer yarılıyor, balık içine giriyor. Ara da bul!

Stelyo -Eğlencelik beni buldun?

Hamdi -E tecrübe ettim baba? Uğurlu geliyorsun nimet çarpsın.. Hey yavrum hey! Stelyo babam be! Deniz aslanı!

Stelyo çayı alır. Hamdi Stelyo'ya bir daha sarılır. Stelyo şakacı, çekilir.

Stelyo -Hadi hadi, sımaşma...

85.MAHALLE KAHVESİ-DIŞ/GÜN

Sabah olmuş, kahveyi görürüz. Zülfikar sandalyeleri düzeltir, içeri girer.

86.MAHALLE KAHVESİ-İÇ/GÜN

Zülfikar içeri girer, ocağa gider, çayı demler. Çırak süklüm püklüm içeri girer. Radyo açıktır. Hafif bir müzik çalar.

Zülfikar -Oh maşallah, gelebildin demek! Saat kaç oğlum haberin var mı? Öğlen oldu nerdeyse?

O sırada radyoda haberler başlar.

Radyo sesi -Saat yedi. Burası Türkiye radyoları. Şimdi haberleri veriyoruz... Önce özetler... (1949 yılından bir haber)

Çırak -Ne öğleni usta? Saat daha yedi... Bak?

Zülfikar -Çemkirme hemen! Utanmadan cevap veriyor bir de. Git ekmek al da gel. Çabuk!

Çırak kahveden çıkar. Zülfikar arkasından söylenir.

Zülfikar -Bacak kadar çocukların tafasına bak yahu! Ulan nasıl dünya oldu bu dünya? Usta bir çay yap da içelim diyecek nerdeyse.

87.DENİZ-GENEL

Balıkçı kayıkları denize dağılmıştır.

Kimi motorların açıldıkları görülür.

88.KA'NIN EVİ-İÇ/GÜN

Ka yeni kalkmış, gömleğinin düğmeleri

çözük. Çalışma masasına bir göz atar,

kağıtlarını karıştırır, düzeltir. Köpeği

havlar, kuyruk sallar.

Ka -Eee, ne var? Git çişini et..

Köpek bir daha havlar. Ka kapıya

bakar, kapı kapalı.

Ka -Açmamış mıyız?

Ka kapıyı açar, köpek hemen fırlar.

89.KA'NIN EVİNİN ÖNÜ-DIŞ/GÜN

Köpek gözden kaybolur, Ka sevgiyle

arkasından bakar, içeri girer.

90.KA'NIN EVİ-İÇ/GÜN

Ka gömleğini ilikler, ortalığa bakınır, çıkar.

91.STELYO'NUN EVİ-İÇ/GÜN

Trifon gözlerini ovuşturarak yataktan çıkar. Esner. Kahvaltı masasını görür. Yarım gemisinin başına gider, dedesinin koyduğu kiraz tanesini ağzına atar.

92.MAHALLE KAHVESİ ÖNÜ-DIŞ/GÜN

Zülfikar ile çırak dışarıdaki masalardan birine oturmuşlar, ekmek-peynir yemekteler. Ka elinde bir paketle gelir. Yanında köpeği vardır. Ka Zülfikar'ın sevdiği bir adamdır, onu görünce sevinir. Ayağa kalkar.

Ka -Günaydın...

Zülfikar -Günaydın beyim, hoş geldin.. Buyur, otur.

Ka elindeki paketi masaya koyar, açar.

Birini bölüp köpeğe verir.

Ka -Ben de sıcak poğaça aldım.. (Köpeğe) Al bakalım, ziftlen.. (Zülfikar'a) Buyur..

Zülfikar -(Çırağa) Koş oğlum abine çay getir. (Ka'ya) Büyük mü olsun?

Ka -Büyük olsun..

Çırak içeri gider, Ka oturur. Mutlu bir

ifadesi vardır. Gerinir.

Ka -Ne güzel bir gün ya... Hava pırl pırl.. Gelirken baktım da İstanbul ayna gibi görünüyordu...

Zülfikar gülümseyerek başını sallar.

Ka -Şuraya gelip oturuyorum ya Zülfikar... İlk işim seni kıskanmak oluyor.

Zülfikar anlamamış bakar.

Ka -Küçük, şirin bir kahve, temiz insanlar... Ben çok hayal kurarım biliyor musun. Hep bir kahvehane düşünürüm. Burası gibi, küçük, sakin... Balıkçılar yanık, altmışaltı oynuyor.. Tavla şakırtıları... Öğlenleri ihtiyarlar kestiriyor...

Zülfikar durumu anlar, gülümser,
zevkle Ka'yı dinlemektedir.

Ka -Diyorum ki, bir gün ben de bir kahve açayım. Üç beş kişi gelsin, oyun moyun oynasın. Oh. Gel keyfim gel! Burada değil ha.. Korkma.

Çırak çay getirir, Ka'nın önüne koyarken...

Çırak -Beni de çırak alsana abi?

Ka -Ne çabuk sattın oğlum ustanı? (Gülüşürler) Ayıp ayıp!

Zülfikar -Az evvel sıkı bir papara yedi de, ondan.

Bir süre poğaça yiyip çay içerler.

Zülfikar düşüncelidir.

Zülfikar -Yahu, bir şey danışsam... Bana akıl verir misin?

Ka -Akıl mı? Yahu Zülfikar bende akıl ne gezer?
(Güler)

Zülfikar -Estağfurullah beyim. Sen okumuş adamsın. Akıllı olmasan öyle olur mu...

Ka -Söyle bakalım derdini... Elimizden gelen bir şey varsa..

Zülfikar -Bizim Kamil ağanın başına gelenleri duymuşsundur.

Ka -Duydum... duydum... Hatta-(Susar)
Zülfikar -Ayşe'yi gördün mü yoksa?

Ka cevap vermez.

Zülfikar - Nerde gördün? İstanbul'da mı? Beyoğlu'nda mı?
Düşmüş mü sahiden?

Ka cevap vermemektedir. Zülfikar üsteler.

Zülfikar -Allahaşkına söyle. Nerde?
Ka -Yahu... Sıkıştırma beni... Söyleyemem.
Zülfikar -Ölümü gör! Bak Allahın adını verdim, söyle. İnsaf
et, babası eriyor mum gibi..
Ka -Olmaz Zülfikar, üsteleme... Babası gider, kızın
canına kasteder... Sonra ben kahrımdan..
Zülfikar -Hah! Benim diyeceğim de o işte! Atları, arabayı
tekmil satılığa çıkarmış Kamil ağa. Bugün yarın okutur.
Ka -Ne yapacakmış satıp da? Ekmek teknesi..
Zülfikar -Söylemedi. Çok yalvardım ama demedi bir şey.
Ama ben biliyorum. İstanbul'a gidecek. Kapı kapı, sokak sokak Ayşe'yi arayacak..
Bulunca da..

Ka ile Zülfikar bakışlılar. Zülfikar
inandırıcı bir sesle konuşur.

Zülfikar -O bulmadan ben bulayım Ayşe'yi. Yoksa bu işin
sonu fenaya varacak...

93.ADA İSKELESİ-DIŞ/GÜN

Vapur kalkmış, iskelede kimseler yok.
Ka'nın köpeği yine iskelede oturur.

94.İSTANBUL'DA İSKELE-DIŞ/GÜN

Vapur yanaşır, yolcular inerler. İnmeyi
bekleyenler arasında Konstantin de
vardır. Konstantin Ka'nın yanına gelir...

Konstantin -Hayırlı sabahlar beyim, işe mi?

Ka Konstantin'in yüzüne bakar,
ama memnuniyetsiz bir ifade.
Konstantin'in kuşları parçalayıp
yediğini hatırladığını anlarız.
Soğukça bakar. Martılar uçmaktadır,
Ka martılara bakar.

Ka -Bir nevi...

Konstantin Ka'nın martılara baktığını
görür. İnmek için beklemektedirler.

Konstantin -Martılar... Bir onlara kaldık beyim. Eskiden ne çok
çeşit kuş vardı adada... Şimdi hiçbiri kalmadı desem yeridir.

Ka -Ökselerden olmasın sakın?

Konstantin anlamamış bir yüzle Ka'ya bakar.

Ka -Kökü kuruyor zavallıların... Ökselere yapışıp
kalıyorlar... Ökseler.. çok hain bir tuzak.

Konstantin'in yüzü karışır, saatine bakar.

Konstantin -Geç olmuş. Ben biraz hızlanayım müsaadenizle.
Hayırlı işler.

Ka arkasından soğuk bakar.

Ka -Anca gidersin... Katil...

Ka yavaş yavaş yürür.

95.YORGİYA'NIN SOKAĞI-DIŞ/GÜN

Sokakta hayat başlamış, BOD yavaş yavaş yürür, yerine gelir.

96.SEHER'İN EVİ-İÇ/GÜN

Seher yorgun bir ifadeyle pencereden bakar. Sabahlıklıdır. Sokak lambasının altı boştur. Bayram yok. Seher sokağın ucuna doğru Bayram'ı görmek ümidiyle bakar, bozulur, araladığı perdeyi bırakır, bir koltuğa oturur.

97.GÜLİZAR'IN EVİ-OTURMA ODASI-İÇ/GÜN

Gülizar kahvaltı masasına çaydanlığı koyar. Masada klasik kahvaltılıklar vardır, ekmek yoktur. Gülizar bardağına çay doldururken Hayri üzerinde pijama üstü, altında pantolonla kapının ağzında suçlu suçlu dikilmektedir.

Gülizar -Ne dikiliyorsun hala yalı kazığı gibi?

Hayri yerinden kımıldanmaz...

Gülizar -Ekmek bekliyoruz Hayri Bey! Ben mi gidip alayım kadın halimle? Hadisene?

Hayri -Param yok...

Gülizar dikkatle Hayri'ye bakar.

Gülizar -Nasıl yok? Daha dün yirmi liran vardı cebinde...

Hayri -Vardı da... borç verdim Gülizar. Bizim yazıhanedeki katibe..

Gülizar -Allah allah, sana mı kaldı borç vermek? Yazıhanede başka dangalak yok mu?

Hayri -Öyle deme ruhum, sevaptır. Adamın halini bir görseydin, için parçalanırdı.

Gülizar -Niyeymiş o? Bana bak, ne anlatıyorsun sen gene?

Hayri -Dün işe gittim ya.

Gülizar kuşkulanmaya başlar. Bir yalan dinlemeye hazırlanır.

Gülizar -Eeee!

Hayri -Bir de ne göreyim? Bizim katip, koca adam, hüngür hüngür ağlamıyor mu? Dedim katip, hayrola? Nedir bu feryat figan?

Gülizar -Kısa kes, kısa! Teferruat istemez!

Hayri -Anlatıyorum Gülizar. Aaa.. Lafı insanın ağzına tıkmasana. Adamın gözyaşı seller gibi akıyor. Kundakta bebeği sen hastalan, ateşi çık kırka!

Gülizar ağır ağır Hayri'nin üstüne yürümeye başlar. İnanmamış.

Gülizar -Allah Allah! Eee!

Hayri -Hemen doktor çağırılmış. Doktor gelmiş, bakmış, demiş çocuğun durumu fena.

Gülizar -Yapma? Sahi mi?

Hayri -Sorma... Millette ne dertler var, bilsen... Otur Allahına şükret. Minnacık da bebek.. Sonracığıma bir reçete yazmış, bunu hemen yaptır demiş. Ama adamcağızda para ne gezer? Ben de-

Gülizar -Nasıl reçeteymiş bu böyle yirmi liralık? Altın tozu mu yutturacaklarmış bebeğe?

Hayri -Yok karıcım, doktor hastaneye yatırın demiş.

Gülizar sözünü keser, Hayri'yi omuzlarından tutup sarsmaya başlar.

Gülizar -Sen gene kumar oynadın, değil mi Hayri?

Hayri -Haşa Gülizar, tövbe ettim ya! İki gözüm önüme aksın...

Gülizar -Bir oturuşta yirmi lirayı yedin demek. Ondan gece

yarısı geldin eve, yok Patron Pendik'e göndermişmiş, yok işi uzamışmış, tramvayı kaçırmışmış... Tek ayak üstünde bin tane yalan!

Hayri -Vallahi Pendik'e gittim Gülizar? Mal yüklettim kamyona, bu sabaha karşı yola çıktı, taa Erzincan'a-

Gülizar -Hayri kes artık fena olacak! İllallah dedim! İllallah! Bıktım senin yalanlarından, burama geldi! Tamam, bitti. Defol git evimden. Ya bir saat içinde yirmi lira bulur gelirsin, yahut bu eve bir daha ayak basmazsın.

Hayri -Ama karıcım adamdan geri isteyemem ya..

Gülizar -(Çığlık çığlığa bağırır) Defooooo!

98.YORGİYA'NIN EVİ-YATAK ODASI-İÇ/GÜN

Gülizar'la Hayri'nin kavgasının sesleri hafiften gelir. Yorgiya uyanır, yatağında döner.

99.YORGİYA'NIN EVİ-OTURMA ODASI-İÇ/GÜN

Marika pencerenin önünde oturur, dikiş dikerken gürültülere kulak verir.

Gülizar -(Ses) Ne günah işledim de bunun gibi dert verdin başıma Allahım!

Hayri -(Ses) Ama dinlemiyorsun ki Gülizar?

Gülizar -(Ses) Defooooo! Defol diyorum değil mi?

Birtakım gürültüler gelince Marika başını sallar, söylenir.

Marika -Kudurdular gene! Kudurdular!

Bir kapı güm diye kapanır. Marika pencereden bakar, Hayri'nin pijama üstüyle kapının önüne yuvarlandığını görür. Hayri kapıyı yumruklar.

Hayri -(Ses) Gülizaaaar... Gülizaaaar...

100.YORGİYA'NIN SOKAĞI-DIŞ/GÜN

Hayri pijamayla pencerenin altında
dikilmektedir.

Hayri -Bari gömleğimi at Gülizaaar! (Sesi yumuşar) Ama
karıcım böyle işe gidemem ki!

Hayri Gülizar'dan cevap bekler, alamaz,
hırsla yerden bir taş aranır, bulur, tam
fırlatacakken durur, taşı hırsla yere atar,
söylenir. O sırada Ka sokaktan geçmektedir,
durumu izler, güler.

Hayri -(Kendi kendine) Manyak karı! Nedir senden
çektieğim be!

Hayri sinirli sinirli kahveye doğru yürür.
Yerdeki bir teneke kutuya, taŐa vs. hırsla
tekme atar.

101.BALIKÇI BARINAĞI-DIŞ/GÜN

Balıkçılar ırıptan dönmüşlerdir. IKA'nın da bulunduğu grup tekneden balıkları indirmektedirler. Beş balıkçı (1.,2.,3.,4. ve 5. ırıpçı olarak anılacak) balıkları paylaşacaklardır.IKA da yaklaşır, balıkların indirilmesine yardım eder. Stelyo, Tahir, Kadir, Hamdi ırıpçıların hemen yakınında kendi balıklarını kasalara sıralamaktadırlar. IKA kenara çekilir, ırıpçıların balıkları paylaşmasını izler. Çok ezik bir görüntüsü vardır, hatta hasta olduğu duygusunu verir. ırıpçılar o yokmuş gibi davranırlar. Ortada iri balıklardan oluşmuş bir yığın vardır. 1.ırıpçı diğer dört kişiye birer birer balık dağıtmaya başlar.

1.ırıpçı -Hey maşşallah! Bakın hele şunlara. Oh oh oh! Al bakalım.

2.İrıpçı -Eyvallah.

1.İrıpçı -Kemiğini çıkar, duvara as, tablo olsun... Balık diye buna derler. Bakın millet, balığa bakın!

4.İrıpçıya nispeten küçük balık denk gelir.

4.İrıpçı -Bu çok küçük reis.. Şunu versene?

Kadir, Tahir, Stelyo ve Hamdi gruba bakarlar, bu gruptan hazzetmedikleri bellidir.

1.İrıpçı -İkinci turda büyüğü gelir. İdare et.

Balıkçılar kendilerine düşen balıkları sepetlere atmaktadırlar. Ortada üç balık kalmıştır. İKA çekinerek bir adım atar, yüzünde mutlu bir ifade vardır. 1.İrıpçı küçük olan balığı alır 4.İrıpçıya atar.

1.İrıpçı -Seninki az oldu, al.

4.İrıpçı -Eyvallah reis...

1.İrıpçı bir balığı da 2.balıkçıya atar.

1.İrıpçı -Sen de geçen defa az almıştın. Bak! İnsanlığa bak! unutmadık hakkını, takdir et!

2.İrıpçı -Ne diyeyim reis, eyvallah.

2. İrıpçı balığı alır. Ortada tek bir balık kalmıştır. İKA yaklaşır, balığa elini uzatıp alır. 1.İrıpçı sertçe bağırır.

1.İrıpçı -Hoop hoop! Ne o hemşerim? Dur bakalım.

IKA balık elinde kalakalır.

1.İrıpçı -Dağdan gelip bağdakini kovmayalım.

IKA balığı yere bırakır. Yıkılmıştır.

Yüzünde ağlamaklı bir ifade belirir.

Kadir, Tahir ve Hamdi durumu izlerler.

Kadir -Burak yahu? O adam da çalıştı. Veriver bir tane,
ne olur?

Hamdi -Kalkmış taa nerelerden gelmiş..

1.İrıpçı -Ne yapalım? Gelmeseymiş! Kırmızı mumlu
davetiyeyle mi çağırdık?

Stelyo lafa karışır, ciddi ve hiddetlidir.

Stelyo -Adap böyledir? İşe yanaşıp kan ter içinde
çalışana hiç olmazsa bir balık vermek yoktur? Böyle idi bu adanın kuralı?

1.İrıpçı -Geçti o devirler baba... O balığın temiz iki
buçukluğu var. Niye yedirelim?

Stelyo -Niye yedirmeyeceksin? Sabahtan beri senin
teknede değildir? Eşşek gibi çalışmadı adam?

1.İrıpçı -Boşversene baba ya... Balık bol olunca, taa
anasının nikahından binip vapura geliyorlar, ama balık kıtken ağları temizlemeye
yanaşıyorlar mı? Yağma yok!

Tahir -Ayıp ayıp, boğazında düğümlenir.. Ver adamın
hakkını.

IKA öylece, belki biri acır da bir
balık verir diye umutla beklemektedir.

1.İrıpçı -Hiç de düğümlenmez, su gibi akar, merak etme
sen.

Kadir sinirlenmiştir, birkaç hiddetli
adım atar, Stelyo Kadir'i tutar.

Kadir -(Sertçe) Babanızın malı mı bu deniz sizin?
 1.İrıpçı -Onun babasının malı mı?
 Kadir -Değil ama, gelmiş kayığınızda çalışmış bir kere.
 1.İrıpçı -Kim gel de çalış demiş ona? Çalışmasaymış..

Hem sana ne be? Sen kendi işine baksana?

Kadir kavga etmek niyetiyle
 1.İrıpçı'nın üstüne yürüyecek
 olur, Tahir, Hamdi, Stelyo önler.

Kadir -Bana bak! Doğru konuş!
 1.İrıpçı -Yok ya? Sen mi öğretecen doğruyu?
 Stelyo -Kadir oğlum, bırak.
 Tahir -Uyma şuna.
 Hamdi -Kaçığın teki. Bilmiyor musun...
 1.İrıpçı -(Söylenir) İşim yok, ikibuçuk liralık balığı elin

dağlısına yedirecem...

Kadir -Hastane parası olsun o ikibuçukluk! Şu Stelyo
 babaya dua et!

1.İrıpçı -Eeeeh! Sıktın ama ha! Gel ulan, dayak istiyorsan!
 Gel hadi!

1.İrıpçı Kadir'in üstüne yürür, Hamdi, Tahir
 araya girer, Stelyo ile birlikte önlerler,
 çekerek Kadir'i götürürlerken...

IKA -Zararı yok hemşerim, zararı yok... vermesinler,
 istemez.

Kadir, Stelyo, Tahir, Hamdi adamın
 çaresiz ve ezik haline acıyarak bakarlar.
 Stelyo sepetinden bir küçük balık çıkarır,
 bir tahta kasaya atar. Diğerleri de küçük
 balıklardan birer avuç kasaya atarlar.
 Ortada yarım kilo kadar balık vardır.

Stelyo kasayı İKA'a uzatır.

Stelyo -Al bakalım... Az oldu, ama kusura bakma...
İKA -Sağol hemşerim, hakkım değildir, istemem.
Kadir -Senin hakkındır!

1.İrıpçıyı işaret ederek...

Kadir -Ama o şerefsizin borcu var!

102.TARLABAŞI'NDA BİR KAHVEHANE-İÇ/GÜN

Hayri üzerinde pijamasıyla bir masada oturmuş, kağıt oynamaktadır. Kahvede Kahveci Muhsin ve başka adamlar vardır.

2.1.Adam girer, Hayri'yi pijamayla kağıt oynarken görür.

2.1.Adam -Hayrola Hayri, bu senenin modası pijama üstü mü? Yakışmış ha..

Hayri bozulur ama cevap vermez.

2.1.adam bir masaya oturur. Muhsin'le konuşarak Hayri'ye takılır.

2.1.Adam -Ne iştir bu usta? Yoksa Hayri gene Gülizar'a posta mı koymuş?

Muhsin bardakları yıkarken takılır.

Muhsin -Öyle olacak! Eeee, ona Hayri demişler oğlum, onu evden kovacak karı daha anasından doğmadı. (Gülerler)

Hayri -Beyler!Ayıp oluyor ama.

Masada kumar oynadığı adamlar,
(2.2.Adam, 2.3.Adam, 2.4.Adam)
söze karışır.

2.2.Adam -(Hayri'ye) İşine bak, sıra sende...
 Hayri -Gidin başkasıyla makara yapın oğlum!
 Uğraşmayın benimle!

2.3.Adam -Kes tıraşı be Hayri. Oyna, hadi...

Hayri bir kağıt atar, 2.4.Adam alır,
 kağıtlarını açar, oyunu bitirir.

2.4.Adam -Buraya kadar beyler. Pamuk eller cebe. Hadi
 bakalım.

Hayri eli kaybetmiş, canı sıkın.

Hayri -Yaz bir üç lira daha borca. (Ötekine) Hadi, dağıt.
 2.1.Adam -Yuh! Bir de borcuna oynuyor. (Masadakilere)
 Oğlum oynamayın şununla, borç morç ödeyemez bu.

2.4.Adam -Olsun, karısı zengin... Ondan alırsız.

Muhsin -Gülizar seni böyle bir yakalarsa var ya...

Hayri -Ne olurmuş?

2.2.Adam -Geçen sefer ne olduysa.. Seni ensenden tuttuğu
 gibi götürdü be. Kedi yavrusu taşır gibi...

Hayri -Evet, götürdü, giderim, evim değil mi? Ama evde
 ne oldu?

Muhsin -Ne oldu?

Hayri -Ben karıma insan içinde bağırıyorum. Eve gidince
 aldım ifadesini. Bir daha beni aramaya kahveye mahveye gelmeyeceksin, o kadar!
 dedim.

2.3.Adam -Yok yahu? Helal olsun valla...

Hayri -Atıyorum sanıyorsunuz, heheyy. İspatı ortada,
 sabahtan beri burdayım, Gülizar geldi mi?

Muhsin -Geldi!

Gülizar birden hışımla içeri girer.

Hayri çok soğukkanlıdır.

Gülizar -Nerdesin sen bu saate kadar Allahın belası?
 Hayri -Burdayım Gülizar, yirmi lira arıyorum. Bul getir demedin mi?
 Gülizar -Sana git kahve masasında bul mu dedim?

Gülizar Hayri'nin elindeki kağıtları alıp yere fırlatır. Adamı ensesinden tutar.

Gülizar -Kalk eve gidiyoruz. Yürü! Yürü çabuk!

103.TARLABAŞI'NDA BİR OTELİN DIŞARDAN GÖRÜNÜŞÜ

Bayramın kaldığı oteli dışardan görürüz.

104.BAYRAMIN OTELDEKİ ODASI-İÇ/GECE

Basit bir otel odası. Bir yatak, bir lavabo, duvardaki askıya asılı Bayram'ın ceketi. Bayram yatağına oturmuştur, elinde bir sustalı bıçak vardır, bıçağı açıp kapar, açıp kapar. Sonra cebine koyar, gömleğini giyer.

105.PAVYON-SALON-İÇ/GECE

Ka yine aynı yerinde oturur, Ayşe bir başka adamın yanındadır. Bu defa daha hızlı içki içmektedir. Seher sarhoştur, bir adamın masasında oturur, o da içki içer.Adam Seher'i öper. Ka durumu izlemektedir.

106.PAVYON ÖNÜ-DIŞ/GECE

Kudret kapının önündedir. Bayram yüzünde çok sert bir ifadeyle gelir. Kudret Bayram'ın göğsüne ellerini dayar.

Kudret -Muhallebici sokağın başında... Yok muhallebi istemem, illa da ilk yardıma gideceğim diyorsan, başka..

Bayram çok ciddidir, birden
bıçağı çekip korumanın
boynuna dayar.

Bayram -Sen o alengirli laflarını Yeşilçam'a sat. Şaka kaldıracak halde değilim.

Kudret korkmuştur, sesi incelir.

Kudret -Şeytan doldurur derler Bayram kardeş..
Bayram -Hadise çıkarma, uslu uslu kapıda dur. Anladın mı?

Bayram bıçağıyla birlikte Kudret'i
iter, içeri girer. Kudret üstünü başını
toparlar.

107.PAVYON-SALON-İÇ/GECE
Bayram bıçağını cebine koymuştur,
İçeri girer, gözleriyle Seher'i arar,
onu bir adamın kollarında görür.
Adam zayıf, kuvvetsiz ve çok laubali
görünümlüdür, Seher'in boynunu öper,
Bayram görür, Seher adama cilve
yapmaktadır. Bayram sert bir şekilde
Seher'in yanına gider, kızı kolundan
çeker. Ka oturduğu yerden olayları
izlemektedir.

Bayram -Yürü gidiyoruz.
Seher -(kahkaha atar) Ooo, merhaba Bayram bey...
Nerelerdeydiniz? (yanındakine) Bak sana anlatıyordum ya demin, gelirler kolundan
tutup çekerler, yürü gidiyoruz derler diye.. İşe böyle... Gördün mü? (Güler)

Bayram -Seher!
Seher -Lafları da hep aynıdır, hiç değişmez! Yürü
gidiyoruz! Kalk gidelim diyen yok,

Seher Bayram'la muhatap olmaz,
Bayram giderek sinirlenir, Bayram'ın
her sözüne Seher yanındaki adama
konuşarak cevap verir.

Bayram -Seher yeter, kalk gidelim.

Seher kahkahayla güler,
Bayram çok bozular.

Seher -(Adama) Ama senin de 'sen de kimsin kardeşim'
demen lazım...

Seher Müş. -Diyeyim mi?

Adam Bayram'a bakar,
alaylı bir ifadeyle

Seher Müş. -Sen de kimsin kardeşim?

Seher kahkaha atar. Çok eğleniyor
gibi yapmaktadır. Bayram Seher'i
kolundan sertçe çeker

Bayram -Yeter beni madara ettiğin, gidiyoruz dedim! Kalk.
Seher -(Alay ederek) Öyle değil Bayram. Sen 'sana ne,
ben onun dostuyum' diyeceksin!

Bayram Seher'i çekiştirir,

Bayram -Seher! Hadi dedim.

Seher birden ciddileşir.

Seher -Ben bu filmi gördüm Bayram, defalarca...

Bayram'ın bıçağı parıldar,
Seher'e saplar.

Bayram -Filmde bu da var mıydı?

Seher yere yığılırken Bayram tutar,
Seher yere düşer, Bayram ellerine
bakar, kan vardır.

İkinci Bölümün Sonu

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

1.HASTANE BAHÇESİ-DIŞ/GÜN

Aradan zaman geçmiş, Seher taburcu olmuştur. Bayram hastane bahçesinde. Üzerinde ince çizgili bir takım elbise vardır. Bir ağaç gövdesini siper almış, kapıya bakar. Sonra cebinden üstüne çiçekler işlenmiş bir kadın mendili çıkarır, bakar, tekrar cebine koyar. Tam ağacın arkasından çıkacakken Seher'in Yunus'la birlikte hastaneden çıktığını görür. Bunu beklememektedir. Ağacın gövdesine saklanır. Seher'in yüzü solgundur. Hastanenin kapısından çıkar, duraksar, etrafa bakar. Bayram'ı görmeyi umut etmektedir. Yunus küçük bir valiz taşımaktadır, Seher'in yanındadır, ilk anda Seher'in yorulup durduğunu sanır.

Yunus -Yoruldun mu? Soluklan biraz.

Seher Yunus'u duymaz, bahçeyi dikkatle tararken Yunus konuşmaya devam eder.

Yunus -Doktorun dediklerini unutma...

Seher'in cevap vermediğini ve gözleriyle Bayram'ı aradığını farkeder. Bunu Bayram da görmüştür, Bayram iyice saklanır.

Yunus -Gözünü seveyim Seher, bu defa söz dinle.

Yunus Seher'in Bayram'ı aradığının farkına varır. Hafiften sinirlenir.

Yunus -Ne oldu? Ona bakıyorsun değil mi?
Seher -Hapiste mi hala?
Yunus -Yok... keşke olsaydı! Sen, beni o vurmadı

deyince, saldılar.

Seher hastanenin bahçesine bir daha göz atar, sonra yavaş yavaş yürür, Yunus koluna girer. Hastane bahçesinden çıkarlar. Bayram arkalarından bakar, cebinden mendili tekrar çıkarır, bankta oturan hasta bir kadının önünden geçerken elinden bırakıverir. Hasta kadın fark eder, ardından seslenir.

Hasta -Kardeş! Kardeş mendilin düştü...

Kadın üstelemez, uzaklaşan Bayram'ın arkasından bakar, eğilip mendili alır. Üstündeki çiçek işlemelerini görürüz.

2.YORGİYA EV-İÇ/GÜN

Marika, Todori ve Yorgiya evdedirler. Yorgiya yıkanmıştır, ıslak saçlarını tarar. Güneş saçlarına vurmaktadır. Marika düğme dikiği gömlekleri ütüler, Todori'nin elinde bir müzik kutusu vardır, kapağını açar, kapatır, açar kapatır, bir yandan da konuşur.

Todori -Dam akıyor, duvarlar ıslak hep. Ev değil ahırdır...
Lakin severim. Mösyö Todori'nin hatırası var her yanda. Nasıl çıkarım?

Marika artık bıkmıştır bu korkudan.

Marika -Yirmi senedir hep aynı şeyi diyorsun...

Todori bir süre müzik kutusunun müziğini dinler, birden kapatır.

Todori -Kimse fal baktırmaya da gelmiyor artık Mari...
Kapımı çalan yok..

Marika -Gelmez elbet. Sade kötülük söylüyorsun, iyilik demiyorsun. Ölüm var, hasta var, evin başına yıkılacak... İnsan faldan korkmak ister?

Todori Marika'ya aldırmaz.

Todori -Lakin bir adam var, o geliyor... Çok nazik biri...

Yorgiya pencereden bakar. Yunus'un Arabasının geldiğini görür.

Yorgiya -Seher geldi!

Yorgiya tarağı bir kenara bırakıp çıkar. Marika pencereye gider.
Todori kendi kendine konuşur.

Todori -Kanun var madam diyor, seni çıkaramazlar evden korkma diyor...

3.YORGİYA'NIN SOKAĞI-DIŞ/GÜN
Araba Seher'in evinin önünde durur.
Yunus Seher'e yardım eder, arabadan indirir.

Yunus -Yavaş, dikkat et...

Seher halsizdir. Sokağa Bayram'ı

görmek ümidiyle bir göz atar.

Yunus -Ağır ağır
Seher, telaş yok...

Yorgiya sevinçle gelir, Seher'e sarılır.

Yorgiya -Seher! Hoş
geldin. İyisin?

Seher - İ y i y i m
Yorgiya... Sağol..

Gülizar pencereye çıkar. Marika
pencereden başını uzatır.

Marika - G e ç m i ş
olsun Seherimu...

Seher -Sağol Mari..

Gülizar - G e ç m i ş
olsun Seher.

Seher -Sağol...

Gülizar -Sana bıçak vuran eller kırılısın inşallah! Vah vah
vah! Süzölmüş anacım kız, iğne ipliğe dönmüş.

Yorgiya Seher'in koluna girer.

Seher -Aşk olsun. Niye haber etmedin hastaneden
çıkacağım diye?

Gülizar -Yaa, almaya geldik Seher'imizi...

Yunus -Biz neciyiz hanımlar? Sizin Seheriniz de bizim
değil mi?

Seher -Sağolun, gelmiş kadar oldunuz.

Bu konuşmalar olurken Bayram sokağa
girer, nefes nefesidir. Seher'i ve diğerlerini
görür. Durur. Gruba Hayri de katılmıştır,
elinde ekmek vardır.

Hayri -Geçmiş olsun
Seher hanım... Duyduk olanları, çok üzüldük.
Allah korumuş, nerdeyse gidiyormuşsun..

Yunus ters ters Hayri'ye bakar. Hayri
yanlış bir şey söylediğini fark eder.

Hayri -Öyle dedilerdi..
Otuz dikiş atmışlar güya...

Gülizar -Hayri! Saçma
sapan konuşma orda. Çık yukarı çabuk.
Seher'in valizini de çıkart gelirken!

Hayri -Tamam Gülizar,
çıkıyorum. Alayım abi şunu..

Yunus Hayri'nin eline valizi tutuşturur.

Hayri içeri girer, Seher Yorgiya'nın kolunda apartman kapısına yürür. Bayram bu hareketleri bir apartman kapısının iç tarafından izler. BOD bir Bayram'a bir Seher'e bakar, ağız mızıkasını çalmaya başlar. Seher kapının önünde durur.

Yunus -Hadi bana müsaade Seher. Bir şeye ihtiyacın
olursa çekinme..

Seher -Çok teşekkür ederim Yunus abi... Sen olmasaydın
ne yapardım...

Yunus -Hadi hadi... Konuşma öyle.. (Yorgiya'ya) Şu zilliyeye
göz kulak olun emi? Dolaşmasın. Yataktan çıkmayacakmış, doktor öyle dedi.

Yorgiya -Tamam...

Seher ve Yorgiya içeri girerler. Bayram
durduğu yere çömelir, başını ellerinin
arasına alır.

4.YORGİYA EV-İÇ/GÜN

Marika masada yığılı dikişlerinin başına geçer, Todori de yardım etmektedir.

Todori -Ne olmuş Seher'e?

Marika -Daha dün anlattım Todori. Sen beni dinlemiyorsun? Dostu kızı bıçakladı ya?

Todori -Hihi! Ne zaman?

Marika usanmış bakar, Todori cevap bekleyen gözlerle bakmaktadır.

Marika -Oldu on-onbeş gün...

Todori -O kara bıyıklı karayağız delikanlıdır dostu?

Marika -Hııı..

Todori -Aşkından bıçaklamış?

Marika -Ya neden olacak?

Todori'nin Bayram'ı beğendiği belli..

Değer.. Todori -Gördüm birkaç defa... Filinta gibi adamdır...

Marika -Ağzından çıkanı kulağın duyuyor? Öldürüyordu kızı az daha.

Todori -Ee, aşk bu Mari, aşta vardır yer bıçağa da...

5.YORGİYA'NIN SOKAĞI-DIŞ/GÜN

BOD ağız mızıkasını çalar, Ka önünden geçerken mendile para atar. BOD başıyla selam verir. Bayram BOD'un yakınında başı ellerinin arasında oturmaktadır. BOD Bayram'a bakar.

BOD -Şimdi ne yapacaksın?

Bayram başını kaldırıp BOD'a bakar.

Bayram -Affetmez değil mi?

BOD hayır anlamında belli belirsiz
başını sallar. Bayram Seher'in
penceresine bakar, bir an heyecanlanır.
Yorgiya pencereyi açar, perdeleri aralar,
Bayram'ı görür.

6.SEHER'İN EVİ-İÇ/GÜN

Seher kanepeye oturmuştur, Yorgiya
Bayram'ı görmüştür. Sevinçle Seher'e
haber verir.

Yorgiya -Gelmiş! Seher Bayram gelmiş!

Seher'den ses çıkmaz. Sessiz sessiz
ağlamaktadır.

Yorgiya -Orada.. direğin dibinde...

Yorgiya perdeyi bırakır, Seher'e döner.
Seher sessizce ağlamayı sürdürür, Yorgiya
yanına oturur, gözlerini siler.

Yorgiya -Sen onu seviyorsun... O seni seviyor. Mesele
nedir?

Seher cevap vermez, içini çeker, başını
arkaya dayar, gözlerini yumar.

Yorgiya -Bayram diyormuş ki... Ben onun için karımı, iki
çocuğumu bıraktım.. Babamı bıraktım... Tek onu sevdim...

Seher gözlerini açar, Yorgiya'ya bakar.

Seher -Araya bıçak girdi Yorgiya. Bu yara iflah olmaz
artık.
Yorgiya -Ama sen onu-
Seher -(Sözünü keser) Sen ölesiye sevsen de, evinden
ayrılan evine döner... kanundur bu.

7.KA'NIN EVİ-İÇ/GECE

Ka çalışma masasında lambayı
yakmıştır. Önündeki açık deftere
yazmaktadır. Köpeği ayağının
dibinde yatar. Köpeğine anlatır gibi
konuşarak bir cümle yazar. Söylediği
cümleyi defterden de okuruz.

Ka -Seher çabuk iyileşti. Bıçak boşluğuna denk
gelmiş. Ama bana sorarsanız Bayram son anda kaydırды bıçağını... Kıyamadı...

Ka defteri kapatır, kalemi masaya bırakır,
köpeğine eğilir.

Ka -Ne mutlu sana be çomar. Aşk nedir bilmiyorsun.
Bilsen... Öyle zor şey ki...

8.BEYOĞLU-GENEL-GECE

Aradan zaman geçmiştir. Beyoğlu'nda gece görüntüsü.

9.YORGİYA'NIN SOKAĞI-DIŞ/GECE

Evlerin ışıkları yanmaktadır, çoğunun
perdeleri açıktır. Bir apartman girişinde
bir sigara ateşi parlar. Evlerin
pencerelerinden içerisi görünür. Todorı
kendi evinde uyuyakalmıştır. Gülizar'ın
Hayri'ye bağırdığı görülür. Marika
gömlükleri katlamaktadır, Yorgiya ortada
yoktur. Seher'in evini görürüz. Seher

aynada kendine bakmaktadır.

10.SEHER'İN EVİ-İÇ/GECE

Seher aynada hüznü bir yüzle kendine bakar. Makyajlıdır, pavyona gitmek üzere hazırlanmıştır.

11.YORGİYA'NIN SOKAĞI-DIŞ/GECE

Sokağa Seher'i alacak taksi girer, kapının önünde durur, klakson çalar.

12.SEHER'İN EVİ-İÇ/GECE

Seher klaksonu duyar. Pencereye gider. Perdeyi aralayıp bakar. Bayram'ın her zaman dikildiği sokak lambasının altı boştur. Taksi durmaktadır.

13.YORGİYA'NIN SOKAĞI-DIŞ/GECE

Bayram'ın sigarasının ışığını tekrar görürüz. Bayram sigarayı atar, karaltı halinde apartman girişinden çıkar.

14.SEHER'İN EVİNİN ÖNÜ-DIŞ/GECE

Seher apartmandan çıkar, Bayram bir anda karşısında belirir.

Bayram -Seher!

Seher Bayram'ı görünce şaşırır.

Bayram'a küstür.

Seher -İşini bitirmeye mi geldin?

Bayram -Seher... beni bir dinle.

Seher taksiye doğru kararlı bir adım atar.

Bayram önüne geçer.

Seher arabaya biner, araba hareket eder, Bayram arabanın arkasından bakar.

15.YANI'NİN MEYHANESİ-İÇ/GECE
Pavyondan veya kahveden tanıdığımız tiplerle dolu, basit, ucuz bir meyhane. Ka ile Bayram aynı masada oturmuşlar, içmektedirler. Bayram hafif sarhoştur. Konuşma ilerledikçe Bayram'ın sarhoşluğu artar.

Bayram -Deseydi ki beni Bayram vurdu, bitecekti bu iş. Ben doğru hapse... Sonra sen sağ, ben selamet.

Ka -Hapse girseydin daha mı iyiydi?

Bayram -İyiydi ya... Çok fena yaptı... Ezdi beni.

Ka -Aşk.. kötü bir oyun be Bayram... Galibi yok... mağlubu yok... Oynayabilene aşk olsun.

Bayram -Bir kadın bir adamı böyle ezince, aşk artık fasarya olur muharrir. Aşk, bıçağa gelinceye kadar aşktı.

Bayram -Bittim ben Seher... Bitirdin beni... Niye adımı vermedin? Niye beni Bayram vurdu demedin?

Seher acı dolu gözlerle Bayram'a bakar. Bu duymak istediği cümle değildir.

Seher -Bu muydu diyeceğin?

Bayram şaşırır, ne diyeceğini bilemez. Seher arabanın kapısını açar.

Seher -Evine git Bayram. Evli evine... köylü köylüne...

Ka -Bıçağı sen çektin...
 Bayram -Çektim ya.. Ama sanma ki onu bıçakladım...
 Kendimi bıçakladım ben, kendimi!

Bayram yarı sarhoş bir halde ağlar.

Bayram -Ben onun aşkından öleyazdım. Babamı, karımı,
 iki çocuğumu bıraktım ona tutulunca. İstedim ki ikimiz olalım sade. Ama pavyon olmasın,
 pavyonda ona sarılan adamlar olmasın... Otur, ben sana bakarım dedim. Kötü mü ettim?

Ka -Kötü etmedin elbet... ama... unutamayacaktın ki
 Seher'in pavyondan çıktığını...

Bayram -Belki unutturdum be... Belki unutturdum...

Bayram içkisini bir dikişte içer.

16.ADA İSKELE-DIŞ/GECE

Ortada ne vapur vardır, ne yolcu. Ka'nın
 köpeği koca iskelede tek başına oturmuş
 denize bakmakta, Ka'yı beklemektedir.

17.VAPUR-ÜST GÜVERTE-İÇ/GECE

Vapurda üst güvertede Projektörcü
 adaya doğru projektörü tutmaktadır.
 Ka yanındadır, konuşurlar.

Projektörcü -Ne zamandır tanırırsın Bayram'ı?

Ka -Çok eskiden... Balık pazarında kuru bademi külle,
 kezzapla yumuşatıp yaş badem diye satardı. O vakitler.. Sonra menekşe tarlası, bostan
 derken epeyce düzelttiydi vaziyeti. Tam her şeyi yoluna koymuşken Seher'e tutuldu.
 Şimdi halini görme. İçin parçalanır. Bozuk plak gibi... Hep aynı şeyi söylüyor. Ben onu
 bıçakladım, o benim adımlı vermedi.

Projektörcü -Yiğit kadınmiş ama! Helal olsun. Demek sahiden
 seviyor adamı.

Ka -Seviyor ya... Ama bir gün Bayram'ın evine
 döneceğini de biliyor.

Projektörcü -Ne belli? Belki dönmeyecek...

Ka bir süre cevap vermez. Projektörcü feneri sağa sola tutmaktadır.

Ka -Sen onun yerinde olsan... çocuklarını özlemez misin?

Projektörcü -(Bir an düşünür) Özlerim...

Ka -Yaa.. O da özleyor çok...

Projektörcü -(İçini çeker) Zor... Allah sabır versin.

Projektörcü feneri çamlığa doğru tutar, belli belirsiz insanlar seçilir, vapur çamlığa doğru yaklaşmaktadır.

Ka -Neyse.. boşver.. Buldun mu oğlana anlatacak hikaye?

Projektörcü -Sen anlattın ya şimdi.

Ka -Bayram'ı mı anlatacaksın?

Projektörcü -Anlatmayayım mı?

Ka -Yoo, anlat.. Ama güzel anlat... Ne de olsa aşk hikayesi...

Projektörcü -Sen de güzel yaz o zaman.

Ka gülümser, ceketinin cebinden iki kitap çıkarır, Projektörcüye verir. (Kitaplar Sait Faik'in Semaver -Sarıç filan olursa iyi olur.)

Ka -Al bunları oğlana ver. Okusun.

Projektörcü kitapları alır, bakar, sevinir.

Projektörcü -Çok sevinecek.... Seni anlattım zaten oğlana, tanıyor.

Ka -Nasıl anlattın?

Projektörcü -Burgazda bir adam var, hikaye yazıyor dedim. Köpeğiyle konuştuğunu söylüyorlar. İstanbul'a geçtiği zaman, köpeği iskelede onu bekliyor dedim. Ne zaman vapurda karşılaşsak bana senin için bir hikaye anlatıyor dedim.

Ka -Beğeniyor mu bari hikayeleri?

Projektörcü -Çok beğeniyor. Ben sabah işe giderken uyanıyor, bana hikaye gönderen ağabeye selam et diyor.

Ka duyduklarına memnun olmuştur, gülümser. Projektörcü feneri çamlığa doğru tutar. Feneri tuttuğu yerde kalabalık bir grup giderek seçilir hale gelir.

Projektörcü -Bak? Yeni papaz... Kurmuş gene çilingir sofrasını. Meşke aleme çok meraklı.

Ka -(şaşıırır) Ne çabuk tanıdın yeni papazı?

Projektörcü -Eee...

Projektörcü fenerini işaret eder.

Projektörcü -Bu da bizim kitabımız... Her şeyi gösteriyor.

Uzaktan papaz efendinin bir grup insanın içinde dans ettiğini görürüz.

Projektörcü -Baksana şuna?.. Sanki diyor ki, hayat bize verilmiş bir hediyedir, tadını çıkaralım.

18.ADADA ÇAMLIK-DIŞ/GECE

Çamların altında denize karşı bir düzlükte, yerde bir içki sofrası vardır. Etrafında Papaz, Mustafa, Aleksandros, Turgut, Hrisula, Kalyopi oturmaktadırlar. Sofra yerdedir ama özenlidir. Örtünün üstünde birkaç çeşit meze, dolu bir meyva tabağı, küçük kadehlerde içki vardır. Aleksandros

buzuki çalar. Kadınlar kırklı yaşlarda,
erkeklerin kimi daha genç, kimi daha
yaşlıdır. Grup eğlenip gülmekte,
konuşmaktadır, gruba iyice yaklaşırız.
Turgut'un elinde bir darbuka vardır.
Papaz kadehini dike bitirir. Aleksandros'a
doğru uzanarak Ödemiş (İzmir'in) kavakları
türküsüne başlar. Aleksandros ona uyar.
Turgut da darbukasıyla usul usul eşlik eder.
(Başka bir türkü de olabilir.)

Papaz	-Ödemiş kavakları... Dökülür yaprakları...
Hrisula	-(Rumca olarak) Bize de derler çakıcı...
Kalyopi	-Yar fidan boylum...
Mustafa	-Yakarız konakları...

Az sonra, Türkler Türkçe, Rumlar Rumca
olarak aynı türküyü söyler hale gelirler.
Ortada tam bir dostluk havası vardır.
Diğerleri yavaş yavaş susarken, Hrisula
türküyü Rumca olarak bitirir.

Papaz	-Yassu Hrisula... Çok yaşa!
Mustafa	-Ağzına sağlık be abla!
Hrisula	-Ah memleket... İzmir.

Hrisula dertlenir, bir kadeh rakı içer.
Papaz aşka gelir, ayağa kalkar.

Papaz	-Aleksandros, çal. Sirtaki oynayacağız!
-------	---

Aleksandros çalmaya başlar, Papaz,
Kalyopi kalkarlar. Sirtaki oynamaya
başlarlar.

Papaz	-E haydi Mustafa? Oturmaya geldik? Hrisula?
-------	---

Hrisula hala sıla hasretindedir. Mustafa kalkar oyuna katılır.

Mustafa -Haydi efeleerrrr!

Grup sirtaki oynarlar. Papaz yorulur, oturur, kadehini kaldırır.

Papaz -Dostluğa be!

Sirtaki bitince Mustafa ve Kalyopi de otururlar. Mustafa kadehini kaldırır.

Mustafa -Dostluğa be!

Aleksandros buzukiyle bir İstanbul türküsüne geçer. Kendisi de söyler.

Aleksandros -Yemenimin uçları, çıkamam yokuşları... O yare selam edin, yedi dağın kuşları, aah, allı yemeni, pullu yemeni...

Kalyopi, Mustafa ve Hrisula da türküye katılır.

Hepsi -Bir bahçeden bir bahçeye salla yemeni...

19.PAPAZIN BAHÇESİ-DIŞ/GÜN

Ertesi gün akşamüstü. Papaz sırtında bir atlet, bahçeyi bellemektedir. Sevgiyle çalışmakta, doğaya hayran ve tutkun olduğu halinden belli olmaktadır.9-10 yaşlarında bir kız çocuğu olan Eleni evden çıkar. Elinde çaydanlık vardır, bahçedeki masaya koyar. Masanın üstünde bir kaptaki yeni toplanmış domates ve salatalıklar vardır.

Eleni -Dede! Çay demlendi...

Papaz başını kaldırıp bakar, şakacı bir edayla kendi kendine söylenir. Eleni bardaklara çay koyar.

Papaz -Dede! Biz bizeyken de, dede. Ama millet içinde...
Zannedecekler ihtiyarım.

Papaz masada bir tek çay bardaklarıyla çaydanlık olduğunu görür.

Papaz -Kuru kuru çay içireceksin bu vakitte? Hani bunun kurabiyesi?

Eleni -Acıktın?

Papaz -Sen acıkmadın? Kaç saat oldu, çalışıyoruz bahçede..

Eleni eve girer, Papaz çalışmaya devam eder.

20.PAPAZIN EVİNİN ÖNÜ-YOL-DIŞ/GÜN
Stelyo elinde boş bir sepetle yürümektedir.
Papaz'ın evinin önünden geçerken yolda durur, önce duraksar, sonra konuşurlar.

Stelyo -Kolay gelsin..

Papaz Stelyo'yu görünce gülümser

Papaz -Sağolasın. Bahçe işi... Kolay değil, ama..

Papaz sepeti işaret ederek..

Papaz -Senin iş gibi... mukaddes...

Stelyo sepete bakar, sonra papaza gösterir...

Stelyo -Boştur daha, kısmet.. İnşallah dolacak.

Papaz -Dolar dolar.. Kaynanan seviyormuş derler.. Biz de
çay içecektik tam..

Stelyo bahçeye girer.

21.PAPAZIN BAHÇESİ-DIŞ/GÜN

Stelyo bahçeye girer, papaz elindeki
çapayı bırakır, sandalyelere oturlurlar.

Eleni elinde bir tabakla evden çıkar,
Tabakta kurabiye vardır. Masaya koyar.

Stelyo sevgiyle gülümseyerek kıza bakar.

Eleni -Madam Kalyopi'nin kurabiyeleri...

Papaz -Oh oh, iyi. Getir kızım Stelyo babaya da bir
bardak.

Eleni içeri girer, Stelyo soran bakışlarla kızın
arkasından bakar. Papaz ağzına bir kurabiye atar.

Papaz -Immm.. Nefis.. Stelyo, durma..

Papaz Eleni'den bahsetmek gereği duyar.

Papaz -Merak ettin, kimdir bu garip çocuk..

Stelyo -Akraba filandır?

Papaz -Yok, değil... Kınalı'da bir Madam Kifidis vardı.

Onun torunu. Eleni'dir adı.

Stelyo -Neden senin evde?

Papaz -Sorma, uzun hikaye..

Stelyo kurabiye alır, ısırır.

Papaz -Babasıyla İstanbul'da idi, Kurtuluş'ta... daha parmak kadar bebeyken anası başka bir adama kaçmış, bu kalmış babasıyla... Birkaç sene evvel bir kavga çıkıyor Salıpazarı'nda, babasını bıçaklıyorlar, birkaç gün yaşıyor zavallı.. Derken...

Stelyo -Vah vah...

Papaz -Adamcağız sizlere ömür.. Elenicik doğru ninesinin yanına..

Papaz kapıya doğru bir göz atar, Eleni geliyor mu diye bakar.

Stelyo -Eee?

Papaz -Madam Kifidis de geçen ay öldü. Zaten çok ihtiyardı.. O ölünce çocuk ortada kaldı. Ben de yanına aldım. Can yoldaşdır... Kış gelince yatılı mektebe vereceğim İstanbul'da.. Ama şimdi mahzun olmasın... Yaz bir geçsin hele, bakarız..

Stelyo'nun yüzünde hüznü bir gülümseme belirir.

Papaz -Duydum, senin de bir torun varmış.

Stelyo -Var ya. Trifon. Onun da yok anası babası. Bir ben varım hayatta. Bana bir şey olursa... çocuk kalacak ortada...

Papaz Stelyo'ya moral vermek ister...

Papaz -Öyle deme.. Şanslıdır senin torun. Aslan gibi dedesi var!

Eleni bardak getirir, çay koyar.

Stelyo -Maşallah, pek becerikli.

Papaz Eleni'nin saçlarını okşar.

Papaz -Öyledir benim torunum. Söyle bakayım Elenimu, ben senin neyinim?

Eleni şaşırır.

Eleni -Dedemsin. Ama diyorsun başkalarının yanında deme dede diye.

Papaz -Matmazellerin yanında demeyeceksin Elenimu...
Güzel hanımların yanında diyeceksin Papaz efendi. Yoksa zannederler beni ihtiyar.

Eleni -E ihtiyarsın, dedesin.

Papaz -Bak şimdi!

Eleni kurabiye ısırır. Papaz kızın saçlarını tekrar okşar.

Papaz -Eleni kışa yatılı mektebe başlayacak... Saçlarına beyaz kordela bağlayacak. Küçük hanımefendi olacak.

Eleni -Ama ben senden ayrılmak istemiyorum dede.

Papaz -Mektebe gitmeden olur? Bak Stelyo dedenin torunu da gidiyor mektebe.

Stelyo yutkunur, bir anda yüzü kararır.

Stelyo -Yok... Benimki gitmiyor.

Papaz -Sebep?
Stelyo -Para yok... Defter kitap alamadım, her şey ateş pahası. Ama inşallah bu yaz bir kenara üç beş kuruş koyarsak..

Stelyo devam edemez. Çok üzgündür.
Papaz ne diyeceğini şaşırır, arada kalır.

Papaz -O zaman bana gönder, ben okuturum onu. Hem bakarız çaresine, üzme kendini. Belki bir yatılı mektebe koyarız. Belli olmaz..

Stelyo çayını bitirir, kalkar.

Stelyo -Bana müsaade artık. Çocuk bekler..

Papaz Stelyo'nun sepetine üç beş domates salatalık vs. koyar.

Papaz -Benim domatesler gibi ara, bulamazsın adada. Sırık domates, koparttın mı kokusu adayı tutar.

Stelyo -Zahmet etme...

Papaz da ayağa kalkar. Stelyo Eleni'nin saçlarını okşar.

Papaz -İşin olmadığı vakit gel, hoş beş ederiz...

Papaz eliyle içkiyi anlatan bir işaret yapar..

Papaz -Seviyorsan, kurarız ufak bir çilingir sofrası.

Stelyo -Bakarız. Eyvallah.

Stelyo elindeki sepeti göstererek..

Stelyo -Sağol.

Stelyo bahçeden çıkar, yürür, Papaz

arkasından bakar, Eleni'nin omuzlarını sevecenlikle tutar.

22.MAHALLE KAHVESİ-DIŞ/AKŞAM

Akşam olmak üzeredir. İstanbul'un ışıkları tek tük yanmıştır. Kahvede bir masada postacı, tespihli adam, 1.ve 2.adalı otururlar. Yan masada Zülfikar oturur, düşünceli bir yüzle İstanbul ışıklarına bakmaktadır. Kulağı yan masada konuşulanlardadır.

Postacı -Beyoğlu'nda bir pavyonda görmüşler. Biri ötekine görsen tanımazsın, bu da Kamil ağanın kızı Ayşe'dir demezsin diyordu.

2.Adalı -Yok yahu? Sahi mi diyorsun?

Postacı -Ben gözümle görmedim. Yemin de etmem, ısrar da etmem. Ama adanın kopilleri iskelenin ordaki kahvede konuşuyorlardı. Kulak misafiri oldum.

1.adalı -Vah vah vah... Kötü yola düşmüş kız, desene...

Tespihli adam -Ne vah vah ediyorsun? Kendi düşen ağlamaz! Böyle olacağı belliydi.

2.adalı -Yapma gözünü seveyim! Nerden belliydi? Nesini gördün de hüküm veriyorsun şimdi?

1.adalı -Başı önde yürüyen, ağzı var dili yok kızcağız!

Tespihli adam -Asıl öylesinden kork demişler. Yere bakan cinstenmiş demek! Çıkarmayacaksın sokağa. Oturtacaksın evde! Sonra böyle olur.

Zülfikar'ın hafiften sinirlendiğini görürüz.

Postacı -Canım ben duyduğumu söylüyorum ama, belki de öyle değildir.

Tespihli adam -Öyledir öyledir...

1.adalı -Canım belki değildir? Allah allah. Sen de hemen kestirip atıyorsun öyledir diye...

Postacı -Ağzım dilim kurudu yahu, bir çay söyleyin de içelim. (Zülfikar'a) Kuruttun bizi bu akşam.. Çayın yok mu?

Zülfikar ayağa kalkmıştır, sinirlidir.

Zülfikar -Yok! Bitti!
 Postacı -Hoppalaaa! Kahvede çay biter mi yahu? Oturtma
 bizi boş boş...
 Zülfikar -(Duraksar) Kim görmüş Ayşe'yi pavyonda?

Postacı durumu anlar, kendi kendine...

Postacı -Haaa...

Postacı Zülfikar'a hitaben konuşur.

Postacı -Dedim ya... Adanın iti kopuğu..
 Zülfikar -Onları kim pavyona sokuyor? Nereden
 görecekler? Ceplerinde para mı var?
 2.adalı -Doğru diyor...
 Tespihli adam -Kamil ağa niye yataklara düştü öyleyse? Kızı kötü
 yolda, oğlu kötü yolda... Kahrından, derdinden hasta oldu adam.
 Zülfikar -Sen de kına yak! Yaptığınız ayıptır, günahtır.
 1.adalı -(Mırıldanır) Doğru...
 Postacı -Haklısın... Günahını alıyoruz belki de kızın. Ama
 ben duyduğumu söylüyorum.
 Zülfikar -Anladık ama ya duyduğun doğru değilse?
 Günahını alıyorsan ne olacak?

Postacı utanmış bir edayla önüne bakar.

Zülfikar -Ayşe bu adanın kızı, Kenan bu adanın çocuğu..
 Diyelim kötü yolda... Bize yolundan çevirmek düşmez mi? Aynı topraktan değil miyiz?
 Oturup dedikodusunu mu yapmak lazım?
 Tespihli adam -Tasası sana mı düştü? Avukatı mısın Kamil
 ağanın kızının?
 Zülfikar -Bu adanın insanıyım! Birinin başına geleni senin
 gibi ohlamam.

Tespimli adam -Biz ohladık mı şimdi?

Zülfikar daha fazla tatsızlık çıkmasın diye içeri girer. Postacı, 1.adalı ve 2.adalı utanmışlardır, sessizleşirler, tespihli adam konuşur.

Tespimli adam -Oh ne ala memleket! Başını alan İstanbul'a gidip pavyona düşsün, biz de kurtarmaya uğraşalım. Niye? Aklını kullansın düşmesin!

2.adalı -Bu kadar yeter azizim, tamam.

Tespimli adam -Yalan mı? Biz mi düşürdük? Gitmeseydi? Gözü yükseklerdeydi ikisinin de! Alçaklara konamadılar!

1.adalı -Uzatma artık. Doğru diyor... Ayıp bizim yaptığımız..

Postacı kendine kızar.

Postacı -Şu kahrolası çenem kopsun inşallah! Sana ne? Sus otur. Her konuşanı ne dinliyorsun? Hadi dinliyorsun, ne anlatıyorsun!

23.BALIKÇI BARINAĞI-DIŞ/AKŞAM

Tahir'in martısı ortalarda görünmemektedir. Tahir çok keyifsiz bir halde direğin dibine çömelmiş, dikkatle gökyüzüne bakar. Martının her zaman konduğu yerin boş olduğu görülür. Direğin dibinde balık artıkları durmaktadır. Stelyo ile Kadir ağları katlamaktadırlar. Kadir ağları bir kenara koyarken, Stelyo küçük bir sepete kasadan balık alıp koyar.

Stelyo -Tahir'in bir derdi var? Kaç saat oldu, kıpırdamadı yerinden...

Kadir -Derdi olmaz mı baba, martısı üç gündür görünmüyor.

Tahir barınağın etrafında uçuşan
martılara kederli bir yüzle bakar.

24.PAPAZIN EVİNE GİDEN YOL-DIŞ/GÜN

Trifon bir önceki sahnede gördüğümüz
küçük sepet elinde biraz çekinerek
yürümektedir. Papazın evine gelir,
bahçe duvarının üstünden bakar,
Eleni'yle göz göze gelir, saklanır,
sonra çekinerek bahçe kapısına gelir.

25.PAPAZIN BAHÇESİ-DIŞ/AKŞAM

Akşam yemeği saati. Eleni masaya
salata tabağını koyarken Trifon'u
görür. Papaz rakı şişesini açar,
kadehine rakı doldurur. Trifon bahçe
kapısında çekingen durur.

Eleni -Dede... Kapıda bir çocuk var... Bize bakıyor.

Papaz bakar, Trifon'u görür. Trifon
kapıda durup sepeti uzatır.

Trifon -Dedem yolladı.

Papaz -Sağolsun da.. senin deden kimdir?

Trifon -Balıkçı Stelyo.

Papazın yüzünde sevinçli bir gülümseme
belirir.

Papaz -Sağolsun, varolsun. E ne duruyorsun? Gir
bakalım içeri.

Trifon çekingen bir yüzle Eleni'ye
bakar. Papaz sepeti alır.

Trifon -Yok. Dedem sepeti ver, gel dedi.

Papaz -Desin. Sen de papaz efendi göndermedi dersin.

Bak bu Eleni.

İki çocuk bakışır. Papaz sepetteki balıklara bakar.

Papaz -Eleni bak Stelyo dede barbun göndermiş mis gibi.

Sen seversin.

Trifon içeri girmekle girmemek arası kararsız dikilir.

Papaz -Hadi Trifon gel de sofraya oturalım. Eleni Trifon'a tabak koy.

Trifon iyice tedirgin olur.

Trifon -Yok ben yedim.

Trifon birden döner, koşmaya başlar.
Papaz arkasından seslenir.

Papaz -Dedene selam söyle... (Güler) Kerata.

Papaz sepeti Eleni'ye uzatır. Eleni Trifon'un arkasından bakar.
Bir tür çocuk aşkı.

26.PAPAZIN EVİNE GİDEN YOL-DIŞ/GÜN

Trifon bir süre koşar, durur, usulca bahçe duvarından bakar, Eleni'yi görür.

27.KA'NIN EVİ-İÇ/GECE

Ka masasına oturmuş masa lambasının ışığında yazmaktadır. Köpeği tuhaf sesler çıkartır. Ka köpeğine dönüp bakar, köpek ilgiyle ona bakmakta, bir şey istediği belli. Ka köpeğe bakar.

Ka -Ne var? Ne istiyorsun yine?

Ka güler, köpeğin başını okşar. Masadan kalkar, gerinir, kapıya doğru gider, köpek de sevinçle peşinden gelir.

Ka -Senin kadar çişli köpek de görmedim çomar... iki dakika tutamıyorsun.

Evden çıkarlar.

28.KA'NIN EVİNİN ÖNÜ-DIŞ/GECE

Ka ve köpeği yürümeye başlarlar, köpek hemen bir ağaca işer, sonra sevinçle koşmaya başlar.

Ka -Oh! Rahatladın bakıyorum. Hadi yürüyelim biraz...

Ka ellerini cebine sokar, ıslık çalarak yürümeye başlar, köpeği etrafında sevinçle koşmaktadır.

29.MAHALLE KAHVESİ-DIŞ/GECE

Kahve kapalıdır, ortalıkta kimseler yoktur, karanlıkta bir sigara ateşi görürüz. Ateşe yaklaşılnca Zülfikar'ın sigara içmekte olduğu görülür. Kederli, düşünceli bir hali vardır. Ka ile köpeği

yaklaşırlar. Kahve çok hafif bir ışıkla
aydınlanmaktadır.

Ka -Zülfikar? Sen misin? İyi geceler..

Zülfikar başını çevirir, Ka'yı
görür, bir dert ortağı bulmuş gibi
sevinerek yer gösterir.

Zülfikar -Sana da beyim... Gel otur. Hayrola, seni de mi
uyku tutmadı?

Ka -Eh.. öyle sayılır. Hava da çok sıcak.

Zülfikar -Yağmur sıcağı... Yakında indirir...

Ka Zülfikar'ın yanına oturur. Karanlığa
doğru bakarlar. Zülfikar kendi
kendine konuşur gibidir.

Zülfikar -Darlanıyor insan... odalara sığamıyor...

Ka -Sıcaktan mı... dertten mi...

Zülfikar bir süre kararsız bakar.

Zülfikar -Başım yıldızlar, önüm deniz... ama yine de
darlanıyorum beyim... Çok fena darlanıyorum.

Ka bir süre Zülfikar'a bakar.

Ka -Ayşe meselesi mi?

Zülfikar - Nerden anladın? Çok mu belli ettim?

Ka sevecen bakar, gülümser.

Ka -Seviyordun demek...

Zülfikar Ka'nın anlayışlı oluşundan
memnun, içini açar.

Zülfikar -Öyle... Ama geç kaldım.. Bugün söyledim yarın söyledim derken... gitti.

Ka -Canım ölmedi ya, çok şükür, hayatta. Hem yine de geç kalmış sayılmazsın.

Zülfikar -Çok geç kaldım, çok... Kötü yola düşmüş diyorlar...

Ka -Git getir öyleyse, madem seviyorsun...

Zülfikar -Ama...

Ka -Sevmiyor musun? Aması ne?

Zülfikar bir süre Ka'nın yüzüne bakar.

Zülfikar -Yerini diyecek misin?

Ka -Alıp getireceksen... başına basacaksan, derim..

Zülfikar -Millet... ne der?

Ka -Ne derse desin.. Sevmek yetmez mi?

Zülfikar -Orası öyle de...

Ka -Getirip de başına kakacaksan... bırak yerinde kalsın. Ama seveceksen... hiç gitmemiş gibi... durma.

Zülfikar derin derin içini çeker.

Zülfikar -O gittiğinden beri gece gündüz bir oldu, öyle karanlık her yer...Ya bu karanlıkta yok olacağım yahut...

30.BEYOĞLU-GENEL-GECE

Gecenin çok geç bir saati. Evlerin bir kısmının ışıkları sönmüştür. Necip'in evinin ışığının yandığını görürüz.

31.NECİP'İN EVİ-SALON-İÇ/GECE

Necip bir kanepeye uzanmış horlayarak uyumaktadır. Dağınık, az eşyalı, yoksul görünümlü bir ev. Ortadaki sehpanın üstünde içki şişeleri, bardaklar, yemek

artıklarıyla dolu tabaklar vardır. Ayşe pavyondan dönmüştür. İçeri girer, Necip'e bir göz atar. Sonra üstündeki hırkayı nefretle bir köşeye fırlatır, çok yorgun görünmektedir, makyajı akmıştır, saçları dağınıktır. Bir koltuğa kendini bırakır gibi oturur, ayaklarını uzatır, ayakkabılarını topuklarını çekiştirerek çıkarıp fırlatır. Necip uyanır. Hafif uyku sersemidir, çabuk toparlanır.

Necip -Niye geldin sen?

Ayşe -Pavyonda mı

yatsaydım? Geldim işte...

Ayşe başını koltuğun arkasına dayar,

Necip doğrulur, gerinir, saatine bakar.

Şaşırır, Ayşe'ye sert sert bakarak konuşur.

Necip -Saat daha kaç?... Tüydün mü yoksa?

Ayşe aldırışsızdır, koltukta kaykılır.

Sert bir sesle konuşur.

Ayşe -Niye tüyeyim be? Manyak mısın nesin...

Ayşe çirkin görünümle esner.

Necip -Bana bak doğru konuş! Kırmayayım ağzını burnunu... Niye geldin bu saatte diyoruz, adam gibi cevap ver!

Ayşe -Üff... İşler kırık, patron gidin zıbarın dedi.

Necip -Niye kırık?

Ayşe -Ne bileyim ben be? Kırık işte!

Ayşe yorgun bir edayla ayağa kalkar, gidip yatmaya niyetlidir. Necip arkasından bakar.

Necip -Bahşış de mi kırık? Ne topladın?

Ayşe ile Necip arasında kısa bir bakışma.
Ayşe'nin parasını Necip'ten saklamaya
çalıştığını ama Necip'in her defasında
aldığını anlayacağız. Ayşe koynundan
katlanmış birkaç kağıt para çıkarır,
Necip'e küçümseyen bir ifade ile uzatır.

Ayşe -Al, hepsi bu...

Necip buna inanmamıştır, kızın
yanına gelir. Hızla, Ayşe'nin hiç
beklemediği bir şekilde elini kızın
koynuna sokar ve bir tomar
para çıkarır.

Necip -Dalga mı geçiyorsun lan benimle? Bunlar ne?

Ayşe korkmuştur, Necip'ten
parasını almak ister.

Necip -Müşteri kırıkmiş da bilmem neymiş de...

Ayşe -Ver paramı Necip!

Ayşe kalkar elini uzatır, Necip
parayı çeker, tomarı sayar.

Necip -Salağız biz çünkü, para saklıyor bizden...

Ayşe -Elalemin ağız kokusunu ben çekiyorum, parayı
sen yiyorsun! Yeter artık! Ver şunları!

Ayşe Necip'in elindeki paraya
tekrar uzanmak ister,

Necip -Eeeh! Git yat hadi.

Ayşe -Ver paramı diyorum, hayvan!

Necip Ayşe'ye birdenbire sert bir tokat atar, Ayşe tokadın şiddetinden koltuğa düşer, çığlık atar.

Necip -İlle dayak yiyeceksin değil mi. Şunu güzellikle versen günaha girersin.

Ayşe yerinden fırlar, tekrar parasını almaya çalışır.

Ayşe -Versene ulan paramı! Hayvan! Versene!

Necip Ayşe'ye tekrar vurur, parayı cebine sokup, Ayşe'yi dövmeye başlar. Ayşe çığlık çığlığa bağırılmaktadır. Necip söylenmektedir.

Necip -Para ha? Al bakalım para! Al! Para sana!

Necip en sonunda yerde yatan Ayşe'ye bir tekme atar.

Necip -Son defa söylüyorum Ayşe hanım. Benden sakın para saklamaya kalkma. Eğer bir daha saklarsan, o güzel yüzünü öyle bir çizerim ki, aynaya bakamazsın!

Necip hızlı adımlarla odadan çıkar, kapıyı güm diye vurur. Ayşe yerde hıçkırarak ağlar.

32.ADADA ÇAMLIK-DIŞ/GÜN

Ka çamların altında oturmuştur. Yanında köpeği vardır, defteri kucağında açık durmaktadır. Gökyüzüne bakar, hava bulutludur.

Ka -Zülfikar bildi...

Yağmur yağacak...

Ka defterine birkaç satır yazar, sonra köpeğine söyler gibi konuşur.

Ka -Katina diyor ki... Bu

dünyada aşk bile zengin işidir...

Ka defterine döner, sonra dalgınlaşır, arkasını ağaca dayayıp gevşer, hayal kurduğu bellidir.

33.KARİDESÇİNİN EVİNİN ÖNÜ-DIŞ/GECE

Yağmur yağmaktadır. Ka ile Katina evin girintisinde fısıldaşmaktadırlar.Katina sağa sola bir göz atar. Ka Katina'ya Yorgiya'yı sormuştur, Katina ikisinin arasını yapmaktan memnun görünmektedir. Ka yakalarını kaldırmıştır.

Katina -Hep züğürttün sen... Paran da olaydı seni yar ederdim ben ona buna?

Katina begenen bir ifadeyle Ka'nın yüzünü okşar.

Katina -Ama ben çekemem kahr aşk için.. Aşk bile zengin işidir bu dünyada.

Ka gülümseyerek Katina'yı dinler.

Katina -Yorgiyamu su gibi kızdır. (Kederlenir) Ama bahtsızdır çok.... İncitme sakın...

Yağmur şiddetini artırır. Katina havaya bakar.

Katina -Dinmeyecek mübarek... Hadi, sen gir içeri, ben onu yollarım sana.

Ka -Ya gelmezse?

Katina -Bana güvenmiyorsun?

Ka -İçerdekiler...

Katina -Eeh! Sankim tanımazsın Sofiya'yı, İstapan'ı... Az gönül hoş etmedin içerde...

34.KARİDESÇİNİN EVİ-SALON-İÇ/GECE

İstapan cümbüşünü çalar, kendi kendine bir şarkı söylemektedir.

35.KARİDESÇİNİN EVİ-YATAK ODASI-İÇ/GECE

Ka odadaki aynada kendine bakmaktadır.

Yağmur camlara vurur. İstapan'ın içli şarkısı duyulur.

İstapan -(Ses) Gamzedeyim deva bulmam, garibim bir yuva kurmam kaderimdir hep çektiren, inlerim hiç reha bulmam.

Ka -(Kendi kendine) Birbirimizi aldatmaya lüzum yok efendim... Birbirimizi aldatmaya lüzum yok...

Sofiya küçük bir mangalla içeri girer.

Sofiya -Gelir beyciğim, meraklanma... Gelmezse ben gider getiririm.

Ka -Meraklandığım yok madam...

Sofiya -Bir sen dersin bana Madam... Bir hoşuma gider ki...

Sofiya mangalı koyar, gülümseyerek dikilir.

Sofiya -Mangalı getirdim. Nedir böyle birden yağmur fırtına.. hava buz kesti. Bu da kırsın odanın soğuşunu.. Biraz kokuyor amma...

Ka -Ne yapıyorsun Madam, ne mangalı? Mevsim yaza girdi.

Sofiya rutubetli duvarlara bakar.

Sofiya -Sanırsın bu odaya yaz gelir?

Ka -İstemem ben mangal filan, hem bana dokunur. Al götür. İçerde bırak.

Sofiya -İçerde bırakayım da vursun başına kızın ha? İhtiyar çapkın seni. İstersen mangalın başına oturtayım Yorgiya'yı... Hemencik düşsün kucağına... (Güler)

Sofiya mangalı alıp götürürken konuşur.

Sofiya -Dersen üşüdüm, hiç karışmam ona göre...

Sofiya çıkar, Ka odada yalnız kalır. Aynaya bakar.

Ka -Namussuz ayna!

Sofiya'nın sesi gelir.

Sofiya -(Ses) Ne dedin?

Ka -Sana değil madam, aynaya!

Ka aynaya bir daha bakar.

Ka -Aynaya dedim...

36.YORGİYA'NIN SOKAĞI-DIŞ/GECE

Yağmur aynı şiddette yağmaya devam eder.
Evlerin pencerelerinde ışık yanmaktadır.
Marika camı açar, dışarı, yağmura bakar.
Yüzünde hüznü bir ifade vardır.

37.KARİDESÇİNİN EVİ-SALON-İÇ/GECE

İstepan başka bir şarkı çalar. Yorgiya
ile Ka yan yana oturmaktadırlar.
Yorgiya'nın saçları hala ıslaktır.
Aleko masanın bir ucunda
iştahla yemek yemektedir. Ortada
hareketli bir hava vardır. Müzik altı
bir sahne. Yorgiya memnuniyetsizdir,
yüzündeki ifadeden Ka'yı sevmediği
anlaşıyor. Ka Yorgiya'nın elini
tutar, Yorgiya'nın eli tepkisizdir,
kız gizlice esner. Ka'nın yüzünde
kırık, mahzun bir ifade, kızın elini
tutup öper, kız yine tepki vermez.

38.KARİDESÇİNİN EVİ-YATAK ODASI-İÇ/GECE

Gecenin bir saati. Aynı oda, karanlık.
Aynada bir sigaranın ateşi yansır.
Yorgiya Ka'nın yanında uyumakta,
Ka yatağın içinde oturmaktadır.

39.ADA GENEL-DIŞ/GECE

Yağmur adanın boş sokaklarını
döver. Gecenin geç bir saati.

40.KA'NIN EVİ-İÇ/GECE

Ka masasında oturmuş, yazmaktadır.
Yazdıklarını okuruz. "Yani açıkçası,
beğenmediği, para için geldiği ilk
adam benmişim. Otuz beş yaşındayım,
yaşlı mıyım?"

41.TODORİ'NİN EVİ-İÇ/GÜN

Madam Todorî'nin eski püskü eşyalarla dolu, ufak odası. Duvarda bir duvar halısı, bir de fotoğraf vardır. Fotoğraftaki çok güzel bir kadındır. Ka duvardaki fotoğrafa bakarken Todorî elinde kahve fincanıyla gelir. Ka'ya uzatır, Ka alır, Todorî fotoğrafı kastederek...

Todorî -Ben böyle idim işte... Vaktiyle... Aspasya! derler başka demezlerdi. Derdimden az delikanlı yatağa düşmedi, verem olup yatmadı..

Ka kahvesini alır, pencerenin önündeki koltuğa oturur. Önünde ufak bir sehpa vardır.

Todorî
falcı kocakarı Todorî.

-Ama sonra kuyruğumu tramvay çiğnedi.. Oldum

Todorî bir konsolun üstünde duran iskambil kağıtlarını alır, karıştırır, Ka'ya doğru uzatarak konuşur. Evden çıkarılmak konusunda abartılı heyecanları vardır. Hem evden çıkarılmaktan çok korkar, hem de çıkaramaz diye güvenmektedir. Hareketli bir ruh hali içindedir.

Todorî -Şimdi sanatım budur işte. Bakarım söylerim..Açım artık aç! Güzellik geçti. Aybaşında dört lira kira. Kış geldi mi yakacak odun yok. Kendimi satsam kim alır?

Ka -Hala güzelsiniz madam..

Todori bu söze itibar etmez.

Todori - Ev sahibi tutturur her gün çık evimden! Burası evdir? Değil. Ahırdır ahır!

Ka -Başka bir ev baksanız?

Todori -Hangi parayla? Ben bayılıyorum burada oturmaya? (Duraksar) Beni çıkarabilir mi buradan?

Ka -Çıkaramaz madam, korkmayın.

Todori -Evet. Çıkaramaz. Tavan akıyor üstüme, ama adam yaptırmıyor. Şikayet edeceğim. Yaptırsın!

Ka -Ne zamandır burdasınız?

Todori -Oldu yirmi sene. Mösyö Todori başka bir kadına tutuldu, koydu beni kapının önüne.. Ben nikahlıydım, metres değil! Geldim oturdum buraya.

Todori kendi hikayesinden uzaklaşmak ister.

Todori -Kahve falı istersin, yahut iskambil? İskambil daha pahalıdır, sonra demedin demeyesin.. Ama sonra ne oldu? Mösyö Todori mezarda, ben hayattayım. Kapat fincanını, soğuyacak daha.

Ka -Her gelişimde kahve falı baktınız... Bu sefer-

Todori -(Ka'ya hatırlamaz) Ne vakit? Sen geldin daha evvel?

Ka -Çook... Bu sefer iskambil falı olsun.

Todori -Pahalıdır ha!

Ka -Tamam madam, vereceğim.

Todori kağıtları açmaya başlar.

Todori -Bir kızı seviyorsun. Bu kızın var anası, fena bir karı. Lakin bu kız seni tanımıyor? İki kelime bile konuşmuşluğun yoktur.

Şaşırılmış bir yüzle Ka'ya bakar.

Todori -Tuhaf.. Desem ki kız seni tanımış, sevmiş..

Başını hayır anlamında kararlı bir şekilde sallar, Ka'ya dikkatle bakar.

Todori -Sevmemiş...

Todori duraksar, yine kendi meselesine döner.

Todori -Beni evden çıkaramaz dedin?

42.YORGİYA'NIN SOKAĞI-DIŞ/GECE

Akşam olmuş, pencerelerde ışıklar yanmıştır.

43.SEHER'İN EVİ-İÇ/GECE

Seher pencereden bakar, Bayram'ı göremez.
Sokakta Bayram'ın her zaman durduğu yer boştur.

44.YANI'NİN MEYHANESİ-İÇ/GECE

Bayram ile Ka içmektedirler. Bayram yine sarhoştur.

Bayram -Yeni bir dost tutmuş, kulağıma geldi...

Ka -Her duyduğuna inanma öyle.. Gözünle mi gördün?

Bayram -Üniformalıymış hem de... Beyoğlu'nda bilezik alırken görmüşler.

Ka -Bu iş bitti mi, bitmedi mi Bayram? Bittiyse unut, sana ne, kimle gezerse gezsin. Ama yok bitmedi diyorsan... Kapısına dayan. Ben sensiz, sen bensiz olmaz de.

Bayram'ın çokça içtiği bellidir.

Kadehini kaldırır.

Bayram -Diyemem muharrir. Bu artık böyle gidecek. Beni bitirdiği yerde pes diyeceğim. Öyle bir kördüğüm ki bu, gel dese de gidemem, git dese de gidemem artık... Çakıldım kaldım olduğum yere. Hadi kaldır kadehini!

Bayram ağlamaklıdır. Ka kadehini
kaldırmaz, Bayram Ka'nın elini tutar,
zorla kadeh kaldırtır.

Bayram -Arkadaşım değil misin? Kaldırsana! Yaz bunları!
Yaz da millet okusun, ibret alsın!

45.PAVYON-SALON-İÇ/GÜN

Seher'in elindeki içki bardağını ve kolundaki bilezikleri görürüz. Çok sarhoştur. Elinde içki kadehiyle bir süre ortalıkta dolanır, masalarda oturanlara lüzumlu lüzumsuz selamlar verir. Ama masalardakiler selamına karşılık vermezler.

Seher -Hoş geldiniz.... Neşeniz bol olsun.... İyi geceler...

Bir masada yakışıklı, genç bir adam (Yakışıklı g.) bir kızla oturmaktadır. Seher bir an onu Bayram'a benzetir, yüzünden bir gölge geçer, sonra yanlarına gider, laubali bir edayla söze girer.

Seher -İyi geceler yakışıklı... hoş geldin.
Yakışıklı g. -(Baştan savarak) İyi geceler.

Seher bu baştan savmayı anlar. Bozulur. Yakışıklı g. Seher'in sarhoş olduğunu anlar, aldırış etmez. Yanındaki kızla konuşmaya devam eder.

Yakışıklı g. -Dükkanım Talimhane'de... Yedek parça işi..
Babamla birlikte, bir de ağbim var.

Seher adamın kendine yüz vermemesine
sinirlenir, masaya oturur.

Yakışıklı g. -Daha çok kamyon parçası satıyoruz. Desoto,
fargo filan.

Seher konuşmakta ısrarlıdır.

Seher -Daha evvel görmedim seni, ilk gelişin mi?

Adamın omzuna kolunu koyar. Masadaki
kız çok gençtir, Seher'den çekinmektedir.
Bir Seher'e, bir adama bakar.

Seher - Kaç yaşındasın sen? Bana bir içki ısmarlasana?

Seher Yakışıklı g.'in yanağını okşar,

Yakışıklı g. Seher'in elini tutup yüzünden indirir.

Yakışıklı g -Hanfendiyle konuşuyorum.

Seher hanfendi lafına abartılı bir ifadeyle güler.

Seher -Kim hanfendi? Bu mu? Ayol o Ayvansaray'dan Hamiyet be. (Güler) Yapma civanım, hiç mi hanfendi görmedik!

Seher kıza sert bir ifadeyle bakar ve başıyla gitmesini işaret eder.

Seher -Hanfendi! Hadi kış kış. Başka masaya... Hadi bakayım, yallah.

Kız kalkacak gibi olur. Yakışıklı g. kızın elini tutar oturtur.

Yakışıklı g. -Otur otur... (Seher'e, sertçe) Bayan! Sana da başka zaman içki ısmarlarım. Şimdi hanfendiyle bizi rahat bırak.

Seher birden sinirlenir, ayağa kalkar, öfkeli bir yüzle Yakışıklı g.'i omzundan iter.

Seher -Bu sümüklüye hanfendi, bize gelince baayan, öyle mi?

Bütün masalar dönüp Seher'e bakarlar, Yunus uzaktan bu manzarayı görür.Hızlı adımlarla yaklaşır. Yakışıklı g. sinirlerine hakim olmaya çalışır.

Yakışıklı g. -Bulaşma... Çok içmişsin...

Seher masada oturan kızı çekiştirmeye başlar.

Seher -Kenarın dilberi, kalk git dedim değil mi? Hadi.
Kız -Seher abla, yapma...

Ortalık karışır. Seher abla lafını duyunca hiddetle kızın üstüne yürür, Yakışıklı g. araya girer. Seher'i sertçe iter.

Yakışıklı g. -Ee! Defol şurdan be! Yettin artık! Git bir aynaya bak önce.

Seher -Ne dedin ne dedin?

Seher tam adamın yakasına uzanırken Yunus Seher'in kollarını tutar.

Yunus -Tamam Seher, tiyatro bitti. Yürü.
Seher -Bırak Yunus abi... Bırak ağzının payını vericem şunun.

Yunus Seher'i sertçe tutar, iterek yürütürken Yakışıklı g. arkasından söylenir.

Yakışıklı g. -Anam yaşında karının zoruna bak be!

Seher bunu duyunca bir anda sertçe adama bakar. Ama sözün gerçekliği onu durdurmuştur. Gözleri dolar. Yunus Seher'in kolunu sıkıca tutup yürütür. Sert konuşur.

Yunus -Olmuyor böyle Seher, fena dağıttın. Olmuyor!

Ayşe'yi görürüz. Bir masada oturmaktadır. Yüzünde dayak izi vardır. Seher'in arkasından bakarken masasındaki adam Ayşe'ye sarılır, öper.

46.PAVYON-YUNUS'UN BÖLMESİ-İÇ/GECE

Yunus Seher'i sertçe içeri sokar. Seher bir an Yunus'a bakar, sonra ağlayarak sarılır. Yunus da çattık belaya der gibi bakar, o da kıza sarılır.Seher hıçkırarak ağlar.

Seher -Bittim ben Yunus abi, bittim...

Yunus kızın sırtını okşar.

47.BEYOĞLU-GENEL-DIŞ/GECE

Bayram Ka'nın kolunda zorlukla yürür, zilzurna sarhoştur. Ka Bayram'ı yürütmeye çalışır. Bayram bağırarak konuşmaktadır.

Bayram -Seheeer! Bitirdin beni Seheeer!
Ka -Şşşt..

48.ADA-GENEL -GÜN

Adayı uzaktan görürüz.

49.STELYO'NUN EVİNİN ÖNÜ-DIŞ/GÜN

Evin bahçesinde Eleni ile Trifon yan yana otururlar. Masanın üzerinde Trifon'un gazete kesiği vardır. Trifon dikkatle gemiye bir direk takmaya çalışır. Eleni Trifon'u izlemektedir. Gazete kesiğini eline alır, parmağını gemiye uzatır.

Eleni -Şurası-

Trifon hiddetle sözünü keser.

Trifon -Dokunma!

Eleni çok bozulmuştur. Kalkar, hiçbir şey söylemeden gider. Trifon şaşırır, üzüdür, arkasından seslenir.

Trifon -Eleni!

Eleni bahçeden çıkar. Trifon üzgün bir yüzle kalakalır.

50.BALIKÇI BARINAĞI-DIŞ/GÜN

Tahir iskele boyunca kısa aralıklarla martısı için balık artığı bırakmaktadır. İskele boyunca bu işlemi yaptıktan sonra başını kaldırıp gökyüzüne bakar. Kadir ile Hamdi ellerinde tekneye konacak araç gereçle gelirler. Tahir onları görünce delimsirek bir halle koşarak yanlarına gelir.

Tahir -Benim martıyı gördünüz mü?

Hamdi -Gördük, Moskova sirkinde işe girmiş. Selamı var...

Ya git işine be Tahir, gökyüzü martı dolu, ne bilelim hangisi senin martı?

Tahir -Benimki başkaydı.. Hani alnında leke vardı, sağ ayağının bir tırnağı kırıldı...

Hamdi -Deli misin nesin? Yüz martının doksanında leke var!

Tahir -Ama benimkini biliyorsunuz.. Hem şuraya konardı...

Kadir müdahale etme gereği duyar.

Kadir -Canım, adam iyilikle bir şey soruyor, illa maymunluk etmesen olmaz mı? Görmedik Tahir. Valla bak, yeminle, hep bakındım senin martıya.. Ama görmedim.

Tahir -(Üzüntülü)Yaaa. görmedin demek. Ölüsünü filan da mı?

Kadir -Yahu getirme aklına böyle şeyler.. Belki biraz açılmıştır, döner gelir, merak etme..

Tahir -Bir hafta oldu ama, hiç böyle yapmazdı.

Tahir üzgün bir edayla martının
konduğu yere gider, çömelir,
gökyüzüne bakar. Martılar arasında
kendi martısını aramaktadır. Kadir
adamın arkasından üzüntüyle bakar.
Kadir ve Hamdi tekneye binerler,
teknede Ka da vardır.

51.DENİZ-ADALAR-GENEL

Denizde kayıkları görürüz.
Ağırdan akşam olmaktadır.

52.KAYIK /GÜN

Ka'nın gözünden denizi, adaları,
öteki balıkçıları görürüz. Balıkçılar
kendi aralarında konuşmaktadırlar.

53.SİVRİADA-DIŞ/GÜN

Akşam olmaktadır. Balıkçılar kayığı
çekmişlerdir. Kadir bir ateş yakmıştır,
üzerine bir teneke koyar, sonra midye
dizer, Hamdi kayıktan iki sandık indirir.
Sahile fırlatır. Ka sahile bakar. Boş bir
koydur burası. Kadir midyeleri ateşe
koyduktan sonra dikilir, Hamdi
koltuğunun altında eski gazeteler,
elinde bir rakı şişesiyle gelir.
Her üçü de çok keyiflidirler.

Kadir -(Ka'ya) Bana bak, baştan anlaşalım. Tam tatlı
uykuya dalmışken, kalk vapur geçiyor diye böğrüme böğrüme dürtüp uyandırmak yok
ha.

Hamdi portakal sandığını Ka'nın önüne fırlatır, Ka alıp düzgünce yerleştirir. Maksat bir tür masa yapmak. Hamdi eski gazeteleri sandığın üstüne serer.

Kadir -Geçen sefer uykum bir kaçtı senin yüzünden, sabahı sabah ettim. Bu sefer uyuyacağım arkadaş, anlamam!

Ka -Sende ruh yoksa ben n'apayım?. Gecenin içinde vapur olmuş serapa ışık, gidiyordu. Ben de insanlık ettim, manzarayı siz de görün istedim.

Hamdi kayıktan bir sepet getirir, içinden bardak, ekmek vs. çıkarır.

Hamdi -Haa, hiç görmedikti gece geçen vapuru... İnsanlık etmişmiş! Gemiye memiye bakıp şairlik edeceğine uyumana bak, sabah gün doğmadan çıkacağız denize. Ona göre..

Kadir -Su üstü karagözü hanım evladı istemez beyim.

Gün ışığı denize vurdu mu, karagözü unut. Hadi aç bakalım şu şişeyi... rakı ince iştir, sen de iyi çıkarırsın.

Ka bardaklara rakı doldurur.
Sırtlarını bir yerlere dayayıp (varsa)
içerlerken Ka'nın gözü bir şeye takılır.
Kadir midyeleri pişirmektedir.
Ka gider, Hamdi de yanına gelir.

Ka	-Ne olmuş buna?
Hamdi	-Ölmüş be... Ne olacak?
Ka	-Sahiden mi?
Hamdi	-Yok yalandan.

Ka eğilip martıya yakından
bakar, Tahir'in martısı. Ka
kederlenir, yavaşça martıyı alır.

Hamdi	-Ne oluyorsun be?
Ka	-Ölmüş işte..

Hamdi -Martı da ölür.. İnsan ölmüyor mu?
Ka -Bu Tahir'in olmasın sakın? Kadir! Baksana?

Kadir midyeleri taksim etmektedir.

Kadir -İşim var, bakamam.
Ka -Gel bak yahu, Tahir'in martısı nasıl bir şeydi?
Kadir -Ne bileyim ulan, martı işte. Hiç bakmadım ki?

Hamdi tırnağın kırık olduğunu farkeder.

Hamdi -Bunun tırnağı kırık be.. Tahir öyle demedi miydi?
Ka -Öyle mi dedi?
Hamdi -Hııı... Bu onun martısı. Yüzde yüz.

Kadir de yanlarına gelir.

Kadir -Yapma be. Kimle konuşacak şimdi gariban?

Kadir martıya eğilir.

Kadir -Ana! Bu vurulmuş be...

54.BALIKÇI BARINAĞI-DIŞ/GECE

Tahir aynı yerde çömelmiş sanki
martı varmış gibi konuşmaktadır.
Bilinçlidir aslında, ağlamaktadır.

Tahir -Niye gelmiyorsun? Bekliyorum ulan seni.
Neredesin ha? Yoksa öldün mü?

55.BİR BAHÇE-DIŞ/GECE

Fazla bakımlı olmayan bir bahçede
bir yemek masası kurulmuştur.
Yemekler yenmiştir. Masada
kuşlardan arta kalan kemikler vs.

vardır. Konstantin ve daha önce
ökseyle birlikte ava çıktığı iki
delikanlı (Konstantin'in yaşıtı da
olabilir) masada içki içmektedirler.
Konstantin iri bir ekmeğin parçasıyla
tabağın dibini sıyırır, ağzına atar.

Konstantin -Dişimin kovuğuna bile gitmedi... Beş on serçe bari
olsaydı. Doymadım daha.

1.Delikanlı -Pilav ye.

Konstantin -Anasını satayım, kökü kurudu... Geçen yıl bu vakitlerde ye ye
bitiremezdik kuşları. Ne oldu bunlara bilmem. Gelmiyorlar adaya.

Konstantin gökyüzünde uçan
martılara bakar.

1.Delikanlı -Sade martılara kaldık.

Konstantin -Sen dua et martı var daha. Seneye fit olup martıları yiyeceğiz.

1.Delikanlı -Onlar ökseye de gelmez ki...

Konstantin -Biz de vururuz... Ökse şart mı?... Hiç mi kuş
vurmadık?

56.ADADA ÇAMLIK-DIŞ/GÜN

Ka ile Tahir çamlıktadırlar, anlarız ki Ka
Tahir'e martının ölüsünü getirmiş. Tahir
ağlamıştır, burnunu çeker. Tahir elindeki
kuşu incitmekten korkar gibi kazdığı çukura
koyar. Üstüne yavaşça toprak örter.

Tahir -Beni dinliyordu.. biliyor musun... Bir tek bu
dinliyordu..

57.STELYO'NUN EVİ-BAHÇE-DIŞ/GÜN

Masanın üstünde gazete kesiği durmaktadır,
epeyce yıpranmıştır. Trifon gemisini

bitirmiştir, gazetede ki gemiye pek az benzeyen, ilkel malzemedan yapılmış bir gemidir bu. Trifon gemisine son bir parça ekler. Stelyo çamaşırlarla çıkar, bahçedeki ipe asmaya başlar. Trifon'un yüzünde bir zafer ifadesi vardır.

Trifon -Dedeee!
Stelyo -Hıı?
Trifon -Gemimi bitirdim. Gel bak.

Stelyo çamaşırları bırakır, gelip gemiye bakar.

Stelyo -Afferin benim aslanıma be!

Trifon gazete kesiğini eline alır.

Trifon -Buna benzemiş değil mi dede?
Stelyo -Aynısı olmuş! Tıpkısı! Hey yavrum hey be! İşte!

Stelyanos Hrisopulos gemisi!

Eleni bahçe duvarından gizlice bakar.

Stelyo -Bu Amerika'ya kadar gider be!

Trifon çok memnun gülümser. Stelyo Trifon'un başını okşar, o arada kendilerini seyreden Eleni'yi görür.

Stelyo -Eleni?

Eleni kaybolur ortadan. Stelyo kızın utangaçlığına gülümser.

58.MAHALLE KAHVESİ-DIŞ/GÜN

1.ve 2.adalı kahvenin önünde otururlar,
başkaları da vardır. Tespihli adamın
tespihi elinde yoktur. Tespihli adam
kahveye gelir. Zülfikar taşıdığı hortumla
sulamaktadır. Tespihli adamla konuşurken,
bilerek, her an onu ıslatacakmış gibi
hareketler yaparak alttan alta rahatsız eder.

Tespihli adam -Selamunaleyküm...

Zülfikar soğukça cevap verir. Tespihli
adama bozuk olduğu için fazla yüz vermez.

Zülfikar -Eyvallah.

Tespihli adam -Benim tespih kalmış mı burada dün?

Zülfikar -Görmedim.

Tespihli adam -Nasıl görmedin? Koca tespih, kehribar!

Zülfikar -Görmedim dedim ya! Allah allah...

Tespihli adam -Burada unutmuş olacağım.. Dün elimdeydi.

Zülfikar -Meraklı değilim senin tespihine. Görsem söylerim.

Tespihli adam adalılarının yanındaki
masaya tek başına oturur. Elinde sanki
tespih varmış gibi parmaklarını
oynatmaktadır.

Tespihli adam -Ben bir yere gitmedim ki dün, kahveden eve..
Evde yok, öyleyse burda.

Zülfikar -Belki düşürmüşsündür.

Tespihli adam -Yok. Düşürsem fark ederdim. Biri aldı mutlaka..
Alır tabii.. Kehribar tespih. Kıymetli!

Zülfikar tespihli adama küçümseyerek
bakar.

Tespimli adam -Görürsen söyle..

Zülfikar adamın ayağının dibini ıslatır.

Zülfikar -Olur.

Tespimli adam -Uzak tut şunu yahu. Islatacak mısın beni?

Zülfikar adamı rahatsız ettiğine
memnun, hortumu çevirir.

Tespimli adam -Bir çay getir de içelim. Niye geldik kahveye?

Zülfikar o sırada 1.ve 2.adalıya
çay veren çırağa konuşur.

Zülfikar -Çay ver oğlum buraya da...

Kahvenin önünden Trifon geçer, kucağında
gururla taşıdığı gemisi vardır.

Zülfikar -Vaay, Trifon, sonunda yaptın ha gemini? Afferin
sana kerata...

Trifon mağrur bir edayla yürür,
cevap vermez. Eleni'nin Trifon'u
uzaktan izlediğini görürüz. Postacı
kahveye gelir. Çantası doludur.

Postacı -Yandım bittim dostlar... Soğuk bir şey yetiştirin.

Tespimli adam -Benim tespimi gördün mü?

Postacı -Ne tespimi?

59. ADADA BİR KOY-DIŞ/GÜN

Trifon gemisiyle suya girer, gemisini
yavaşça suya bırakır. Gemi yüzmeye
başlar. Adanın başka çocukları yavaş

yavaş Trifon'un etrafını sararlar.Uğultu halinde konuşmaktadırlar.Eleni onlara karışmadan, uzaktan Trifon'u izler. Çocuklar Adanın zengin çocuklarıdır, şımarık ve güçlüdürler 10-12 hatta 14 yaşlarında olanlar vardır. (Toplam üç ya da dört çocuk) Uğultulu konuşmalara 1.çocuk'un sözleri karışır.

1.çocuk -Gemiye bak gemiye... (Alaylı) Bir taş atsam batır ha. (Güler)

1.çocuk kocaman bir taş alır, gemiye atar, Trifon taşların gemisine değmesinden korkmaktadır. Ama çocuklarla baş edecek güçte değildir. Diğer çocuklar da taş atmaya başlarlar.

Trifon -Yapmasanıza be!
1.çocuk -Heeeyt! Tam isabet!

1.çocuk 3.çocuğa seslenir.

1.çocuk -Ne biçim taş lan o? Yok kadar... Batırmaz ki salak!

1.çocuk hırsla bir taş daha atar.

2.çocuk - Daha büyük taş atsana oğlum. Bak böyle!

2.çocuğun attığı taş da gemiye gelir. Trifon çaresiz ve biraz dehşet içinde izlemektedir. Çok üzölmüştür.

1.çocuk -(Tekerleme söyler gibi) Trifon'un gemisi yüzemez ki.. yüzemez ki..

2.çocuk -(Katılır) Yüzemez ki... yüzemez ki...

Diğer çocuklar da gemiyi taşlamaya
başlayınca Eleni gizlendiği yerden
fırlar, çocukların üstüne yürür.

Eleni -Yapmayın be! Yapmayın günahtır!
1.çocuk -Bu kız da kim be?

Çocuklar Eleni'ye hiç aldırış etmezler.

Eleni -Atmayın dedim size!

Eleni ellerinden taşları almaya
çalışır, çocuklar Eleni'yi itip kakarlar.

1.çocuk -Defolsana şurdan be!
Eleni -Ne güzel gemi ne istiyorsunuz? Yapmayın!

Taşlar gemiye gelmeye devam
eder, gemi isabet almıştır, yavaş
yavaş suya gömülmeye başlar.
Trifon şaşkın ve perişandır. Eleni
yerden bir sopa alır, çocuklara
rastgele savurmaya başlar.

Eleni -Defolun burdan! Defolun!

Trifon yere oturur, ellerini yüzüne
kapatır, ağlamaya başlar. Çocuklar
hep bir ağızdan Trifon'a gülerler,
Korkak, ağlak gibi seslerle bağışırlar.

1.çocuk -Şuna bakın şuna... (Güler) kız gibi ağlıyor.

Eleni tekrar çocuklara saldırır.
Bir tanesinin elini ısırır,

2.çocuk -Aaah! Elimi ısırдын manyak!

Eleni çocuklara tekme savurur.
Geminin bir tarafı suya iyice
gömülür. Eleni çaresiz kalır.

1.çocuk -Bak bak bak nasıl batıyor! Sahici gemi gibi.
Eleni -Gidin burdan! Hayvanlar!

1.çocuk Eleni'yi sertçe iter,

1.çocuk -Yürü be. Bir çakacam şimdi..

Eleni çocuğun üstüne yürür, Çocuk
kuvvetlidir, Eleni'yi bir daha iter.
1.çocuk bir vapur görür. (Burada
1. çocuğa yazılan diyaloglar diğer
çocuklara dağıtılabılır)

1.çocuk -Vapur geliyor,
2.çocuk -Hadi iskeleye yarış!
1.çocuk -Son geleni maymun yalasin!

Çocuklar topluca koşarak uzaklaşırlarken
Trifon kenarda ağlamaktadır. Geminin
sulara gömüldüğünü görürüz. Eleni suya
girer, gemiyi çıkarır, gemi parçalanmıştır.
Eleni geminin parçalarıyla Trifon'un
yanına gelir, oturur. Trifon hala içli
içli ağlamaktadır. Eleni Trifon'a sarılır.

Eleni -Üzülme be Trifon... Gene yaparsın.

İki çocuğun mahzun bir edayla
yan yana oturmalarını görürüz.

60.STELYO'NUN BAHÇESİ-DIŞ/GÜN

Masanın üstünde gazete kesiği durmaktadır, yanında gemiden arta kalan parçalar vardır. Gemi paramparça olmuştur. Gazete kesiği rüzgarla hafifçe yerinden kıpırdar. Trifon'la Eleni yan yana oturmuşlardır. Trifon içli içli ağlamaktadır. Rüzgarda gazete kesiği uçunca Stelyo yakalar, Trifon'a uzatır.

Stelyo -Daha iyisini yapacaksın Trifon. Ağlama artık... Al.

Trifon gazete kesiğini almaz, Eleni yavaşça alır.

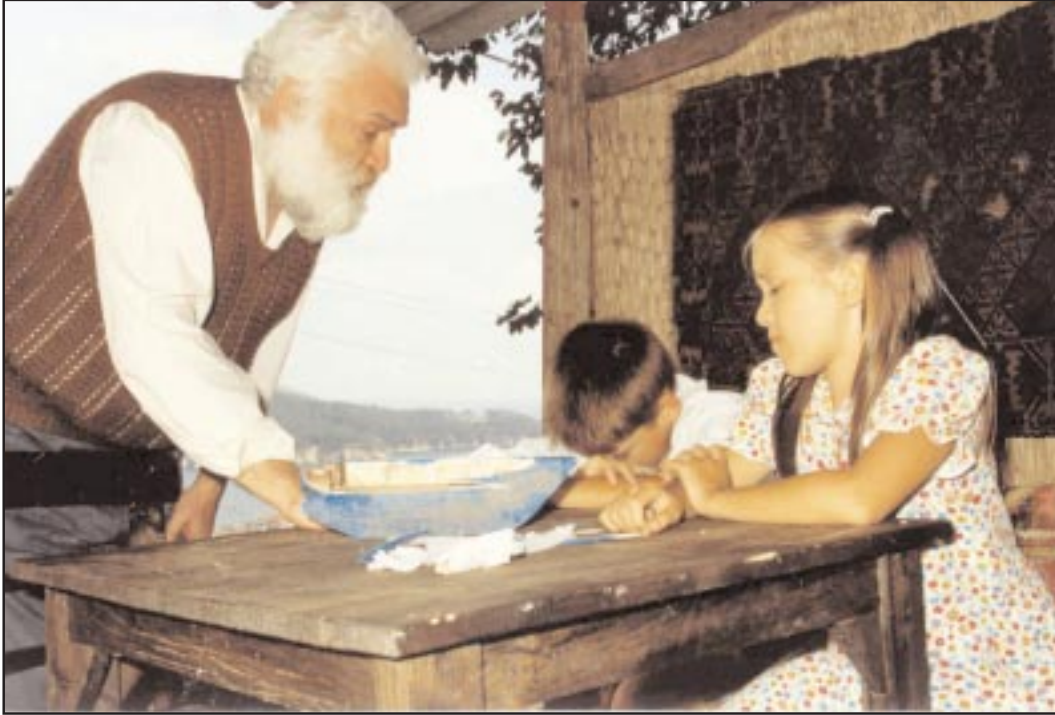
Trifon -Yaa.. Yapayım da gene batırırsınlar değil mi?

Stelyo -Maksat başarmaktır. Sen dedin ben gemi yapacağım, yaptın. Eleni de gördü.

Eleni -Evet, gördüm.. Ne güzel yüzüyordu..

Trifon -(Hıçkırarak ağlar) Ama batırdılar!

Stelyo -Sanırsın cezalarını çekmeyecekler. Çekecekler..

Tanrı hepsini cezalandıracak. Ama sen şimdi diyeceksin ki, daha iyisini yapacağım. Batırmaya kalkarlarsa müsaade etmeyeceğim.

Trifon -Onlar çok kalabalıklar dede... Gene batırırlar.

Eleni -Biz yalnızız? Çağırırız herkesi.. Kosta, Muammer, Yalçın, Angelo, Şirin... Biz bir olursak hiçbir şey yapamazlar.

Stelyo -Tabii...

Eleni -Hadi kalk, tamir edelim şunu. Daha güzel olacak.

Trifon Şiddetle ağlar. Eleni Trifon'un elini tutar, çekiştirir.

Eleni -Hadi Trifon, kalk...

Eleni'nin elini tutması Trifon'u biraz sakinleştirmiştir.

61.BEYOĞLU-GENEL-DIŞ/AKŞAM
Beyoğlu'nda akşam olmaktadır. Hava hafiften kararmıştır.

62.YORGİYA'NIN SOKAĞI-DIŞ/AKŞAM

BOD her zamanki yerinde oturmuş, ağız mızıkası çalmaktadır. Ka her zaman Bayram'ın oturduğu merdivene, bir apartman içine oturmuştur. Yorgiya'nın penceresine bakmaktadır. Açık pencereden Seher ve Todori arada bir görünmektedir. BOD mızıkası çalmayı bırakır. Ka'ya bakar.

BOD -Sen de yerleştin bu sokağa...

Ka BOD'u yanlış anlar, hafiften sertleşir.

Ka -Yasak mı?

BOD -Niye yasak olsun? Allah'ın sokağı.. (Güler)
Kötülük olsun diye söylemedim... Yorgiya'nın penceresine bakıyorsun da.. Tanır mısın?

Ka -Bilmem... Bazen tanıyorum gibi geliyor, bazen hiç konuşmamışız gibi...

BOD anlamaz, ama aldırış da etmez.

63.YORGİYA'NIN EVİ-İÇ/AKŞAM

Seher, Todori oturmuşlardır, Marika yine düğme dikmektedir. Bir ara duvardaki saate bakar.

Marika -Yok gene ortalarda görüyor musun?

Seher -Katina'yla birlikteydi, merak etme. (Todori'ye) E hadi Todori? Bir fal bakacaksın... içimi kuruttun.

Todori Seher'in falını açar. Önce Seher'e dikkatle bakar.

Todori -Diyeyim ne varsa? Saklamak yok.

Seher -Ne görüyorsan bir bir söyle... Korkma anacım..
Yıllardır nelere dayandık, evelallah, buna da dayanırız.

Marika -Sanki var dayanacak bir şey...

Todori üzgün bir yüzle fala bakar.

Todori -Sıkılmış için çok... Kara bir dert kazanı yutmuşsun, takılmış kalmış böğründe... Diyorsun ki, elimi soksam kalbime, çıkarıp atsam şunu... Kahırdasın.

Seher kederli bir yüzle gülümser.

Seher -Yeni bir şey söyle be Todori.. O dert kazanı dediğin doğdum doğalı içimde... Benimle mezara gidecek...

Todori -Sor öyleyse, şu olacak mı, bu olacak mı? diyeyim.

Seher bir süre cevap vermez, sonra birden doğrulur, Todori'ye yaklaşır.

Seher -Peki... Söyle o zaman... Bayram dönecek mi?

Todori fincana değil, Seher'in yüzüne bakar.

Todori -Onun da vardır içinde bir dert kazanı, kapkara hem de. Ama çaresi sen değilsin.

Seher'in yüzünde bariz bir acı belirir.

64.YORGİYA'NIN SOKAĞI-DIŞ/AKŞAM
BOD ağız mızıkasını hafif hafif çalarken,
sokağa şık giyimli bir kadınla bir erkek
girerler. Bir yer arıyor gibi bir halleri
vardır. Kadının bacakları çıplaktır, mini
etek giymiştir.Yanıdaki adama söylenir.

Mini etekli -Ay yanlış geldik! Bu sokak olamaz!

Ka'nın gözleri BOD'un koltuk değneklerine
takılır. Adamın dikkatle kadının ve adamın

bacaklarına baktığını görür. Kadınla adam sokaktan uzaklaşırlar. BOD Ka'ya döner.

BOD -Kadının bacaklarını gördün mü?

Ka'nın yüzünde bir acıma ifadesi belirir.

Ka -Gördüm...

BOD -Şanslı herif.. yanındaki...

BOD ağız mızıkasını çalmaya başlar. Ka başını duvara dayar, gözlerini yumar.

65.YORGİYA'NIN SOKAĞI-DIŞ/GECE

Akşam olmuş, hava kararmıştır. Marika pencereden bakar. İçeri girer. Todori ve Seher ortada yoktur. Seher'in evinin ışığı yanar. Gülizar pencereye çıkar, yolun iki tarafına uzun uzun bakar. Ka başını dayamış, uyumaktadır. Uyanır, gözünü açar, havanın kararmış olduğunu görür, sonra yanında Hayri'yi görür, şaşırır.

Hayri -Hayırlı akşamlar...
Ka -Size de...

Hayri tabakasını çıkarır, sigara uzatır.

Hayri -Yakmaz mısınız?
Ka - Eyvallah.

Ka sigara alır, yakar. Sonra BOD'un yerine bakar, boştur.

Ka -Şu.. bacakları olmayan adam...
Hayri -Hıı, Süleyman..
Ka -Demin burdaydı.. Nereye kayboldu?
Hayri -Tanır mısınız?
Ka -Yoo, tanıdığımdan değil de... Çok güzel mızıka çalıyordu.. dalmışım, şimdi yok.. gitmiş..
Hayri -O bu saatte durmaz ki.. Nevalesini alır, karısına koşar.
Ka -Karısına mı? Evli mi ki?

Hayri BOD'un karısının güzelliğini anlatan bir işaret yaparak...

Hayri -Bir karısı var... Afet! Afet!

Hayri Gülizar'ın penceresine göz atar.

Hayri -Çok da kıskançtır. Karısını evden çıkarmaz, annesine bile göndermez.
Ka -Allah allah.

Kısa bir sessizlik olur.

Hayri -Sizi görmüşlüğüm var gibi sanki..

Ka -Ara sıra aşağıdaki meyhaneye gelirim. Yani'nin meyhanesine. Bayram da ahabımdır, belki tanırırsınız. Hep şu direğin dibinde...

Hayri -Seher'inki mi?.. Kayboldu ortadan.. Görünmüyor ne zamandır. Bir haberiniz var mı?

Ka -Otele kapandı, arada bir çıkıyor.. Siz de bu sokakta mı oturuyorsunuz?

Hayri dairesini işaret eder.

Hayri -Hı hı..Şurada... Saatiniz var mı?

Ka saatine bakar.

Ka -Dokuza geliyor.

Hayri -Geç olmuş...

Ka -Eh.. evli barklı olan için geç sayılır...

Hayri -Eve gidecek yüzümüz de yok ki..

Ka -Hayrola?

Hayri -Altı lirayla saati kumarda okuttuk gene.. İşten de kovulduk.. Kariya nasıl söyleyeceğiz.. Onu düşünüyorum. Aha! Cama çıktı.. Beni bekliyor.

Gülizar cama çıkar, yolun iki yanına dikkatle bakar. Yüzünde sert bir ifade vardır.

Ka -Sizin hanım mı?

Hayri -Hmm.. Öğle tatilinde kahveye uğradıydım, bir el yanık çevirelim dediler. Dayanamadım oturdum. Kafamı bir kaldırdım ki akşam olmuş.

Ka -Canım üzülmeysin, elbet bir çaresini bulursunuz.

Hayri -Gülizar laftan anlamaz.. Yine koyacak kapıya beni anlayacağınız. Gerçi haklı...

Ka -O zaman siz üste çıkın. Yavuz hırsız ev sahibini bastırır derler.

Hayri dikkatle Ka'ya bakar.

Aklından bir şey geçiyor gibidir.

Hayri -İki kadeh bir şey içer miyiz? Vaktiniz varsa tabii...
Ka -Bekleyenim yok... Buyrun gidelim...

66.GÜLİZAR EV-SALON-İÇ/GECE

Gülizar sinirli sinirli pencerede oturmaktadır,
kendi kendine söylenir.

Gülizar -Eh Hayri! Eh Hayri! Bir gel eve de bak n'apıyorum
seni! Burnundan fitil fitil getirmezssem, bana da yedi bela Gülizar demesinler!

Gülizar perdeyi sertçe çeker, o sırada
kapı gürültüyle açılır, kanadı duvara
vurur.

Gülizar -Oha! Kırsaydın bari!

Hayri sarhoştur, sert bir sesle bağırarak konuşur.

Hayri -Höst!

Gülizar ellerini beline koyar, Hayri'nin
üstüne yürür.

Gülizar -Saatin kaç olduğundan haberin var mı?
Hayri -Kes ulan tatavayı!

Gülizar önce çok şaşırır. Üstüne
gitmek için bir hamle daha yapar.

Gülizar -Ne diyorsun sen be! Akşamdan beri gözüm
yollarda-

Hayri şiddetle bağırarak kadının
sözünü keser.

Hayri -Kes dedim ulan! Geç karşıma da hesap ver bana!
Çabuk!

Gülizar -(Şaşkın) Ne?

Hayri Gülizar'ın üstüne yürür.

Hayri -Öğlenden beri içiyorum senin yüzünden! Şu halime bak! İki paralık ettin beni! Hesap vereceksin. Bir bir anlatacağın!

Gülizar çok şaşırır, süngüsü düşer.

Hafiften diklenmeye çalışır.

Gülizar -Ne hesabı Hayri? Delirdin mi sen?

Hayri daha şiddetle bağırır.

Hayri -Evet! Delirdim! İşte böyle! Delirdim!

Hayri masanın üstündeki sürahiyi alıp duvara fırlatır, Gülizar korkmuştur.

Gülizar -Hayri, Hayri bitanem...

Hayri -Seni bir herifin kolunda görünce delirdim. Anladın mı? delirdim!

Gülizar iyice şaşkın ve korkmuş bir ifadeyle Hayri'ye bakar.

Gülizar -(Kekeler) he-herifin mi?

Hayri öfkeyle ağlamak arasında karışık bir sesle konuşur.

Hayri -Evet! Seni elalemin adamının kolunda görünce aklım başımdan gitti!

Gülizar -Hayri, bir dinle bak-

Hayri yine sözünü keser.

Hayri -Ben seni bu kadar seveyim, seni düşünmekten
adım mecnuna çıksın, sen bana bunu yap! Bir kurşun mu sıkayım beynime Gülizar?

Hayri hazırlanmış ama öylece
kalmış yemek masasından bir
çatal alır, karnına dayar.

Hayri -Bıçak mı sokayım karnıma? Kendimi mi asayım?
Söyle! Ne yapayım?

Gülizar -Hayri, kocacım, bir dinle de anlatayım-

Hayri bir an şaşırır,

Hayri -Ne?
Gülizar -Anlatayım diyorum-

Hayri hemen toparlar.

Hayri -Nesini anlatacaksın Gülizar? Nesini? Bir adamın
kolundaydın işte! Var mı ötesi?

Gülizar'ın sesi iyice yumuşamıştır.

Gülizar -Ayol önce bir dinle! Dinle de sonra çek vur!

Hayri partiyi kazanmış olduğunun
farkındadır, ama yumuşamaz.

Hayri -Ama bende nerde o cesaret.. Ne seni vurabilirim
ne kendimi. En iyisi çekip gitmek!

Hayri eline geçen bir nesneyi yere fırlatır,
sonra koltuğa oturur, başını ellerinin
arasına alır.

Gülizar -Hayri, kocacım, o adam dediğin dayımın oğlu Nurettin'di.

Hayri -Ha?

Gülizar gülümseyerek Hayri'ye bakmaktadır.

Gülizar -(Cilveli) Sen ne kıskanç adammışsın Hayrim...

67.VAPUR-GÜVERTE-İÇ/GECE

Ka ile Projektörcü bira içerler.

Projektörcü feneri açık denize tutmaktadır.

Projektörcü -Valla iyi akıl beyim.. Baskın basanıdır demişler. Ama ya kadın bütün gün evden çıkmadıysa?

Ka -Onu da konuştuk. Diyelim ki kadın evden hiç çıkmadı bugün, Hayri yine de seni bir herifle gördüm diye ısrar edecek... Bu sefer kadın uğraşacak ispat etmek için, yanımda biri vardı, yoktu... Maksat adamcağız geceyi kurtarsın.

Projektörcü çok eğlenmiş, güler.

Projektörcü -Benim oğlan bu hikayeye bayılacak beyim. Eee, yazar adamın hali başka oluyor...

Ka -Dur bakalım, Hayri'den öğreniriz işe yaramış mı bizim numara...

Projektörcü -Yaramıştır yaramıştır...

İkisi de gülüşürler. Projektörcü feneri gelişigüzel çevirmektedir.

Projektörcü -Senin adaya yaklaşıyoruz beyim.. lakin iş yok bu gece. Herkes sakinleşmiş... Neyse, benim oğlana hikaye çıkardın ya.. Yeter.

Ka -Eyvallah, iş ki senin oğlan beğensin.

Projektörcü feneri adaya tutar. Evler,
balkonlar aydınlanır.

Ka -Demir Kaptan yok galiba dümende. Rahatlığına bakılırsa.. Alabildiğine savuruyorsun feneri...

Projektörcü -Kaptan hasta. Evde yatıyor. Geçen poyrazda artistlik yaptı bana, başımda bekliyor milleti dikizlemeyeyim diye. Hava sertti çok. Benim üstüm pek, ama o bir mintanla... terliydi de. Dedim, kaptan yatacaksın bak. Dinlemedi. Vurdu rüzgar.

Projektörcünün feneri bir
eve doğru odaklanırken...

Projektörcü -Arabacı Kamil ağa da çok hastaymış. Duydun mu?

Ka -Yapma yahu?

68.KAMİL AĞANIN EVİ-ODA-İÇ/GECE

Kamil Ağa yatakta yarı doğrulmuş vaziyettedir. Başı örtülü, 45 yaşlarında bir kadın Kamil Ağanın başucunda oturan Zülfikar'a kahve getirir. Zülfikar kahveyi alır.

Zülfikar -Sağolasın Nigar abla...

Nigar -Afiyet olsun.

Kadın Kamil ağanın sırtına yastık koyar, örtüsünü düzeltir,

Nigar -Müsaadenle Kamil ağa.. Geç oldu. Ben gideyim.

Kamil ağa ağlamaklı olur, doğrulmaya çalışır.

Kamil ağa -Allah razı olsun bacım...

Nigar -Allah rahatlık versin.

Nigar çıkarken Zülfikar doğrulur.
Kamil ağa sesi titreyerek konuşur.

Kamil ağa -Görüyorsun değil mi halimi.. Çok zoruma gidiyor..

Kamil ağa usulca ağlar. Zülfikar
verecek cevap bulamaz.

Kamil ağa -Ben yatağa düşecek adam mıydım? Duvarı nem
insanı gam bitirir derler. Bitirdi beni bu dert Zülfikar. Şeytan çek vur dedi defalarca. Çek
vur, da, nasıl? Ben cahil adamım, yol bilmem, iz bilmem. Ömrüm bu adada geçti.. Çekip
vurayım dedim, gideyim İstanbul'a, bulayım ikisini de.. Lakin evlat...

Kamil ağa gözlerini siler, Zülfikar'ın
da yüzü kararmıştır.

69.ADA İSKELE-DIŞ/GECE

Ka'nın köpeği yine iskelede beklemektedir.

Vapur yanaşmıştır, birkaç yolcu ve Ka inerler. Köpeği Ka'yı görünce sevinir, yanına gelir.

Ka -Gene nöbette miydin kerata?

Ka köpeğinin başını okşar, köpek çok sevinçlidir.

Ka -Şımarma şımarma..

Biraz yürürler, köpek başka bir yola sapacak olur.

Ka -Hadi hadi, gece yarısı oldu, doğru eve. Hiç gezecek halim yok, hem daha yazacaklarım var. Hasan hikaye bekliyor.

Köpek Ka'yı izler.

70.MAHALLE KAHVESİ-DIŞ/GECE

Zülfikar kahvenin önünde oturmaktadır.

Ka'nın köpeğiyle gelmekte olduğunu görür. Onu beklemektedir. Ka'yı görünce kalkar, birkaç hızlı adımla önüne çıkar. Karanlık olduğu için Ka ilk anda tanıyamaz.

Ka -Zülfikar?

Zülfikar çok saygılı bir edayla dikilir.

Zülfikar -Buyur beyim...

Ka -Beni mi bekliyordun?

Zülfikar -Evet.

Ka sevecen bir yüzle bakar.

Ka -İyice düşündün o zaman...
Zülfikar -Düşündüm beyim...

Zülfikar Ka'nın konuşmasını bekler gibidir. Ka sandalyelerden birine doğru yürür, karşılıklı otururlar.

71.PAVYON-SALON-İÇ/GECE

Yunus bölmesinin kapısında, elleri arkasında dikilmiştir. Salona dikkatlice bakar. Ortada bir kadın şarkı söylemektedir. Seher yanına gelir, dikilir.

Seher -Hayrola Yunus abi? Dalmışsın gene...
Yunus -Dalmadım, şu milletin haline bakıyorum...
Seher -Niye?
Yunus -Ne olur ne olmaz diye...

Seher başını Yunus'un omzuna dayar.

Yunus -Burası yalancı aşkların diyarıdır Seher... Kafayı bulan aşık kesilir. Hadise her an hortlamaya hazırdır... Tetikte olacaksın.. Konuşturma adamı... Senden iyi kim bilecek?

Seher bir masada Bayram'ı görür gibi olur, başını Yunus'un omzundan çekip dikkatle bakar, Bayram değil... Onun hareketi Yunus'un dikkatini çeker.

Yunus -Seninki değil. Boşuna hop etmesin yüreğin... Yok ortalarda değil mi?
Seher -Yok... Olmasın zaten.
Yunus -Ağzın konuşuyor ama...hikaye... Hala bekliyorsun gelsin diye.

Seher -Yok abi... Ben o defteri kapattım.

Seher yapay, alımlı bir edayla yürür,
Yunus arkasından bakar. Sevecendir.

Yunus -Külahıma anlat. O defter kapanır mı be..

72.PAVYON ÖNÜ-DIŞ/GECE

Necip Ayşe'yi kolundan tutmuş,
itekler. Ayşe hafiften ağlamaktadır,
yürürken hafiften topallar.

Necip -Kes zırlamayı artık! Yürü! Hadi!
Ayşe -Yürüyecek hal mi bıraktın? Şu halime bak!
Necip -Az bile yaptım. Akıllanmıyorsun.
Ayşe -Allah canımı alsın da kurtulayım!
Necip -Çok derdimdi. Yürü dedim!

Necip Ayşe'yi çekiştirir, Ayşe'nin
canı yanar.

Necip -Gözüm üstünde, ona göre.

Necip Ayşe'yi pavyon kapısından iterek
sokarken Kudret konuşur.

Kudret -Hayrola Necip, ablaya kamyon mu çarptı?Baktım
da aksak Timur gibi-

Necip sertçe sözünü keser.

Necip -Kes ulan! Bozmayayım fiyakanı gece gece.
Kudret -(Alaylı güler) Sen mi bozacaksın?

Necip'le Ayşe içeri girerler,

73.PAVYON-SALON-İÇ/GECE

Seher masaların arasında sağa sola gülümseyerek dolaşır, Necip'le Ayşe salona girerler. Seher görür. Ayşe ağlamaktadır. Necip Ayşe'yi kolundan tutar, sıkar.

Necip -Bana bak zırlama artık. Yoksa milletin içinde gebertirim seni.

Ayşe hırsla kolunu sallayıp Necip'in elinden kurtarır, Seher yanlarına gelir.

Seher -Ayşe? Ne bu hal? Bu hayvan gene mi dövdü seni?

Necip -Hoop! Seher hanım!.. Ağır ol bakalım. Ağzından çıkanı kulağın duysun.

Seher Necip'e diklenir.

Seher -Duymazsa ne olacak ulan? Beni de mi döveceksin?

Necip Yunus'un torpillisi olduğunu bildiği için Seher'e fazla yüklenemez. Seher de üstüne gider.

Seher -Kaba güçle erkeklik olmaz oğlum. Karı parası yemekle hiç olmaz.

Seher yüksek sesle konuştuğu için bakanlar olur, Necip çok sinirlenir ama bir şey yapamaz.

Necip -Seher bak üstüme varma. Yunus abinin kapısına gitmeyeyim.

Seher -Gitmezsen hatırım kalır!

Seher Ayşe'nin koluna girer, Necip'e küçümseyerek bakar. Bir masaya doğru yürürken..

Seher -Gücün Ayşe'ye yetiyor değil mi? Çakalsın oğlum sen, akbabasın, sen anca leş yersin. Yürü Ayşe...

Ayşe ağlamaklıdır. Seher Ayşe'yi kolundan tutar, bir masaya oturtur. Necip de gider bir masaya fiyakalı bir edayla oturur. Uzaktan Seher'le Ayşe'ye bakar.

Seher -Otur şuraya.. Ağlama artık. Sil gözünü.

Ayşe gözünü elleriyle siler, makyajı akmıştır. Yüzünde fazla

Ayşe -Çok fena dövdü bu sefer... Kollarım bacaklarım çürük içinde. Dizime de bir şey oldu, yürürken çok acıyor.

Seher Ayşe'nin yüzüne dikkatle bakar.

Seher -Niye dövdü? Para mı vermedin?
Ayşe -Verdim, vermez miyim? Ama...

Ayşe elleriyle yüzünü sıvazlar. Parmak uçlarını gözlerinin altından geçirir.

Ayşe -Üç beş kuruş koymuştum bir kenara.

Seher elini uzatıp akan makyajı siler.

Seher -Onu mu buldu?
Ayşe -Buldu. Bulunca da tekme tokat...
Seher -Bana taşın istersen...
Ayşe -Rahat bırakmaz ki...

Ayşe kendini toparlar, dikleşir.

Ayşe -Yok böyle olmayacak... Biraz para biriktireyim,
kaçacağım.

Seher -Nereye?

Ayşe çaresizlik içinde bakar.

Ayşe -(Kendi kendine) Nereye...

74.ADA-GENEL-GECE

Adanın ışıklarının çoğu sönmüştür.

75.KA'NIN EVİ ÖNÜ-DIŞ/GECE

Ka'nın evinin ışığı yanmaktadır.

76.KA'NIN EVİ-İÇ/GECE

Ka masasında oturmuş yazmaktadır.

Pencereden bakar, bir vapurun gitmekte olduğunu görür, ya da biz denizde görürüz. Ka "Zülfikar çok düşündü, günlerce..." gibi bir cümle yazar.

77.TARLABAŞI'NDA KAHVEHANE-İÇ/GECE

Zülfikar bir masada oturmuş, düşünceli bir yüzle sigara içmektedir. Aynı kahvede Hayri üç adamla kağıt oynar. Kendi aralarında oyuna ilişkin deyimlerle konuşmaktadırlar. Biz Hayri'ye takılmalar sırasında Zülfikar'ı görürüz. Hayri oyunu bitirir, kalkar.

Hayri	-Benden paso beyler.. Buraya kadar.
3.1.adam	-Otur aşağı Hayri ya..
Hayri	-Geç oldu.. Gülizar meraktan ölmüştür.

3.2.adam -Çok bile durdun.

Hayri kalkar, ceketini alır, çıkarken..

Hayri -Hadi eyvallah.

Muhsin ortalığı toplamaktadır. Işıkların bir kısmını söndürür.

Muhsin -Kapatıyoruz beyler... Hadi iyi geceler.

3.2.adam -Dur yahu..

3.1.adam -Erken değil mi daha?

Muhsin açık olan radyoyu da kapatır.
Kahvedekiler kalkarlar.

Muhsin -Hadi kardeşim hadi.. belediyeyle başımı belaya mı sokacaksınız? Kalkın artık.

Kahvenin müşterileri birer ikişer çıkarlar.

3.1.adam -Sen de her gece kovuyorsun ha..

Muhsin -Adam gibi gitseniz kovmayacağız.

Kahvedekiler giderler, konuşmaların hiç farkında olmayan Zülfikar dalgın bir yüzle oturmaya devam etmektedir. Muhsin onu görür.

Muhsin -Haydaaa...

Muhsin Zülfikar'ın yanına gelir, dürter.

Muhsin -Hadi kardeşim, evine. Burası otel değil, hadi.

Zülfikar dalgınlığından sıyrılır,
kalkar, cebinden para çıkarıp

masaya atar, çıkar.

78.SOKAK-DIŞ/GECE

Zülfikar elleri cebinde düşünceli bir yüzle yürür. Ne yapacağını bilmez bir haldedir.

79.PAVYON ÖNÜ-DIŞ/GECE

Kudret pavyonun önünde dikilmektedir.
Pavyondan iki adam çıkar, Kudret onlara iyi geceler der, adamlar giderler, Zülfikar uzaktan izler, sonra yaklaşır, kapıya yürür, ama çekingen bir hali vardır. Kudret görür.

Kudret -Birini mi arıyorsun birader?

Zülfikar biraz dalgın bir yüzle Kudret'e bakar.

Zülfikar - Kimseyi aradığım yok.. Efkar dağıtacağım.

Kudret Zülfikar'ın yoksul halini baştan ayağa süzer.

Kudret -Paran var mı paran?

Zülfikar -Var..

Kudret inanmamıştır, ama aldırış etmez.

Kudret -E hadi gir bakalım. Beş dakkada uçan kuşa borçlanırsın, aklın başına gelir.

Zülfikar içeri girer, Kudret arkasından bakar.

80.PAVYON SALON-İÇ/GECE

Ayşe bir adamın masasında oturmaktadır.
Makyajını tazelemiştir. Necip de dipte bir

masada oturmakta ve Ayşe'yi izlemektedir. Ayşe'nin müşterisi sarhoştur, elle sarkıntılık eder. Ayşe bertaraf etmeye çalışır. Seher başka bir masada kraliçe edasıyla oturmaktadır. Pavyonda tipik hareketlilik vardır. Yunus kapıdan çıkar, ortalığa bakınır, asayişi yerinde bulur, içeri girer. Zülfikar tedirgin adımlarla içeri girer, etrafına bakınır. Sonra Ayşe'yi görür. Bu arada Ayşe'ye sarhoş sarkıntılık etmeye devam etmektedir. Zülfikar bir süre durumu seyreder, rahatsızdır. Ayşe sırnaşan adama tahammül etmek zorunda kalmıştır. Necip yanında bir adamla hararetle bir konuşmaya dalar. Zülfikar kararını verir, yürür, Ayşe'nin bulunduğu masaya gider, masanın önünde dikilir. Ayşe sırnaşan adamdan kurtulmak isteyerek yerinde dönünce Zülfikar'ı görür, dona kalır.

Ayşe -Zülfikar...
Zülfikar -Baban çok hasta...

Ayşe ne diyeceğini bilemez, durumundan utanmıştır. Sarhoş hala Ayşe'ye sarılmaya çalışmaktadır. Sarhoşun konuşmaları Ayşe ile Zülfikar'ın konuşmaları arasına duyulur, ama çoğu kez ne dediği anlaşılmaz.

Sarhoş -Güzelim, seni yaşatacağım...

Ayşe sarhoşu iter, sarhoş Ayşe'ye doğru uzanmaya çalışır. Zülfikar'ın sesi kararlıdır.

Zülfikar -Seni götürmeye geldim.

Ayşe -Nereye?
Zülfikar -Adaya..

Ayşe ne diyeceğini bilemez. Kendi haline acıyan bir sesle konuşur.

Ayşe -At pisiği süpürmeye mi?
Zülfikar -Sarhoşlar daha mı iyi?

Ayşe cevap vermez. Başını öne eğer.

Ayşe -Hangi yüzle gideceğim?

O sırada Necip Zülfikar'la konuşan Ayşe'ye bakar. Bir süre izler, huylanır. Yavaş yavaş yerinden kalkar. Ayşe'ye doğru yürür.

Zülfikar -Her şey unutulur... zamanla..

Ayşe ile Zülfikar'ın bakışması Ayşe'nin de Zülfikar'a karşı ilgisiz olmadığını belli eder. Ayşe yutkunur.

Ayşe -Sen de... unutabilir misin?
Zülfikar -Seni almaya geldiğime göre...

Sarhoş bir şeyler mırıldanarak tekrar Ayşe'ye sırnaşmaya kalkar. Ayşe herifi iteler, kalkar, tam o sırada Necip yanlarına gelir.

Necip -N'oluyor burada? Kim bu herif?

Zülfikar sakin olmaya çalışır, Necip'le muhatap olmaz. Manzarayı izleyenlerin arasına Seher de katılmıştır.

Zülfikar -Hadi gidelim.
Necip -Hoop hop hoop! Kimi nereye götürüyorsun sen?
Zülfikar -Hadi Ayşe.

Ayşe yerinden kalkar, sarhoş sızmıştır.

Necip -(Ayşe'ye) Otur yerine, dağıtmayayım ağzını burnunu.

Zülfikar oralı olmaz, Ayşe'nin elini tutar, Ayşe dik dik Necip'e bakar. Necip Ayşe ile Zülfikar'ın yolunu keser.

Necip -Belanı arama. Bırak kızı da yürü. Uğraşmayayım seninle.

Zülfikar iyice dikleşerek Necip'e bakar.

Zülfikar -Çekil yolumdan.
Necip -Yok ya?

Yunus o sırada odasından çıkar. Zülfikar'ın Ayşe'yi götürmeye çalıştığını anlar. Hızlı bir iki adım atar, Seher bir anda önüne geçer, Yunus'un gitmesini önler.

Yunus -Çekil.
Seher -Bırak Yunus abi.
Yunus -Seher, çekil yolumdan.

Seher kendini siper ederek önlemeye çalışır.

Seher -Gitsin. Allahını seversen bırak, gitsin...

Yunus duraksar. Zülfikar Ayşe'nin elini tutmuştur, birkaç adım atarlar, Necip Zülfikar'ın arkasında kalır. Necip elini Zülfikar'ın omzuna uzatır, tutup çevirerek vurmak ister. Ama hiç beklemediği bir anda Zülfikar Necip'e bir yumruk atar. Necip bu yumrukla yere düşüp sersemler. Seher ve Yunus bu manzarayı görürler. Seher kendini tutamaz, bağırır.

Seher -Helal!

Üçüncü Bölümün Sonu

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

1.PAVYON-SALON-İÇ/GECE

Bir önceki bölümden devamla:

Zülfikar Ayşe'nin elini sımsıkı tutmuştur, pavyondan çıkarlar. Yürüyüşlerinde bir kararlılık vardır. Necip yerededir, yüzüne yediği yumruğun etkisindedir. Seher Yunus'un yolunu kesmiştir, Ayşe'yle Zülfikar'ın arkalarından sevecen bir yüzle bakar. Yunus aslında kızın gitmesine izin vermiştir, o da kızın bu iş için uygun olmadığını anlamıştır. Necip beceriksiz bir tavırla yerden kalkar, Yunus'un önünde dikilir.

Necip -Geri getireceğim abi.. Yarın gidip getirmezsem-

Yunus sert ve aşağılayan bir el hareketiyle Necip'in sözünü keser.

Yunus -Kes ulan! Gördük marifetini!

Yunus Seher'e döner, pek inandırıcı olmayan bir sesle, sert olmaya çalışarak konuşur.

Yunus -Sizinle de konuşacağız Seher hanım! Kına yakarsınız artık Ayşe gitti diye.

Seher gülmemeye çalışarak Yunus'a bakar. Yunus bölmesine giderken Seher alaycı bir yüzle Necip'e bakar.

Eliyle sataşarak konuşur.

Seher -Dağ gibi Necip bir fiskeyle yere yıkılsın!... Dünya
ne hale geldi be!

Necip fena bozulur, Seher yürür gider.

2.PAVYON ÖNÜ-DIŞ/GECE

Zülfikar'la Ayşe'nin pavyondan uzaklaştıklarını görürüz. Hala el ele hızlı hızlı yürümektedirler. Bir süre sonra nefes nefese kalınca dururlar. Zülfikar Ayşe'nin bırakır. Kısa bir an utangaç kaçamak bakışırlar.

Zülfikar -Yoruldu mu?
Ayşe -Yok.

3.İSTANBUL İSKELE-DIŞ/GECE

İskele kapalıdır. Gecenin çok geç bir saatidir. Zülfikar'la Ayşe yan yana yürüyerek iskeleye doğru gelirler. İskelenin bekleme salonu da kapalı olduğu için etraflarına bakınırlar. Zülfikar iskelenin yakınındaki bir ağacın altında duran bankı işaret eder.

Zülfikar -Şuraya oturalım mı?

Ayşe cevap vermez, birlikte yürürler.

4.AĞAÇ ALTI-DIŞ/GECE

Zülfikar ile Ayşe ağaç altındaki banka aralarında boşluk bırakarak otururlar. İkisi de çekingendir, Zülfikar nasıl davranacağını bilemez.

Zülfikar -İlk vapura daha beş altı saat var... Bekleyeceğiz...
Ayşe -Olsun...

Ayşe hem memnun, hem tedirgindir.
Üşümektedir, kollarını kavuşturur,
ısınmaya çalışır, kıyafetinden de
utanmaktadır. Elleriyle göğsünü kapatır.
Zülfikar farkeder.

Zülfikar -Üşüdün mü?
Ayşe -Biraz... ama mühim değil.. Isınırım şimdi..

Zülfikar ceketini çıkarır, Ayşe'ye uzatır.

Zülfikar -Al giy şunu. Pek kalın değil ama..
Ayşe -Yok sağol.. Sen üşürsün..
Zülfikar -Üşümem, al..

Ayşe ceketini giyer. Zülfikar önüne
bakmaktadır. Kısa bir sessizlikten
sonra çekingen ve tutuk bir halde
konuşmaya başlarlar.

Ayşe -Nereye gideceğiz?
Zülfikar -Burgaz'a dedim ya...
Ayşe -Herkes... biliyor mu?
Zülfikar -Neyi?

Ayşe cevap vermez. Zülfikar başını eğer,
biraz bulutlu bir sesle konuşur.

Zülfikar -Biliyordur herhalde...

Zülfikar bir sigara yakar. Sessizlik olur.

Ayşe -Babam.. sahiden hasta mı?
Zülfikar -Hasta... Ama kahırdan...

Ayşe ağlamaklı olur, yutkunur.

Ayşe -O mu gönderdi seni?

Zülfikar hala anlamadın mı
der gibi Ayşe'ye bakar.

Zülfikar -Hayır. Kendim geldim...

Ayşe cesur bir yüzle Zülfikar'a bakar.

Ayşe -Neden?

Zülfikar cevap vermez, önüne bakar.

Ayşe -Burgazdayken... her gün senin kahvenin önünden
geçerdim. Babam çok kızardı. Adanın diline düşeceksin derdi. (Acıklı güler) Ben gene
de geçerdim...

Zülfikar -Neden?

Ayşe -Belki seni görürüm diye... Ama... neyse...

Zülfikar -Ben de beklerdim hep.

Ayşe dikkatle Zülfikar'a bakar.

Ayşe -Neyi?

Zülfikar -Seni...

Ayşe -Neden demedin bir şey?

Zülfikar -Korktum... Güler geçersin diye korktum... Adanın
göçlerine özenirdin hep... yazlıkçılara.. Dersem sana..

Zülfikar uzunca susar.

Ayşe -Neyi dersen?

Zülfikar -Seni sevdiğimi dersem... beni geri çevirirsin diye korktum.

Uzunca susarlar.

Zülfikar -Geri çevirirdin... değil mi?

Ayşe başını evet anlamında sallar. Üzgündür. Bir süre susar.

Ayşe -İlk zamanlar.... Belki bir şey dersin diye çok bekledim. Demedin. Ben de..

Zülfikar duyduklarına şaşırmıştır.

Zülfikar -Şimdi?

Ayşe -Artık çok geç...

Zülfikar -Belki de değildir..

Ayşe'nin yüzünde ümitli bir ifade belirir.

Ayşe -Her şeye rağmen mi?

Zülfikar cevap vermez. Ayşe'nin yüzündeki ümit kaybolur. Zülfikar Ayşe'ye sokulur. Ayşe'nin yüzünde gene bir ümit.

Ayşe -Serinmiş.

Ayşe de Zülfikar'a sokulur, başını omzuna dayar. Zülfikar hiç kıpırdamaz.

5.ADA-GENEL-SABAH

Sabahın ilk ışıkları.

6.İSTANBUL İSKELE-DIŞ/GÜN

Vapur iskeleye yanaşmıştır.

7.AĞAÇ ALTI-DIŞ/GÜN

Ayşe Zülfikar'ın omzunda uyumaktadır.

Zülfikar çekingen bir hareketle kızın yüzünü okşar. Ayşe uyanmaz. Zülfikar elini çeker, oturduğu yerde dikleşir, Ayşe uyanır.

Ayşe -Geldi mi vapur?
Zülfikar -Hıı..

Kalkarlar, Ayşe gün ışığında kıyafetinden daha da utanmaktadır. Ceketin önünü çekiştirir, kollarını kavuşturur.

8.İSTANBUL-İSKELE-DIŞ/GÜN

Vapur iskelede. Kapılar açılır, herkes biner. Zülfikar bir hamle edecekken Ayşe'nin kararsız dikilmekte olduğunu görür. Biraz bekler, sonra kolundan hafifçe tutar.

Zülfikar -Hadi....

Ayşe kararsız birkaç adımdan sonra vapura biner.

9.VAPUR-YAN GÜVERTE-İÇ/GÜN

Ayşe ile Zülfikar yan güvertenin en ucuna oturmuşlardır. Vapur neredeyse boştur.Yan güvertede başka kimse yoktur. Ayşe'nin yüzünde tedirginlik daha barizdir. Bakışları. Ayşe'nin yüzünde hem bir memnuniyet hem de ağlamaklı bir ifade belirir.

10.ADA-İSKELE-DIŞ/GÜN

Vapur ada iskelesine yanaşmaktadır.

11.VAPUR-İÇ/GÜN

Ayşe vapurun tuvaletinden yüzü ıslak bir şekilde çıkar, makyajını yıkamıştır. Yüzünde duru ama endişeli bir ifade vardır. Zülfikar kapıda beklemektedir. Yan güverteye gidip otururlar. Ayşe eliyle yüzünü sıvazlar, Zülfikar mendili çıkarır, Ayşe'ye uzatır.

Zülfikar -Al.

Ayşe mendili alıp yüzünü kurular, ama rimeli mendile çıkar, mendil lekelenir.

Ayşe -Mendilini de batırdım...
Zülfikar -Ziyanı yok. Ver...
Ayşe -Bende kalsın. Yıkayıp vereyim...

Ayşe mendili katlar, adaya bakar.
Mendili elinde sıktığını görürüz.
Zülfikar Ayşe'ye sevgiyle bakar.
Elini tutar, sıkar.

Zülfikar -Korkma...

12.MAHALLE KAHVESİ-DIŞ/GÜN
Çıracak kahveye doğru gelir, elinde
taze ekmek vardır, kahveyi kapalı
görünce şaşırır. Bir an yüzünde bir
şaşkınlık görürüz, sonra anahtarlarını
çıkartır, kahveyi açar.

13.ADADA SAHİL-DIŞ/GÜN
Ka elindeki çomağı denize atar, köpeği
tutup getirir. Ka köpeğin başını sevgiyle
okşar, tekrar çomağı atar. Sonra gökyüzüne
bakar, martılar dönmektedir. Ka uzakta

Tahir'in gökyüzündeki martılara baktığını
görür, yüzünde üzgün bir ifade belirir.
Tahir'i görürüz. Çok mutsuz ve çaresiz
bir ifadeyle martılara bakar. Köpek
çomağı tekrar getirir. Ka alır. Yürür.

Ka -Hadi tamam. Gidiyoruz..

Köpek Ka'nın etrafında koşuşur. Oyuna
devam etmek istediği bellidir. Ka
yürümeye başlar, köpeği arkasından gelir.

14.MAHALLE KAHVESİ-DIŞ/GÜN

Çırac masaları çıkarmıştır, son bir iki
sandalyeyi yerleştirir, içeri girer.

15.MAHALLE KAHVESİ-İÇ/GÜN

Çırac içeri girer, çay demlenmiştir, önce
radyoyu açar.

Radyo -(Ses) Saat yedi. Burası Türkiye radyoları. Şimdi
haberleri veriyoruz. Önce özetler...

Çırac -Ohooo, usta, olmuyor ama böyle. Saat yedi oldu.

Çırac kendine büyük bardağa
çay doldurur. Ekmeğin içini kesip
içine peynir koyar, çayını ekmeğini
alıp çıkar.

16.MAHALLE KAHVESİ-DIŞ/GÜN

Tespikli adam gelir bir masaya oturur.

Tespikli adam - Nerde ustan?

Çırac -Gelmedi daha.

Tespikli adam -Hayret.. Erkencidir halbuki... Bana bir çay getir.

Büyük olsun.

Çırak ekmeğini masaya bırakır, içeri girer.
 Tespihli adam Ka'nın köpeğiyle geldiğini
 görür. Ka'dan hoşlanmayan bir ifadeyle
 bakar. Ka elinde poğaçayla gelir, oturur.
 Tespihli adam Ka'ya dikkatle bakar.

Ka -Günaydın.
 Tespihli adam -Sana da.

Ka bir masaya oturur, çırak tespihli
 adama çayını getirir.

Ka -Günaydın. Zülfikar yok mu?
 Çırak -Yok, daha gelmedi. Ben açtım dükkanı.

Ka'nın yüzünde durumu tahmin
 eden mutlu bir ifade belirir.

Ka -Yaa.. Nerde peki?
 Çırak -Bilmem? Bana bir şey demedi.
 Ka -Gelir.. Hadi bana da bir çay getiriver, sana

zahmet.

Tespihli adam Ka'ya bir göz attıktan
 sonra çırağa sorar. Çırakla konuşurken
 manidar bir ifadeyle Ka'ya bakmaktadır.

Tespihli adam -Benim tespihi buldunuz mu?
 Çırak -Hangi tespihi?
 Tespihli adam -Vardı ya canım? Kehribar hani... Şöyle şöyle
 taneleri, iri iri.. kıymetli tespih!
 Çırak -Ben görmedim.
 Tespihli adam -Nasıl görmedin?

Çırak cevap vermez, içeri girer.

Tespikli adam sanki Ka'nın aldığından
eminmiş gibi ona doğru manalı
bir sesle konuşur.

Tespikli adam -Belki de sen görmüşsündür.

Ka -Neyi? Tespikli mi?

Tespikli adam -Hıı.. Kehribardı, kıymetliydi çok..

Ka'nın yüzünde oyunbaz bir ifade belirir.
Adamı huylandırmak ister. Halinde
tavrında bir suçluluk edası vardır. Suç
saklar gibi kekeleyerek konuşur.

Ka -Görmedim! Nerden göreyim?

Ka'nın yüzünü görürüz, adamı tedirgin
etmekten memnundur.

Tespikli adam -Nasıl görmedin? Görmüş olman lazım.

Ka -Görmedim diyorum yahu! Allah Allah!

Tespikli adam - (Tehdit eder gibi) Kimse hırsızlık malından
onmamış. Bir yerden çıkar. Hastane parası olur!

Ka poğaçasını ısıtır. Bu huylandırıcı
tavrı üzerine Tespikli adam üsteler.

Tespikli adam -Buna düpedüz hırsızlık derler! Sen canım tespihi
cebellezi et... sonra da...

Ka adamı iyice huylandırır, dinlemez,
ilgilenmez görünür.

Tespikli adam -Görmediğine yemin eder misin?

Ka -Etmem. Niye durduk yere yemin edeyim?

Tespikli adam -Görmesen edersin!

Ka köpeğine poğaça atar, tespihli adama
sırtını döner. Tespihli adam hırslanmış
bir ifadeyle Ka'ya bakar.

Ka -Al.

Çırak Ka'nın çayını getirir.

Çırak -Merak ettim abi ya. Gidip bir koşu ustaya
baksam...

Ka -Rahat bırak oğlum, kazık kadar adam. Belki gece
uyuyamamıştır da şimdi içi geçmiştir...

Ka kendi kendine gülümser. Zülfikar'ın
gelmemesinin sebebini anlamıştır.

17.ZÜLFİKAR'IN EVİ-İÇ/GÜN

Az eşyalı, basit bir ev. Bakımsızdır,
yalnız bir erkeğin yaşadığını belli
edecek bir sadeliği vardır. Pencerenin
önündeki masada kahvaltı hazırlanmıştır.
Ayşe çok çekingen bir halde bir sandalyede
oturmaktadır. Üzerinde hala Zülfikar'ın
ceketi vardır, ceketin göğsünü sıkıca
kapamış, kollarını kavuşturmuştur.
Fazla tedirgin ve yorgun görünmektedir.
Zülfikar çaydanlıkla gelir.

Zülfikar -Hadi, gel. Çay oldu.

Ayşe hala çekingendir. Zülfikar
çayları koyar. Ayşe gelip oturur.

Zülfikar -Ekmek bayat ama... Kusura bakma.

Ayşe -Olsun.. Ekmek değil mi...

Çekingen bir şekilde yemeğe
başlarlar.

Zülfikar -Ben kahveye gidince.. Sen biraz uyu istersen..
uyumadın hiç..

Ayşe tedirgin ve sinik bir sesle konuşur.

Ayşe -Olur...

Ayşe bir lokma ekmek atar ağzına. Bir şey
söylemek ister gibidir.

Ayşe -Şimdi ne olacak?
Zülfikar -Ne ne olacak?
Ayşe -Döndüm geldim...

Zülfikar cevap vermez Ayşe'yle göz göze
gelirler.

18.BEYOĞLU GENEL-DIŞ/GÜN

Aradan zaman geçmiştir. Akşam olmaktadır.

19.YORGİYA'NIN SOKAĞI-DIŞ/GÜN

Ka ile BOD yanyana oturmuşlardır.

BOD ağız mızıkası çalmaktadır.

Çaldığı şarkıyı bitirir.

Ka -Sen.. bu sokaktaki herkesi tanır mısın?

BOD -Eh. Aşağı yukarı.. Mekanım burası.

Ka -Pek işlek bir yer değil aslında. Oturanlar da fakir
insanlar. Caddede olsan daha çok kazanırsın.

BOD -Bakma, işlektir. Sen bile burdasın işte? Hem
caddede zabıta rahat bırakmıyor. Benim de bu tahta bacakla koşacak halim yok..
Burada kimse ilişmiyor.

O sırada Yorgiya cama çıkar,
bir örtü silkeler. Ka görür,
işaret eder.

Ka -Onu iyi tanır mısın?
BOD -Yorgiya'yı mı?

BOD manidar gülümser. Ka'nın
Yorgiya'nın peşinde olduğunu
anlamıştır.

BOD -Geçen sefer de ben sana sorduydum..
Ka -Eee? Ne dedimdi?
BOD -Bilmiyorum dedin.
Ka -Öyle mi?

BOD daha dostça bir tavır alır, Ka'ya
içtenlikle bakar.

BOD -Sade Yorgiya için mi dadandın buraya?
Ka -Yoo... Ben böyleyimdir.. İlla bir yere dadanırım..

Bir vakitler Yedikule'ye giderdim... Bir ara sabahtan akşama köprüde oturdum. Şimdi de
burayı canım çekiyor.

BOD -Aslen nerelisin? Evin nerde yani?
Ka -Burgazada'da..
BOD -Ne iş yaparsın?
Ka -Hiç.. Bir şeyler yazarım. Öyle işte.

BOD -Tuzun kuru yani. Böyle lüzumsuz adam gibi gezdiğine
göre...

Ka -Bazen kuru, bazen yaş... Geçinip gidiyoruz..
BOD -Yorgiya'ya çok mu vurgunsun?
Ka -Bilmem...

BOD pek anlamamıştır, ama gülümser.
Yorgiya yine camdadır, Ka'nın
gözleri Yorgiya'ya dalar. Bundan

sonraki Yorgiya ile tanışma sahneleri
Havada Bulut öykülerindeki gibi
birer yanılısama sahnesidir.

20.YANI'NİN MEYHANESİ-İÇ/GECE

Burası daha önce Ka ile Bayram'ın içtiği
meyhanedir. Fonda bir Türk müziği
şarkısı çalar. Ka dipte bir masada tek
başına oturmaktadır. Rakı içer. Masanın
üstünde küçük defteri açıktır. Soldaki
sayfanın yazıları karalanmıştır. Ka,
yanındaki masada karşılıklı oturmuş
olan Necip ile Yorgiya'yı gözünün
ucuyla izlemektedir. Şirret bir Yorgiya
ile sefil bir Necip portresi görürüz.
İkisi de hafif sarhoşurlar. Sahne abartılı
değildir, ilk anda şiddetle inandırıcıdır.
Sonraki sahnelerde tanışma tekrarı bu
sahnenin Ka'nın yarattığı hatta yazdığı
bir sahne olduğunu anlamamızı
sağlayacaktır.

Necip - Dülger de almamış seni ha.. Öyle duydum.. Evde
kalacaksın bu gidişle...

Yorgiya -Ne almayacak? Ben istemedim.

Necip -(Alaycı güler) Öyle demiyor ama... Yorgiya sana
varayım dedi ben istemedim diyor.

Yorgiya -Ya ne desin? Erkektir nihayetinde, gururu vardır.

Necip -Onda gurur ne gezer be?...Sana şöyle yağlı bir
kapı bulacağım.. (Sırnaşır) Seni ellerimle evlendireceğim kız! Bugün yarın.. Hiç merak
etme.

Yorgiya -Sen? Ölme eşeğim ölme...

Ka dikkatle onları dinlemektedir,
arada bir gözü ilişir, Necip az sonra
Ka'yı farkedir. Gözünün ucuyla

bakar, Sonra Yorgiya'ya gözüyle
Ka'yı işaret eder. Yüzünde "şunu
tavla da bu geceyi kurtar" bakışı
vardır. Yorgiya da Ka'ya bakar.
Sonra Necip'e döner, onaylar bir
ifadeyle gülümser. Necip arkasına
yaslanır ve Ka'ya konuşur. Masalar
birbirine çok yakın olduğu için,
aynı masada gibidirler.

Necip -Afiyet olsun beyefendi.

Ka kısa bir şaşkınlık geçirir, kendine
söylendiğini anlamamış gibidir.

Ka -Hı? Size de.. size de afiyet olsun..

Necip -Buraya sık gelir misiniz? Sizi evvelce gördüm
gibi..

Ka -Ara sıra uğrarım. Severim Yani'yi.

O esnada Yani elinde bir tabakla
gelir. Ka'nın masasına bırakır.

Yani -Kalp kalbe karşıdır beyciğim.. Buyur, taze
kızarttım, patlıcan.

Yani Ka'yı işaret ederek Necip'e
konuşur.

Yani -Beyefendi asil müşterimdir. İçmeyi bilir,
konuşmayı bilir.

Küçümser bir edayla müşterilerini
işaret eder.

Yani -Bunlara benzemez.

Yorgiya -Aşk olsun Yani, biz kötüyüz?
 Yani -Beyefendi başkadır Yorgiya... tanıman lazım.
 (Ka'ya) başka bir emriniz beyefendi?
 Ka -Estağfurullah Yani...
 Yani -Gördün işte! Adamdır!

Yani gider, Necip ile Ka bakışırlar,
 Necip hafiften gülümser.

Necip -Ne işle meşgulsünüz?
 Ka -Bir nevi... katiplik diyelim.

Necip bu cevaptan memnun olmaz.
 Hafiften ilgisini kaybeder.

Necip -Yaa.. Adınız neydi?

Ka'nın adını söylemesi gerekir,
 tereddüt eder.

Ka -Ben.. Ahmet..
 Necip -Memnun oldum. Ben de Necip. Bu da Yorgiya.

Dünyalar güzeli Yorgiya...

Yorgiya Ka'yı tavlama niyetli
 bir edayla gülümser.

Yorgiya -Memnun oldum.

Ka Yorgiya'ya dikkatle bakar.

Ka -Sizinle daha önce tanıştık mı?

Yorgiya biraz kenar mahalle
 dilberi edasıyla gülümser.

Yorgiya -Tanışsa idik beni unutamazdınız...

21.BEYOĞLU'NDA BİR PASTANE-İÇ/GÜN

Kenan ile Yorgiya bir masada oturmaktadırlar,
Ka girer, yanlarındaki masaya oturur,
küçük defterini çıkartır. Yan masaya
kulak misafiri olunca Kenan'ı tanır.
Dikkatle ona bakar.

Kenan -Bir herif geldi götürdü dediler. Adam girmiş
pavyona, çektiği gibi Ayşe'yi kolundan, almış çıkmış.
Yorgiya -Kimmiş bu yürekli adam?
Kenan -Ne yüreklisi be!
Yorgiya -E öyledir! Kızı pavyondan çekip almış, kolaydır
sanıyorsun? Muhakkak aşıktır. Yoksa kimse yapmaz böyle bir şey.
Kenan -Biliyorum kim olduğunu ya... Neyse...
Yorgiya -Kimdir?
Kenan -Burgazdan biri, tanımazsın.

Kenan çok tedirgin ve rahatsızdır.

Kenan -Necip de fellik fellik beni arıyormuş... nereye
gitsem Necip seni sordu diyorlar. Bir bulursa...
Yorgiya -Borcun var ona?
Kenan -Bir ona olsa iyi.. Barbutçulara da var...kırk katırla
kırk satır yani senin anlayacağın. Hangisinin eline düşsem yandım.

Ka dikkatle Kenan'a bakar. Kenan
Ka'yı farkeder. Önce tedirgin olur,
ama sonra kendini toparlar.

Kenan -Asıl onlar fena.. Aaa... Abi merhaba... Senin ne
işin var buralarda?
Ka -Hiiç.. Burdan geçiyordum, bir limonata içeyim
dedim.

Kenan'ın yüzünde utanma ile

tedirginlik karışık bir ifade belirir.
Bilgi almak da istemektedir.

Kenan -İyi ettin.. Eee, ne var ne yok?

Ka dikkatle Kenan'a bakar.
Derdini anlamıştır.

Ka -Ne olsun?

Kenan bir türlü soramaz.

Kenan -Ben.. epeydir gidemedim adaya da.. Nasıl millet?
Asayiş berkemal mi?

Ka dikkatle ve hatta dik dik
Kenan'a bakar.

Ka -Ayşe döndü. Eğer onu soruyorsan...

Kenan utanmıştır, başını eğer.

Ka -Baban hala hasta.

Kenan -Ya.. Beni.. soruyorlar mı?

Ka -Eh.. soruyorlar ya..

Kenan kendini toplar. Yorgiya'ya
konuşur.

Kenan -Ali abi muharrirdir. Bizim adadan. (Ka'ya) Bu da
Yorgiya.

Ka kıza hafif hayran bir ifadeyle gülümser.
Yorgiya pek aldırış etmez. Soğuktur,
tanışmaya niyetli değildir, elini uzatmaz.

Yorgiya -Hmm..

Ka Yorgiya'ya dikkatle bakar.

Ka -Sizinle daha önce tanıştık mı?

Yorgiya'nın yüzünde küçümser
bir ifade..

Yorgiya -Hayır.

Ka -Hiç yabancı gelmiyor yüzünüz.. Sanki daha evvel
gördüm.

Yorgiya umursuzdur.

Yorgiya -İnsan insana benzer demişler..

Ka bozulmuş bir ifadeyle Yorgiya'ya bakar.

22.YORGİYA'NIN SOKAĞI-DIŞ/GÜN

Yorgiya ile Katina yürümektedirler.

Yorgiya -Attın tuttun Todori'ye, otur evinde, kimse
çıkaramaz diye. Adam gene gelmiş, demiş ya çık evimden ya atacağım seni sokağa.

Katina -Konuşmadım sanıyorsun? Gittim ayağına kadar,
dedim yapma, günahdır. Yaşlı kadıncağız... Bir ayağı çukurda..

Yorgiya -Niye dinleyecek seni? Sen kimsin?

Yorgiya ile Katina hızlı hızlı yürürlerken
sokağın köşesini dönerler. Birden Ka ile
çarpışırlar. Katina'nın çantası yere düşer.
Ka almak için eğilir, alır, Katina'ya verirken...

Katina -Önüme bak. Ayı! Bilmiyorsun yürümeği?

Katina birden Ka'yı tanır. Utanır.

Katina -Ah!
Ka -Affedersin Katina. İsteyerek olmadı.
Katina -Asıl sen beni affet, çıktı ağızımdan kaba bir laf.
Nerelerdesin? Hiç görünmüyorsun ortalarda? Gene çekildin inzivaya değil mi, yazıyorsun bir şeyler.

Ka utangaç gülümser.

Katina -Yahut buldun güzel bir kız. Beni hepten unuttun.
Ka -Seni hiç unutmuyum Katina? Aşk olsun.

Ka'nın gözü Yorgiya'ya takılır.

Katina -E neden hiç aramazsın sormazsın?
Ka -Meşguliyet işte. Bitiyor mu iş güç?
Katina -İşin gücün haytalıktır. Ne işi? Bütün gün
İstanbul'da sürtersin, ama Katina aklına gelmez bir çıkarayım onu insan içine diye..

Katina Ka'nın Yorgiya'ya
baktığını farkeder.

Katina -Bu Yorgiya... Beğendin?

Ka Yorgiya'ya bakar. Gülümser.
Yorgiya Ka'ya biraz üstten
bakmaktadır.

Ka -Memnun oldum. Sizinle daha önce tanıştık galiba.
Hatta Katina tanıştırdı..

Yorgiya Ka'yı hiç hatırlamamış gibidir.
Hatırlamaya çalışır.

Yorgiya - Evvelce görse idim unutmazdım.

23.YANI'NİN MEYHANESİ-İÇ/GECE

İstepan hafiften cümbüş çalmaktadır.
Ama müşteriler onunla ilgilenmez. Ka
dipte bir masaya oturmuştur, İstepan'a
başıyla selam verir, İstepan da Ka'ya
gülümser. Yani elinde iki meze
tabağı ve bir şarap şişesiyle gelir.

Yani -Dermiş ki Araplar, dünyada rahat yok. Doğrudur
beyim. Bizim gibi fukaraysan yaşamak eziyettir.

Ka -Öyle deme be Yani...

Yani -Öyledir, öyledir.

Yani konuşurken Yorgiya, yanında
kendi yaşlarında bir kadın ve bir
erkekle içeri girer, Ka'nın oturduğu
masanın yanındaki masayı beğenirler,
otururlar. Kendi aralarında konuşurlar
ama biz Yani'yi duyarız.

Yani -Dokuz yaşımdan beri tek bir akşam uzatmadım
ayaklarımı evimde oturup. Tarama da vereyim?

Ka -Ver.

Yani -Herkes senin gibi efendi olsa canım feda. Ama
nerde? Sarhoşu var... Serserisi var... Bedavacısı var... Sen gelmeden az evvel bir
sarhoşu attım sokağa.

Yani rakı şişesini masaya koyarken
Bir müşteri seslenir.

Müşteri -Yanii, buraya bak.

Yani ona döner.

Yani -Patladın iki dakika?

Yani çağrıldığı yere doğru gider.
Ka Yorgiya ve yanındakilere bakar.
Yorgiya'nın yanındaki kadınla
erkek (Mey.Kadın ve Mey.Erkek)
cilveleşmektedir.

Öyle mi?
Mey.kadın -Melahat'ın üstündeki emprimeyi sen almışsın.
Mey.erkek -İstediğin emprime olsun ciğerim, sana da alırım.
Mey.kadın -Bana bu akşam ne vereceksin?
Mey.erkek -Bırak şu para lakırdısını güzelim.. Bakacağız
dedik ya.
Mey.kadın -Neden bırakayım canım? Yirmi beşten aşağı
şurdan şuraya gitmem.
Mey.erkek -Amma da illet karıymışsın ha. Peki, tamam.

Mey.erkek kadını sıkıştırır, öper, kadın
cilveli kahkahalar atar, Yorgiya kapıya
bakmaktadır. Mey.erkek yiyeceklerle
dalar. Mey.kadın Yorgiya'ya döner.

Mey.kadın -Gelmedi seninki...

Yorgiya mahzundur.

Yorgiya -Gelir elbet..
Mey.kadın -Fazla bekleyemeyiz Yorgiya, bilesin. Biz burdan
Tepebaşı bahçesine gideceğiz.

Ka ile Yorgiya bakışırlar. Yani elinde
şarap şişesiyle gelir. Yorgiya'yı görür.

Yani -Nasılsın Yorgiya? Anan nasıl?
Yorgiya -İyidir.
Yani -(Ka'ya) Bu Matmazel Yorgiya...

Ka ile Yorgiya hafif gülümseyerek selamlaşırlar. Mey.kadın ile Mey.erkek iyice cilveleşmektedirler.

Ka -Memnun oldum matmazel. Buraya buyurmaz mısınız?

Yorgiya yanındakilere bir göz atar.

Yorgiya -Bilmem ki.. Nasıl olur..

Mey.Erkek ve Mey. Kadın Yorgiya'yı unutmuş gibidirler. Yorgiya Ka'nın masasına geçer. Yani gider.

Ka -Şarap?
Yorgiya -Olur, içeyim biraz.

Ka şarapları koyarken duraksar, Yorgiya'ya dikkatle bakar.

Ka -Yüzünüz hiç yabancı gelmiyor... Sizinle daha önce tanıştık mı?

Yorgiya cevap vermez, aldırışsız bakar. Şarabından bir yudum içer.

Ka -Kaç yaşındasınız matmazel?
Yorgiya -On dokuz.. Siz?
Ka -Otuz beşi geçtik..
Yorgiya -Ooo.. Babam yaşındasınız.

Ka bir an etkilenmiş bakar, sonra olgunca gülümser.

Ka -Olsun... Fena mı? Sizi hem baba, hem sevgili gibi severim...

Yorgiya bunu şaka kabul ederek güler. Kadeh kaldırırılar.

Yorgiya -Ne iş yapıyorsunuz?
Ka -Şu sofrayı kuracak kadar param var... Yetmez mi?

Yorgiya bunu da şaka kabul eder gibi bir yüzle gülümser.

Yorgiya -Yetmez.

24.ADA GENEL-GECE

Adanın ışıklarının çoğu sönmüştür. Adada yağmur yağmaktadır.

25.KA'NIN EVİNİN ÖNÜ-DIŞ/GECE

Yorgiya ile Ka gülüşerek, hafif sarhoş bir halde kapıyı açmaya uğraşırlar. İkisi de sırlıklam olmuşlardır. Ka'nın köpeği yanındadır.

26.KA'NIN EVİ-İÇ/GECE

Yorgiya ve Ka içeri girerler. Köpek de peşlerinden girer. Ka ışıkları açar. Yorgiya odaya bir göz atar. Sonra gidip Ka'nın çalışma masasına bakar. Üstündeki defteri açar, Yorgiya'nın adı defterde okunmaktadır.

Yorgiya -(Okur) Yorgiya... Adımı nerden biliyordun?
Tanıştık yoksa daha önce?

Ka cevap vermez, Yorgiya'ya bir havlu uzatır.

Ka -Al. Kurulan hemen. Üşüteceksin.

Yorgiya havluyu alır, saçlarını kurularken hala deftere göz atmaktadır.

Yorgiya -Sahiden de muharrirmişsin...

27.KA'NIN EVİNİN ÖNÜ-DIŞ/GECE

Yağmur durmuştur. Ka'nın köpeği kapının önünde oturmaktadır. Gece sessizdir, kapıdan ışık sızar.

28.KA'NIN EVİ-İÇ/GECE

Yorgiya Ka'nın pijamalarını giymiş, elinde çay bardağı hem çay içmekte hem anlatmaktadır. Ka yüzünde bir mutlulukla onu dinler.

Yorgiya -Anam bana hamileymiş babam gittiğinde. Zaten metres oturuyormuş. Ben ufacıktım, bir terzide çalışmaya başladım. Sonra terzi kadın öldü, dedim anneme istemiyorum ben terzi olmak. Fabrikada çalışıyordum, pil fabrikasında. Ama ustabaşı askıntı oldu, yüz vermeyince işten çıkardı.

Yorgiya uzunca susar. Ka aslında onun güzelliğine dalıp gitmiştir, kızın sustuğunu farkeder.

Ka -Sonra?
Yorgiya -Hiç... Öyle işte.. Ordan oraya... ordan oraya.

Yorgiya çayını bitirir, bardağı bir kenara koyar,

Yorgiya -Uykum geldi...

Yorgiya bacaklarını karnına çekerek yatağa yatar.

Yorgiya -Sen nerede yatacaksın?
Ka -Yatmayacağım.. Senin başında oturacağım.. Bu gece seni baba gibi seveceğim.

Yorgiya'nın gözleri kapanmıştır.
Ka Yorgiya'nın üstüne bir örtü örter.

29.YANI'NİN MEYHANESİ-İÇ/GECE

Ka bir masada oturmaktadır, gözü kapıdadır. Meyhane yarı yarıya boştur.
Geç bir saat, masalarda yenmiş yemekler.
Yani Ka'nın masasından boşları toplarken..

Ka -Gelmeyecek mi Yani?
Yani -Gelir beyim, gelir... Bu gece gelmezse yarın gece gelir.

30.YANI'NİN MEYHANESİ-İÇ/GECE

Başka bir gece. Ka üzerinde başka bir giysiyle başka bir masada oturmaktadır.

Yani meze getirir.

Ka -Dün gece geldi mi Yani?

Yani -Gelmedi. Ama belki bu gece gelir.

Ka kapıya bakar.

Yani -Nedir derdin Yorgiya'yla beyim? Ondan sana yar olur?

Ka -Gönül bu Yani... Kör oluyor... Tutuldu mu tutuluyor.

Yani Yorgiya'nın yanında bir adamla girdiğini görür.

Yani -Aha, geldi işte. Gözün aydın...

Ka'nın yüzünde bariz bir sevinç,
Yorgiya'yla göz göze gelirler, ama
Yorgiya Ka'yı görmemezlikten gelir.
Yorgiya ile yanındaki adam Ka'nın
görüş alanında ama uzak bir masaya
otururlar. Yorgiya'nın boynunda
parlak taşlı bir gerdanlık vardır.
Yorgiya gerdanlığını okşar. Belli ki
adam almış. Adam Yorgiya'ya sırnaşır.
Yorgiya ile Ka yine göz göze gelirler,
ama Yorgiya bakışlarını çevirir. Ka
üzülmüştür. İstapan'ın çaldığı cümbüşe
dalar. Birden başının dibinde Yorgiya'yı
hisseder. Yorgiya kulağına eğilir.

Yorgiya - Bu akşam beni mazur gör..

Yorgiya Ka'nın yanından uzaklaşıp
adamın yanına gider, oturur. Bu sefer
Ka'ya bakmaktadır.

31.YANI'NİN MEYHANESİ-İÇ/GECE

Aynı gecenin devamı, ama bu defa
hikaye değil. Ka masaya başını dayamış,
uyumaktadır. Meyhanede kimse kalmamıştır.
Yani gelir, Ka'yı sertçe dürter.

Yani -Paşam, Üsküdar'da sabah oldu, uyan artık.

Ka kafasını kaldırır, şaşırır. Bir önceki
sahnede Yorgiya'nın oturduğu masaya
bakar, masa boştur, meyhane boşalmıştır.

Yani -Burayı otel sandın? Meyhanedir, hadi evine..

Ka biraz uyku sersemi, biraz da
şaşkındır. Yani iskemleleri toplayıp
masaların üstüne ters kapatmaktadır.

Ka -Yorgiya nerde?

Yani -Yorgiya da kim?

Ka gördüğü rüyadan ayılmak ister gibi
etrafına bakar.

Ka -İstepan gitti mi?

Yani-İstepan? Senin yanında mıydı? Görmedim...

Ka şaşkındır, toparlanır, defterini alır.
Sayfası açıktır.

Ka -Hesabı....
Yani -Ödedin paşam, ödedin, sonra vurdun kafayı uyudun. Haydi.. şimdi evine git, bizim de uykumuz var. Biz de insan evladımız, değil mi ya?

Ka kalkar, ağır ağır yürür.

32.VAPUR-ÜST GÜVERTE-İÇ/GECE

Ka ile Projektörcü bira içmektedirler.
Projektörcü projektörü sağa sola tutar.
Ka elindeki defteri karıştırarak konuşur.

Ka -Olmuyor... Yorgiya bir türlü beni sevmiyor. Halbuki düşünürken oluyor, tamam oldu diyorum.. Ama yazarken bir türlü olmuyor... Neden dersin? Neden olmuyor bir türlü?

Projektörcü bilmem der gibi bakar.

Projektörcü -Belki sahiden olmadığı içindir..
Ka -Hasan hikayesiz kaldı bu gece..

Projektörcü yine evlere tutar
feneri. Ka birden Ayşe'yi hatırlar.

Ka -Şu Ayşe vardı ya, hani arabacı Kamil ağanın kızı.
Döndü biliyor musun?

33.ADA GENEL-GÜN

Adada sabah olmuştur, erken bir saat.

34.ZÜLFİKAR'IN EVİ-İÇ/GÜN

Ayşe üzerinde basit bir elbise, başında bir yemeni; kahvaltı masasını hazırlamıştır.
Çayları koyarken gözü pencerenin önündeki bahçeye takılır. Zülfikar ellerini yüzünü kurulayarak içeri girer.

Zülfikar -Ne oldu? Dalmışsın..

Ayşe -Bahçeye bakıyordum. Şu ağacın altında kahvaltı...

Ayşe sözüne devam etmez, çay koymaya devam eder.

Zülfikar -Şu ağacı diyordun..

Ayşe -Yok bir şey.. Öylesine dedim işte..

Zülfikar Ayşe'yi anlamış, bir süre cevap vermez, sonra masaya oturur.

Zülfikar -Ayşe.. Sana bir şey diyeceğim..

Ayşe de masaya oturur, konuşacakları önemli değilmiş gibi davranır.

Ayşe -Ne diyeceksin?

Zülfikar -Çok düşündüm...

Zülfikar Ayşe'ye bakar. Ayşe'nin yüzü kararır. Zülfikar'ın git diyeceğini zanneder.

Ayşe -Neyi?
Zülfikar -Bana varır mısın?

Ayşe pek iyi anlamamış gibi bakar.

Ayşe -Vardım ya..
Zülfikar -Böyle değil... Nikahla.

Ayşe'nin yüzünde şaşkınlık ve sevinç bir arada.

Ayşe -Nikahla mı?...
Zülfikar -Nikahla.

Ayşe cevap vermez.

Zülfikar -Eee? Cevap versene?
Ayşe -Böyle olunca, yani nikahsız.. adalılar beni kötü belledi. Ama nikahlanırsak seni de kötü belleyecekler..
Zülfikar -Bellesinler? Umurumda mı?
Ayşe -Laf atacaklar.. sataşacaklar..
Zülfikar -Ağızlarının payını veririm.
Ayşe -Ya sonra.. pişman olursan..
Zülfikar -Ayşe... evet mi, hayır mı?

35.MAHALLE KAHVESİ-DIŞ/GÜN

Kahvenin önündeki masada Postacı,
1.ve 2.adalı oturmaktadırlar. Ka yanlarında
bir masada oturmuş, gazete okumaktadır.

Postacı -Neymiş? Çamlıkta içki içiyormuş, saz çalıp türkü söylüyormuş, bir papaza yakışır mıymış? Yakışır efendim, niye yakışmasın? Papaz oldu diye-

1.adalı -Mesele o değil. Apostol'un evine girip çıkıyormuş,
karısıyla o biçim diyorlar.

Postacı -Yok artık! O kadın kocakarı nerdeyse be.

1.adalı -Papaz genç mi ki?

Postacı -Tevatür bunlar.. Çekemiyorlar adamı.

1.adalı -Görenler varmış, öyle deme.

2.adalı -Ben gördüm işte.

1.adalı -Buyur! Görmüş! Bak?

Postacı -Ne gördün?

2.adalı -Çamlıkta Apostol'un karısıyla gizlide konuşurken
gördüm!

Postacı -İlanı aşk mı ediyordu?

2.adalı -Ne konuştuklarını duymadım.

Tespikli adam gelir, Ka'ya dik dik bakar,
Ka ile bir an göz göze gelirler, Ka gözlerini
kaçırır, Tespikli adam iyice huylanır. Ka
yüzünde muzip bir ifadeyle Tespikli adama
sırtını döner.Gazetesine devam eder.
Tespikli adam, elinde tespih varmış gibi
parmaklarını oynatır.

Tespikli adam -Hayırlı günler..
1.adalı -Buyur, gel..
Tespikli adam -Muhabbetinize mani olmayayım..

Tespikli adam sandalye çekip oturur.

1.adalı -Şu bizim papaz efendiyi konuşuyorduk. Dedikodu
almış yürümüş de..
Tespikli adam -Bırakın şu ayyaşı. Allahın kitabını açıp okuduğu
mu var?

Postacı -Canım okur okumaz, bize ne? Ama iyi adam.

Tespikli adam -Ne iyiliğini gördün?

Postacı -Öksüz-yetim kızı bakıyor. Daha ne yapsın?

Tespikli adam - Yetimhane de bakıyor. İyilik mi o?

Postacı -Ne peki?

Tespihli adam cevap vermez.

2.adalı tespihli adamın el hareketlerine dikkat eder.

2.adalı -Hala bulamadın mı tespihini?

Tespihli adam -Nerden bulacağım? Yürüdü canım tespih. Zehir zıkkım olsun inşallah!

1.adalı -Kime?

Tespihli adam Ka'ya ters ters bakar.

Tespihli adam -O kendini biliyor...

36.STELYO'NUN EVİNİN ÖNÜ-DIŞ/GÜN

Eleni ve Trifon bahçedeki masaya oturmuşlardır. Masada Eleni'nin getirdiği kitaplara bakmaktadırlar. Trifon gemi resimlerine bakar.

Trifon -Bu da güzelmiş...

Eleni üzgün görünmektedir.

Eleni -Ben yakında gidiyorum Trifon...

Trifon -Nereye?

Eleni -Yetimhaneye... Beni papaz dedemin yanından alıyorlar.

Trifon -Neden?

Eleni -Bilmem...

Trifon -Sen gitmek istiyor musun?

Eleni cevap vermez, ağlamaktadır.

Eleni -Papaz dedeme beni gönderme dedim.

Trifon -Ne dedi?

Eleni -Hiç... Ağladı.

Trifon -Ağladı mı?

37.PAPAZIN BAHÇESİ-DIŞ/GÜN

Papaz ve Stelyo yan yana oturmuşlardır.

Papaz çok hasta ve üzgün görünmektedir.

Karnı bariz bir şekilde şişmiştir. Stelyo da çok üzgün görünür.

Papaz -Apostol'un karısıyla adımı çıkarmışlar. Taze, güzel bir kızla bari çıkarsaydılar, içim yanmazdı. Doğru.. evlerine girdim, çıktım.. çamlıkta görüştüüm kadınla. Ama dertliydi çok zavallı. Bana bir akıl ver dedi sadece.

Stelyo -E hani vız gelirdi sana böyle şeyler?

Papaz -Gelirdi.. ama takatim kalmadı artık.. Dün o kadar su aldılar karnımdan... Bak? Gene şişti.

Stelyo söyleyecek bir şey bulamaz.

Papaz -Ama belki de ölmem.. bunu da atlatırım.

Stelyo -Atlatırsın tabii... sen inanmış adamsın. Hayata inanırsın..

Stelyo ile Papaz göz göze gelirler,
gülümserler.

38.BALIKÇI BARINAĞI-DIŞ/GÜN

Tahir hayata küsmüş gibi yere çömelmiş,
martılara bakmaktadır. Ka, Hamdi ve
Kadir ağları toplamaktadırlar. Ka dikkatle
Tahir'e bakar. Tahir adeta çökmüştür,
hırpani bir görünüm almıştır. Hamdi
Tahir'e seslenir.

Hamdi -Tahiiir, bak bak aynı gökyüzü oğlum... Gel tut
ucundan şunun..

Tahir duymaz bile, Ka Tahir'in haline
üzülmüştür.

Kadir -Yemededen içmeden kesildi be.. Şu haline bak.
Ka -Sorma. İflah olmaz artık...
Hamdi -Milletin evladı ölüyor birader. Bir martı ölmüş çok
mu?

Ka Hamdi'nin anlayışsızlığına şaşırılmış
bir yüzle bakar.

Hamdi -Yahu, bir şey duydum. Bizim Zülfikar Kamil
ağanın kızını nikahına alıyormuş, doğru mu?

Kadir ile Ka bakışıp gülümserler.

39.KAMİL AĞANIN EVİ-OTURMA ODASI-İÇ/GÜN

Kamil ağa yatağında doğrulmuştur. Öfkeli,
hatta kederli bir yüzle konuşur.

Kamil ağa -Benim Ayşe diye bir kızım yok Zülfikar. Git kimden
istersen iste.

Zülfikar -Böyle konuşma... Hata da insanlar için değil mi?
 Kamil ağa -Doğru... hata insanlar için. Ama hata!
 Zülfikar -Tövbe?

Kamil ağa cevap vermez.

Zülfikar -Tövbe de insanlar için değil mi?
 Kamil ağa -Olan olmuştur Zülfikar. Unutulmaz.
 Zülfikar -Ben unuttum ama. Unutabildim. Dedim ki, Ayşe,
 kapımın önünden her geçtiğinde içimin titrediği Ayşe'dir.
 Kamil ağa -Diyebildin mi?
 Zülfikar -Dedim.

Zülfikar kararlı bir yüzle Kamil ağaya bakar. Kamil ağa etkilenir.

Zülfikar -Şimdi müsaade et, elini öpsün.

Kamil ağa düşünceli bakar, cevap vermez.

40.KAMİL AĞA'NIN EVİ-ODA KAPISININ ÖNÜ-İÇ/GÜN

Ayşe aralık kapının yanında duvara dayanmış, ağlamaktadır. Zülfikar odadan çıkar, ağlamakta olan Ayşe'nin gözlerini siler, gözlerinden öper, elini tutar, içeri sokar.

41.KAMİL AĞANIN EVİ-OTURMA ODASI-İÇ/GÜN

Zülfikar ile Ayşe odaya girerler. Kamil ağa başını çevirir, kızına bakmaz. Ayşe tedirgin adımlarla yanına gelir. Kamil ağa usulca ağlamaya başlar. Ayşe dayanamaz hıçkırarak babasının üstüne kapanır.

Ayşe -Affet beni baba...

Kamil ağa önce çok tedirgindir,
sonra dayanamaz, kızının saçlarını
okşar.

42.ÇAMLIK-DIŞ/GÜN

Hrisula, Kalyopi, Adalı kadın, Ömer
ve birkaç kişi daha Zülfikar ile Ayşe'nin
düğünü için hazırlık yapmaktadırlar.
Masalar yan yana dizilir, sandalyeler konur.
Masalar sandalyeler hepsi farklı farklıdır.
Hazırlık konuşmaları yapılır.

Adalı kadın -Ömer! O masayı buraya evladım.

Ömer bir masayı taşır.

Kalyopi -Hektor getirecek şarap.
Hrisula -Örtüsü nerde bunun?
Adalı kadın -Bitiştirmeyin çok... Dip dibe olmasın.
Kalyopi -Kalabalık olur? Nasıl sığsın onca adam?
1.erkek -Olur olur... Zülfikarın eşi dostu...
Kalyopi -Bizim balıkçıların haberi var?
Ömer -Stelyo babaya haber et dedik....
Kalyopi -Gelinle damadı nereye oturtacağız?
Adalı kadın -Çabuk tutun elinizi... Daha işimiz var.
1.erkek -Yorulduk ama anacım.
Kalyopi -Renkli lambalar olmadan düğün olur? Hani
ışıklar?
2.erkek -Tüh! Lambalara hat çekmedik?
Ömer -Hadi, hemen..
Kalyopi -Bir iş beceremediniz, tüh size!
Adalı kadın -Hrisula! Aleksandros'un haberi var mı?
Hrisula -Var var..

Aleksandros buzukisiyle görünür. Hrisula
Aleksandros'u görür.

Hrisula -İti an çomağı hazırla demişler. Hoş geldin Aleks.

Aleksandros buzukisini tıngırdatmaya başlar.

43.ZÜLFİKAR'IN EVİ-İÇ/GÜN

Ayşe gelinlik yerine beyaz, uzun bir elbise giymiştir. Sade ve solgundur. Utangaç bir hali vardır. Zülfikar Ayşe'nin ellerini tutar. Ayşe yere bakmaktadır. Zülfikar Ayşe'nin yüzünü tutar, bakar. Ayşe de Zülfikar'a bakar.

Zülfikar -Olur da aksileşirsem, ağızımdan kötü bir laf bir çıkarsa, insanlık hali, olur ya, bil ki bu geçmişin hesabı değildir. Katiyen. Ben geçmişin hesabını kapattım. Sen de kapat.

Ayşe -Zülfikar.. Ben..

Zülfikar -(Susturur) Bu geçmişe dair son sözümdür. Senden tek istediğim gayrı bana inanman..

Dışardan Kadir'in sesi gelir.

Kadir -(Ses) Düğün alayı geldi!! Gelin damat! Çıkın ortaya!

Zülfikar ile Ayşe sese dönerler,
sonra birbirlerine bakıp gülümserler.

44.ÇAMLIK-DIŞ/GECE

Turgut darbuka çalmakta, Aleksandros bu darbuka soloya hafifçe eşlik etmektedir. Zülfikar ile Ayşe'nin düğünlerini görürüz. Düğünde bulunanlar: Zülfikar, Ayşe, Zülfikar'ın çırağı, Ka, Kadir, Hamdi,

Stelyo, Trifon, Eleni, Hrisula, Ömer,
Kalyopi, Aleksandros, Turgut, Adalı kadın,
1.erkek, 2.erkek ve başkaları. Birleştirilmiş
masalar, renkli ampullerle aydınlatılmaktadır.
Gelinle damat ortada oturmaktadırlar.
Masada rakı ve şarap, meyva vb. vardır.
Neşeli bir ortamdır. Turgut darbuka
solosunu bitirir. Alkış kopar. Kadir hafif
sarhoş ayağa kalkar. Konuşma yapmaya
çalışır.

Kadir	-Arkadaşlar!... Arkadaşlar dedik... Ya bir susun.
Hrisula	-Niye susacağız?
Kadir	-Konuşma yapacağız Hrisula.
Hrisula	-Ne konuşması? Merasimdeyiz? Düğündeyiz vre!
Kadir	-İki kelime edelim yeni evlilere yahu.

Hrisula kalkar, cilveli bir edayla Kadir'in
önüne gelir.

Hrisula - Vur tele Aleks! Kadir'le yapacağız sirtaki.
 Kadir -Ben sirtakiden anlamam. Ben bahriye çiftetellisi bilirim.
 Hrisula -Onu yaparız civanım...

Aleksandros ve Turgut çalmaya başlarlar.
 Ama dans müziği çalmaktadırlar.
 Düğündekiler coşarlar. Kimileri dans eder,
 kimileri gülüşür. Eleni ile Trifon yan yana
 oturmaktadırlar. Stelyo düğüne yaklaşır.
 Önce Zülfikar'ın yanına gider.

Stelyo -Allah bahtiyar etsin Zülfikar.

Zülfikar ayağa kalkar, Stelyo'yla öpüşürler.

Zülfikar -Sağol Stelyo baba...

Stelyo Trifon ile Eleni'nin yanına gider.
 Çocukların başlarını okşar.

Stelyo -Ne oturuyorsunuz? Kalkın, oynayın!

Trifon ile Eleni gülüşürler. Ortada çok
 canlı, çok neşeli bir hava vardır. Herkes
 mutlu görünür. Ayşe'nin usulca ağladığı
 görülür, Zülfikar Ayşe'ye bakar, elini
 tutar, sıkar. Ayşe gülümser. Zülfikar
 yanında oturan Ka'ya kadeh kaldırır.

Zülfikar - Fırsat olmadı sana teşekkür edemedik beyim...
 Senin sayende..
 Ka -Yok canım... Ben bir şey yapmadım...
 Zülfikar - Sen beni gayrete getirmeseydin... biz
 kavuşamazdık... Sağol..

Ka dostça gülümser. Ayşe utanmış bir yüzle önüne bakar.

Ka -Allah mutlu etsin...

O sırada Kadir ile Hrisula dans etmektedirler.

Hrisula -Ayağıma basıyorsun Kadir. Dikkat etsene biraz.

Kadir -Ayıyı da dansa kaldırırsan bu kadar yapar Hrisula...

dedim sana ben kıvıramam diye.

Eleni ile Trifon iki aşık gibi dans etmektedirler.

Kalyopi Hamdi'yi çekiştirmektedir.

Kalyopi -Kalk diyorum, kalk.

Hamdi -Kalyopi, canımın içi, ben anlamam danstan

manstan.

Kalyopi -Kalk vre, öğreteceğim.

Hamdi -Benim kafam kalındır Kalyopi, öğrenemem.

Kalyopi Hamdi'yi kaldırır, Aleksandros ile Turgut bakışirlar. Bir anda müzik sirtakiye döner. Kalyopi bir an şaşırır, sonra hemen uyum sağlar.

Kalyopi -Haydi, başla.

Sirtaki başlayınca ortada birçok çift kimi sirtaki yapmakta, kimi Türk usulü oynamaktadır. Az sonra müzik kasap havasına döner. Kadir grubun başıdır, herkesi oyuna kaldırmaktadır.

Kadir -Haydi kalk. Ömer, haydi.

Kadir en son Ka'ya gelir.

Kadir -Haydi muharrir, oturmak yok.
 Ka -Ben beceremem.
 Kadir -Becerirsin becerirsin..

Kadir ite kaka Ka'yı da kaldırır.

45.PAPAZIN EVİNİN BAHÇESİ-DIŞ/GECE

Papaz karanlıkta bahçede oturmaktadır. Müzik ve eğlence sesleri çok derinden gelir.

46.BALIK PAZARI-DIŞ/GÜN

Bayram önünde bir tepsi içinde buzlu badem satmaktadır. Yorgun ve bezgin bir hali vardır. Ka yanına gelir. Bir manavın önünden bir kasa alır, ters çevirip Bayram'ın yanına oturur.

Ka -Hayırlı işler...

Bayram kederli bir yüzle bakar.

Bayram -Sağol..

Ka birkaç badem alır, ağzına atar.

Ka -Yine kuru badem mi kakalıyorsun millete taze diye..

Bayram -Eee.. Başladığımız yere döndük.. Hatırladın mı?

Sokağa Seher girer, yanında genç, yakışıklı, iyi giyimli bir adam vardır. (Üniformalı biri de olabilir) Bayram Seher'i görür, beti benzi atar. Ka da görür. Seher adamın kolunda kırılarak,

gölüşerek yürümektedir. Bayram'ı
görür, tezgahın önünde duraksar.

Üniformalı -İster misin? Alayım mı?

Seher küçümseyen bir yüzle bakar
Bayram'a. Bir süre bakışirlar.

Seher -Yok istemem... Kuru badem bu.. Külle mülle
yumuşatıp satıyorlar.. Taze bademin zamanı çoktan geçti..

Seher Bayram'a tekrar bakar,
yürür gider.Bayram arkasından
bir süre daha bakar.

Bayram -Beni deli etmeye uğraşiyor, görüyor musun?
Nereye tezgah kursam, gelip buluyor. Her gün birinin kolunda önümden geçiyor. Aldın
intikamını ulan! Daha ne istiyorsun!

47.YANI'NİN MEYHANESİ-İÇ/GECE

Ka dipte bir masada oturmuş içmektedir.
Masanın üstünde küçük defteri yine açıktır.
Yorgiya yanında biriyle içeri girer. Ka'nın
yanındaki masaya doğru yürürlerken, Ka'yı
görür, göz göze gelirler. Yorgiya ona dikkatle
bakar. Masaya otururken..

Ka -Bir şey mi oldu matmazel?

Yorgiya -Yoo.. Sizi tanıyorum gibi geldi... Neyse afiyet
olsun..

Yorgiya adamın karşısına geçer oturur.
Ka bir süre ona bakar.

48.MADAM TODORİ'NİN EVİ-İÇ/GÜN

Madam Todori'nin odası. Ka yine fal baktırmaya gelmiş. Todori fincana uzun uzun bakar.

Ka -Tanımıyor mu beni madam?

Todori başını kaldırıp Ka'ya bakar.

Todori -I-İh.

Ka -Hiç mi görmemiş?

Todori -Görmüş, lakin hatırlayamıyor bir türlü..

Ka -Peki sen beni hatırlıyor musun?

Todori tanımaya çalışarak Ka'ya bakar.

Todori -Daha evvel geldin?

Ka -Geldim ya..

Todori Ka'yı ilk kez görüyormuş gibi bakar.

Todori -Ben ihtiyarım... Beni sayma... Demin sen, seni evden çıkaramaz dedin?

Ka -Dedim.

Todori -Evi başıma yıkacakmış. Yapabilir?

Ka -Yapamaz madam korkma, kanun var.

Todori -Doğru. Kanun vardır. Çıkaramaz.

Todori tekrar fincana bakar.

Todori -O kız seni sevmiyor..

Ka'nın yüzü gölgelenir.

49.KARİDESÇİNİN EVİ-İÇ/GECE

Karidesçinin evinde masa kurulmuştur.
İstepan cümbüş çalar, Ka yanında bir kızla
oturmaktadır. Sofiya kadehlere rakı doldurur,
masanın üstünden anlarınız ki epeydir yenip
içiliyor. Kız (Rum değildir) cilveli bir
edayla Ka'ya rakı içirir.

Kız -Daha içecek misin? Geçelim mi içeri artık?
Ka -Hay hay... Geçelim..

Sofiya hemen kalkar, adeta
yol gösterir.

Sofiya -Nasıl isterseniz beyim... Buyrun, buyrun...
Lavanta koydum yastığın altına, mis gibi kokar..

İstepan çaldığı şarkıyı bitirir,
alınını bir mendille siler. Ka ile
kız kalkarlar, odaya geçerler.

50.KARİDESÇİNİN EVİ-YATAK ODASI-İÇ/GECE

Önce kız, arkasından Ka içeri girerler.
Kız cilveli bir edayla Ka'ya bakmaktadır.
Ka kıza sarılır, saçlarını okşayıp göğsünde
bastırırken, gözlerini yumar.

Ka -Yorgiya'm.. Yorgiya'm benim...

Kız birden Ka'yı iter.

Kız -Yine mi Yorgiya? Yetti artık!

Ka şaşalar, toparlamaya çalışır.

Ka -Ne? Şey..

Kız -İmkanı yok. Sen onu unutamazsın. Her kadında şimdiden sonra o vardır.

Ka ağzından çıkana kendi de şaşırmış bir vaziyette kıza bakar. Kız öfkeli bir yüzle Ka'yı göğsünden iter, odadan çıkar.

51.KARİDESCİNİN EVİ-SALON-İÇ/GECE

Kız öfkeli bir yüzle odadan çıkar. İsteyen cümbüşünü kılıfına koymakta Sofiya masayı toplamaktadır. Sofiya hışımla çıkan kızın arkasından bakar. Kızın giderken evin kapısını şiddetle çarptığı duyulur.

52.SOKAK-DIŞ/GECE

Ka ağır ağır yürümektedir. Bir taşı ya da bir teneke kutuyu ayağıyla iterek oynamaktadır. Elleri cebindedir. Düşünceli bir hali vardır.

53.YANI'NİN MEYHANESİ-İÇ/GECE

Bayram sarhoş bir halde dipte bir masada oturur. Sigara içer, dalgındır.

Bayram -Yani, bir şişe daha şarap getir.
Yani -Bayram vre, sen çok kaçırdın. Yeter içtiğin.

Ka içeri girer, meyhanede oturanlara bir göz atar, Bayram'ı görür, ona doğru ilerler.

Bayram -Ooo, muharrir, iyi ki geldin. Gel otur, gel.

Ka Bayram'ın sarhoş olduğunu görür.
Yani Bayram'ın masasındaki boşları

toplamaktadır, şarap getirmemiştir.

Bayram Yani ile konuşur.

Bayram -Param var, korkma. Getir sen.
 Ka -Kaç şişe içti?
 Yani -Şaşkına döndüm vre, saloz gibi oldum. Ben çizdim yedi, ama şaşırmadımsa.
 Bayram -Sen getir, ben içmeyeceğim, söz.
 Ka -Bayram be, ne bu halin?
 Bayram -Ne varmış halimde? Yani sen şarap getir, arkadaş içecek. Ben içmeyeceğim...

Yani inanmamış bir yüzle uzaklaşır.

Bayram -Düşünüyorum muharrire. Mütemadiyen düşünüyorum.
 Ka -Neyi? Seher'i mi?
 Bayram -Başka neyi düşüneceğim?

Bayram tekrar meyhaneciye seslenir.

Bayram -Yaniii! Hani şarap?

Yani ne yapayım der gibi Ka'ya bakar, Ka da getir anlamında bir işaret yapar.

Bayram -Tepebaşı bahçesinde alem yapıyor.
 Tepeleyeceğim onu tepede.
 Ka -Sen hala o hikayede misin?

Yani şarap şişesiyle gelir.

Yani -(Ka'ya) Sekiz etti beyim, küfelik oldu bu.
 Bayram -Yahu ben içmeyeceğim dedim ya.. Arkadaşıma ikram. Bırak şu şişeyi...

Yani ne halin varsa gör der gibi
şişeyi bırakır. Bayram hem
kendine hem Ka'ya şarap koyar.

Bayram -Bıçakladım, beni o vurmadı dedi, bağrımı deldi.
Şimdi de nispet yapıyor. Ben adamı böyle madara ederim diyor.

Bayram bir dikişte şarabı bitirir.

Bayram -Uyku bitti. Geçmiş olsun. Sabaha kadar tavanda
gözüm.

Ka -Bayram, hadi çıkalım, biraz temiz hava alalım,
ha?

Bayram sarhoşluğunun etkisiyle
çocuklaşmış gibidir. Bir süre
Ka'ya bakar.

Bayram -Ben seni kardeş gibi severim.. Taa eski günlerden
beri.. Sen de beni sever misin?

Ka -Şüpheni mi var?

Bayram birden ağlamaklı olur,
çocuklaşmıştır.

Bayram -O zaman beni evime götür. Bu derdi
taşıyamayacağım...

Ka -Sarhoşsan götürürüm tabii...

Bayram -Odama değil ama, evime. Asıl evime...

Ka şaşırır, toparlanır.

Bayram -Menekşeler açıyordu ben evden çıktığımda. Bu
Seher karısına tutulduğumda vadiyi tutmuştu kokusu.. Menekşelerin.. Neden böyle oldu
biliyor musun?

Ka -Neden?
 Bayram -Boyalı kadın koklamak için. Hiç koklamamıştım.
 Ben Seher'e nasıl tutulduğumu sana anlattım mı hiç?
 Ka -Hayır.
 Bayram -Bir sabah çiçekleri alıp çıktım, sade menekşe değil.. Nergis.. sümbül.. fulya... süsen... Çiçek pazarında hepsini sattım. Dokuz liraya. İyi para. Babam tembih etmişti, gelirken göztaşı getir diye. Karım da dört metre basma istemişti. Ben cebimde dokuz lirayla doğru Beyoğlu'na çıktım. Güzel afli bir basma alayım dedim. Önce bira içtim, sonra şeytan dürttü, pavyona gittim. Seher'i ilk orda gördüm.

Bayram bir an susar. Ka'ya bakar.

Bayram -Bir daha da aklımdan çıkmadı... Çok güzel kokuyordu biliyor musun...

Bayram ağlamaklı olur, bir bardak daha şarap içer.

Ka -Hadi çıkalım Bayram.. Açık havaya.. Ha?
 Bayram -Çıkalım...

Bayram çocuk gibi itaat eder, sarhoş olduğu için zorlukla kalkar.

54.BİR ÇEŞME BAŞI-DIŞ/GECE
 Bayram çeşmede Ka'nın yardımıyla yüzünü yıkar, sonra yolun kenarına otururlar. Bayram biraz açılmıştır.

Bayram -Tutulmak çok kötü şey... Bir kadına tutuldun mu, bil ki bittin artık... İlet bu, müptelalık..
 Ka -Karına tutulmamış mıydın?
 Bayram -I-ih... Bizim köydendi. Çocukluğumuz beraber geçti. Bostanda oynardık. Bir gün bu kızı sana alalım mı dediler, alın dedim.
 Ka -Sevmedin mi peki sonra?

Bayram'ın yüzünde acıklı bir ifade
belirir, belli ki karısını seviyor.

Bayram -Tuhaf olan da bu ya.. Sevdim. Hem de çok.
Ka -Eee?
Bayram -E'si bu işte. Sevdim.
Ka -Seher'i unutabilecek misin peki?
Bayram -Unutacağım. Muhakkak..

55.YORGİYA'NIN SOKAĞI-DIŞ/GECE

Sokak boştur, Seher'in penceresinde
ışık yanmaktadır. Seher pencereye çıkar.

56.SEHİR'İN EVİ-İÇ/GECE

Seher perdeyi aralayıp sokak lambasının
dibine bakar, kimse yoktur. Perdeyi
bırakır, elbisesini giyer, aynanın
önünde ağlamaklı bir yüzle makyaj
yapmaya başlar.

57.BİR YOL-DIŞ/GECE

Bayram ve Ka yan yana yürümektedirler.
Bayram'ın sarhoşluğu epeyce açılmıştır.
Ağaçlı karanlık bir yolda yan yana yürürler.

Bayram -Küçük bostanı sattım. Yol üstündeki tarlayı
sattım.. hep Seher için. Babam ne çok üzülmüştür kimbilir. Ama bitti. Artık var gücümle
çalışacağım. Hepsini yeniden alacağım.

Ka -Karın.. seni kabul edecek mi?

Bayram -Ne yapsın zavallı? Kolay mı iki çocukla dul
yaşamak... Hem.. İyi kadındır... Çok iyi kadındır..

Ka -Sen gidince çok üzülmüştür..

Bayram -Üzülmüştür... Çocuklar da çok üzülmüştür.

Bir süre konuşmadan yürürler.
Bayram eve adapte olmuş gibidir.

Bayram -Senin şu kız ne oldu? Hani arada bir anlatıyordun..

Ka -Hiç.. Benim farkımda bile değil.

Bayram -Allah allah. Nasıl iş böyle bu?

Ka -Ben de bilmiyorum.. Bazen diyorum, acaba böyle bir kız hiç yok mu?

Bayram anlamamış ve şaşırılmış bir yüzle Ka'ya bakar.

Bayram -Yani.. olmayan bir kız mı seviyorsun? Hayal mi..

Ka -Bilmem, emin değilim...

Bayram iyice şaşırılmış bakar.

58.YORGİYA'NIN SOKAĞI-DIŞ/GECE

Yorgiya'nın ve Gülizar'ın evlerinin ışıkları yanmaktadır. Yorgiya yorgun bir yüzle oturduğu apartmana girer.

59.YORGİYA'NIN EVİ-İÇ/GECE

Yukardan Gülizar'ın evinden müzik sesi gelmektedir. Marika sinirlenmiştir. Uzun saplı bir süpürgeyle tavana vurur.

Marika -Yetti senden çektiğim artık!

Marika sinirli bir şekilde tavana vurmaya devam ederken Yorgiya içeri girer. Yorgundur. Hırkasını çıkarır, ayakkabılarını çıkarıp fırlatırken..

Marika -Yine neredesin sen bu vakte kadar, sokak süpürgesi?

Yorgiya cevap vermez, koltuğa kendini bırakır.

Yorgiya -Geldim işte.. Kirayı verdin mi?

Marika masanın üstünde yığılı dikişleri katlamaya başlar.

Marika -Ha verdim! Piyango vurdu!

Yorgiya koynundan para çıkarır, annesine uzatır.

Yorgiya -Al. Yarın ver.

Marika paraya bakar, Yorgiya pek oralı değil gibidir. Marika biraz rahatsız bir ifadeyle alır. Yorgiya koltuğa iyice yayılır, dalgın bir ifadeyle konuşur.

Yorgiya -Bir adam var, geçkince... Tanıyorum gibi geliyor, ama tanımıyorum. Bazen aklıma takılıyor, sanki Sofiya'nın evinde görüştük..

Marika -Eee? Ne olmuş?

Yorgiya yorgun ifadesiyle kalkar.

Yorgiya -Hiç.. Rüyama giriyor bu ara çok. Bana diyor ki beni sev.

Marika -Sev sen de. İyi kismettir?

Yorgiya -Bilmem... Tanımıyorum ki.. Beni sev diyor, ama ben bir türlü sevemiyorum.

Yorgiya mutsuz bir ifadeyle kalkar.

Yorgiya -Neyse.. ben yatıyorum.

Yorgiya yorgun bir halde odadan çıkar,
Marika arkasından kızına acıyarak bakar,
sonra elindeki paraları sayıp koynuna sokar.
Üzgündür, paranın kaynağını bildiği için.

60.BİR YOL-DIŞ/GECE

Ka ile Bayram yol kenarında oturmaktadırlar.

Bayram -Hadi kalkalım artık...
Ka -Daha çok var mı?
Bayram -Geldik sayılır, yoruldun değil mi?
Ka -Eh.. Yakın değilmiş evin.

Kalkarlar, yürümeye başlarlar.

Ka -Seninkiler çok sevinecek geldiğine...

Bayram'ın yüzünde düşünceli bir ifade
belirir. Emin değildir.

61.BAYRAM'IN EVİNİN BAHÇESİ-DIŞ/GECE

Nazik çamaşır asmaktadır, asmayı
bitirir, sepet elinde eve girer.

62.BAYRAM'IN EVİ-OTURMA ODASI-İÇ/GECE

Nazik içeri girer, Mustafa sedire uzanmış
kitap okumaktadır.

Nazik -Deden yattı mı?
Mustafa -Yattı, çoktan.

Nazik masanın üstünde duran meyva
tabağını, meyva kabuklarını toplar.

Nazik -Hadi sen de yat artık. Geç oldu.
 Mustafa -Uykum yok. Yatmayacağım...
 Nazik -Mustafa, üzme beni. Bak çok yorulduğum bugün...

Daha sütü kaynatacağım, yoğurt mayalayacağım, seninle uğraşacak halim yok. Hadi kuzucum, git yat dedenin yanına.

Mustafa sanki bir ses duymuş
 gibi dikkat kesilmiştir.

63.BAYRAM'IN EVİNİN ÖNÜ-DIŞ/GECE

Bayram ve Ka bahçeye girerler. Bayram
 çamaşırları görür.

Bayram -Evdeler...
 Ka -Nerede olacaklardı ya...

Bayram çamaşırları koklar.

Bayram -Mis gibi.. bak..

Bayram çamaşırların birkaçını eller,
 küçük çocuk çamaşırlarına sevgiyle
 bakar. Sonra tedirgin olur. Ka'nın
 yanına gidip önüne dikilir. Yardım
 ister gibi bir hali vardır.

Bayram -Sevinecekler mi dersin?
 Ka -Elbette sevinecekler.. Sen çocukların babası değil
 misin?.. Anahtarın var mı?
 Bayram -Var.

Bayram anahtarını çıkarır. Ama anahtarı
 kullanmaktan vazgeçer.

Bayram -Ama hırsız gibi girerirsem korkarlar.. Kapıyı

çalayım.

64.BAYRAM'IN EVİ-BAYRAM'IN YATAK ODASI-İÇ/GECE

Nazik birkaç parça çamaşırı katlar, sepete koyar. Yatakta küçük çocuk uyumaktadır.

65.BAYRAM'IN EVİNİN ÖNÜ-DIŞ/GECE

Bayram eli kapıda vursa mı vurmasa mı kararsız kalır.

Bayram	-Ya uyumuşlarsa...
Ka	-Uyanırlar.
Bayram	-Uyansınlar değil mi?

Bayram kapıya vurur.

66.BAYRAM'IN EVİ-BAYRAM'IN YATAK ODASI-İÇ/GECE

Nazik kapıya vurulduğunu duyar. Şaşırır.

Nazik	-Hayırdır inşallah.
-------	---------------------

Çocuğun üstünü örter. Çıkar.

67.BAYRAM'IN EVİ-ANTRE-İÇ/GECE

Mustafa koşarak antreye çıkar.

Nazik de gelir.

Mustafa	-Anne kapı vuruluyor.
Nazik	-Şşşt, dedeni uyandıracaksın...

Nazik kapıyı açar, donar kalır. Bayram bir an karısına bakar, sonra gözlerini yere indirir. Nazik'in yüzünde derin bir küslük, bir an kapıyı açıp açmamakta kararsız kalır, sonra kapıyı açar. Mustafa babasına bakar, içeri kaçar.

Bayram -Hayırlı akşamlar... Müsaade var mı?

Nazik bir şey söyleyecek gibi olur, vazgeçer, kapıyı ardına kadar açar.

Bayram -Arkadaşım... O getirdi beni.

Nazik ısrarla konuşmamaktadır.
Ka ve Bayram içeri girerler.
Bayram Ka'ya yol gösterir.

Bayram -Buyur, bu taraftan...

68.BAYRAM'IN EVİ-BABANIN YATAK ODASI-İÇ/GECE

Mustafa karanlık olan odaya girer, kapıyı kapatır, dedesinin uyuduğu yatağın ayak ucuna oturur. Odayı ay ışığı aydınlatmaktadır. Dedenin hafiften horladığı duyulur. Mustafa dedesini uyandırmak istemeyerek, fısıltıyla konuşur.

Mustafa -Dede, babam geldi...

69.BAYRAM'IN EVİ-OTURMA ODASI-İÇ/GECE

Bayram ve Ka içeri girerler, Bayram oğlunu görmek umundadır ama odada kimse yoktur. Bayram Ka'ya yer gösterir.

Bayram -İşte bizim fakirhane... Buyur, geç otur.

Nazik soğuk bir edayla Bayram'a hiç bakmayarak Ka'ya hoşgeldiniz der.

Nazik -Hoşgeldiniz.

Ka -Hoşbulduk..

Nazik odadan çıkar. Bayram
karısının arkasından bakar.

Bayram -Sevinmedi...

Ka ne yapsaydı, hemen boynuna mı
atlasaydı anlamında bir bakışla bakar
Bayram'a. Bayram çocuk gibi mahzundur.

70.YORGİYA'NIN SOKAĞI-DIŞ/GECE

Seher'in evinin önünde taksi beklemektedir.
Seher dik bir yürüyüşle evden çıkar, taksiye
biner.

71.BAYRAM'IN EVİ-OTURMA ODASI-İÇ/GECE

Ka ile Bayram oturmaktadırlar. Bayram
huzursuzdur.

Bayram -Yok yok.. memnun olmadı geldiğime. Tüh Allah
benim belamı versin.

Ka -Bayram, bir düşün. Kolay mı? Altı ay evvel elini
kolunu sallaya sallaya çıkıp gittin, ne aradın ne sordun. Üstüne üstlük bostanı, tarlayı
sattın. Şimdi çıkıp geliyorsun, hiçbir şey olmamış gibi boynuna sarılsın diye
bekliyorsun... Sabret biraz.

Bayram neredeyse ağlayacaktır.

Bayram -Oğlan nerde peki? O niye gelmiyor?

Ka -Altı aydır sen nerdeydin? Küsmüştür çocuk,
haklı.. sabredeceksin. Hepsinin gönlünü yeniden kazanacaksın.

Bayram -Kazanabilir miyim dersin?

Ka -Kazanırsın.

Nazik bir tepsi içinde yemek getirir.

Bayram -Yemek mi getirdin? İyi ettin.. Biz de acıkmıştık..

Nazik Bayram'la hiç muhatap olmaz. Hep Ka'ya konuşur, Bayram yokmuş gibi davranır.

Nazik -(Ka'ya) Kusura bakmayın. Evde ne varsa artık..

Tepside yağa kırılmış yumurta, ekmek, doğranmış domates, yoğurt vs. vardır.

Ka -Niye zahmet ettiniz?

Nazik -Estağfurullah. Taze süt de var, ama kaynamadı daha.

Bayram -Kaynayınca içeriz canım, ziyarı yok...

Nazik Bayram'a gene bakmaz.

Bayram -Mustafa nerde? Yattı mı hemen?

Nazik cevap vermez.

Nazik -Ben bir de çay koyayım. Müsaadenizle.

Nazik odadan çıkar. Bayram bozulmuştur.

Bayram -Buyur, afiyet olsun...

Ka ile Bayram tepsinin başına geçerler. Bayram çok üzgündür.

72.BAYRAM'IN EVİ-BABANIN YATAK ODASI-İÇ/GECE

Baba hafiften horlayarak uyurken Mustafa
ile Nazik alçak sesle konuşurlar.

Oda karanlıktır,

Mustafa -Bana ne! Gitsin, istemiyorum. Bana ne!

Nazik -Şşşt. Yavaş! Deden uyuyor.

Mustafa -(Sesini alçaltır) Bana ne! Öpmeyeceğim elini.

Dediydim değil mi öpmeyeceğim diye?

Nazik -Çok ayıp ama Mustafa. O senin baban. Git elini

öp.

Mustafa -Bana ne! Gitmeseydi!

Nazik -Mustafa.. Üzme beni.

Ay ışığında Mustafa'nın annesine
çok kararlı baktığı görülür.

73.BAYRAM'IN EVİ-OTURMA ODASI-İÇ/GECE

Bayram ile Ka yemeklerini yemişler,
çay içmektedirler. Nazik elinde yere
sereceği yatakla girer. Ka yatağı görünce
toparlanır.

Ka -Hiç zahmet etmeyin yenge.. Ben yavaş yavaş
kalkacağım.

Nazik -Olur mu hiç?

Bayram -Bırakır mıyım seni? Bu gece misafirimizsin. Yarın
beraber kahvaltı edelim, sonra bakarız. (Nazik'e bakar) Değil mi?

Nazik yine cevap vermez, yatağı serer,
çarşaf örter, yatağı yaparken Bayram
yutkunur, önüne bakar. Nazik en son
yatağın üzerine bir takım pijama bırakır.
Sonra masanın üstünde duran tepsiyi alır.

Nazik -Müsaadenizle. Hayırlı geceler.

Ka -Esağfurullah.. Size de hayırlı geceler.

Nazik odadan çıkar. Bayram ile Ka kalırlar.
Bayram iyice tedirgin olmuştur.

Bayram -Yok.. yanlış yaptım... hiç gelmeyecektim.
Ka -Sonra hiç gelemezdin.. Tam zamanıydı.

Bayram tedirgin bir ifadeyle kalkar. Ka
da ayağa kalkar. Bayram Ka'ya yaklaşır.

Ka -Geçecek, sabret biraz. O da haklı.. sen olsaydın
ne yapardın?

Bayram başını eğer.

Bayram -Ben olsaydım... yüzüme bakmazdım...

74.BAYRAM'IN EVİ-BAYRAM'IN YATAK ODASI-İÇ/GECE

Nazik odadadır, yüküğü düzeltmektedir.
Bayram içeri girer. Bir süre kapının

ağzında dikilir. Nazik sert hareketlerle giysileri filan katlamakta, dolaba yerleştirmektedir.

Bayram -Konuşmayacak mısın benimle?

Nazik cevap vermez. Ağlamaktadır.

Bayram -Affetmeyecek misin?

Bayram Nazik'e yaklaşır. Kadının sırtı dönüktür. Saçlarını okşamak ister gibi elini yaklaştırır, yapamaz.

Bayram -Hata yaptım, biliyorum. Yapmayacaktım. Ama tövbe ettim. İnsan bağışlamaz mı?

Nazik ansızın Bayram'a döner. Yüzünde derin bir acı ve sevgi vardır.

Nazik -Sen olsaydın... bağışlar mıydın?

Bayram uzunca bakar, ne diyeceğini bilemez. Sonra konuşur.

Bayram -Sen gitseydin.. ben.. bağışlardım.. Seviyorum çünkü.

Nazik ağlamaya başlar. Bayram Nazik'e sarılır. Nazik Bayram'ı şiddetle iter. Bayram yine de Nazik'e sarılmaya çalışır.

Bayram -Affet... Allahını seversen affet!

Nazik'in hıçkırıkları şiddetlenir, sonunda direnemez, Bayram Nazik'e sıkıca sarılır.

Bayram da ağlamaktadır. Yatakta uyuyan çocuk uyanır.

Çocuk -Anne...
Nazik -Uyu oğlum, yok bir şey.

Nazik kendini Bayram'dan kurtarır,
çocuğun başına gider. Bayram yanına gelir, Nazik'in elini sıkıca tutar.

Bayram -N'olur... bağışladım de.

Nazik cevap vermez.

75.BAYRAM'IN EVİ-OTURMA ODASI-İÇ/GECE

Ka don fanila yatağın üstüne oturmuş,
ay ışığında sigara içmektedir.

76.PAVYON-SALON-İÇ/GECE

Seher bir masada oturmuş ağlamaktadır.
Yunus yanına gelir, Derdini bilir aslında.

Yunus -Yine dermansız dert mi Seher? Neyin var?

Seher ağlamaktadır.

Seher -Hiç... İçim çok sıkılıyor.

Yunus Seher'in koluna girer, konuşmadan dışarı çıkartır.

77.PAVYON ÖNÜ-DIŞ/GECE

Yunus Seher'e dostça sarılmıştır,
pavyondan çıkarlar. Bir duvar gibi yere otururlar veya duvara yaslanırlar.
Yunus sigara çıkarır.

Yunus -Yak.

Seher sigara yakar, hala usul usul ağlamaktadır.

Yunus -Ağlama artık... Geri gelmeyecek, biliyorsun.

Seher -Biliyorum abi.. ona ağlamıyorum.

Yunus -Niye peki?..

Seher -Halime... Ben de kendimi feleğin çemberin geçmiş sanırdım. Bundan sonra hayatımda ne olsa ne olur derdim. Her şeyi gördüm... Yaşadım. Ama öyle değilmiş... Bir adam yakıp geçebilirmiş...

Yunus -Belki de ilk defa sahiden tutuldun.

78.BAYRAM'IN EVİ-BAHÇE-DIŞ/GÜN

Bahçedeki masada kahvaltı sofrası hazırlanmıştır.

Bayram'ın babası ve Nazik bahçededirler.

Büyük oğlan Mustafa da yanlarındadır.

Bayram henüz ortada yok. Belli ki Nazik

Bayram'ın geldiğini söylemiş. Baba

soğukkanlıdır. Nazik babanın bardağına

çay koyar.

Baba -Dedimdi sana... hatırladın mı? Tilkinin dönüp dolaşıp geleceği yer dedimdi...

Mustafa'nın yüzü asılır. Bayram evin kapısından bakar. Babasıyla göz göze gelir, yere bakar. Sonra çekingen adımlarla babasının yanına gelir. Nazik hala biraz küstür. Bayram'a fazla yüz vermez. Baba Bayram'a dikkatle bakar. Bayram babanın eline uzanır.

Bayram -Verecen mi elini baba?

Baba cevap vermez, Bayram'a bakar.
Bayram çekingen bir halde babasının
elini tutup öper. Yine suçlu bir ifadeyle
dikilir.

Baba -Dönüp geldin... İyi... Bir diyeceğin var mı?

Bayram bir süre cevap veremez.

Bayram -Bağışla...

Baba Mustafa'ya bakar.

Baba -Mustafa.. Hadi oğlum, öp babanın elini.

Bayram heyecanla beklemektedir.
Mustafa kızgın gözlerle Bayram'a
bakar, sonra yerinden fırlar, eve koşar.
Eve girerken kapıda Ka ile çarpışır.

Ka (Çocuğun arkasından) Günaydın..

Bayram Ka'yı görünce hemen yanına
gelir.

Bayram -İşte arkadaşım baba.

Ka Babaya selam verir.

79.BAYRAMIN EVİ-BAHÇENİN BAŞKA BİR KÖŞESİ.

Ortada bir at arabası durmaktadır. Bayram
ile Ka arabaya çiçek demetleri yüklerler.
Bayram canlanmış, hareketlenmiştir.
Ka ilgiyle Bayram'ı seyreder.

Ka -Unuttun mu?

Bayram -Neyi?

Ka -Seher'i..

Bayram -Haa..

Bayram hayır anlamında başını sallar.

Bayram -Ama gönül çekecek halde değilim. Çok işim var.

O sırada baba gelir, arabanın arkasına biner, Bayram yardım eder.

Bayram -İyi misin baba?
Rahat mısın?

Baba evet anlamında başını sallar.

Bayram -Hadi atla. Seni de şehre bırakalım.

Ka -Sağol Bayram.. Ben biraz yürümek istiyorum.

O sırada küçük oğlan çocuğu gelir, elinde bir demet çiçek vardır. Ka'ya uzatır.

Çocuk -Al.

Ka -Ne bu?

Çocuk -Annem yolladı.

Bayram ile Ka bakışır, gülümserler.

Ka -Sağolsun... Öyle söyle.

Ka arabadakilere bakar, gülümser, çiçek demetiyle yürümeye başlar.

80.PAPAZIN EVİNİN BAHÇESİ-DIŞ/GÜN

Papaz hasta bir halde bir şezlongda oturmaktadır. Karnı şişmiştir. Karşısında fazla ciddi giyimli 50 yaşlarında bir kadınla yine fazla ciddi giyimli 50 yaşlarında bir adam vardır. Papaz onlara bakmaz, yüzünü çevirmiştir. Kadınla adam sert bir şekilde dikilmektedirler.

Kadın -Böyle olsun istemezdik, ama oldu.

Papaz cevap vermez, bir an kadına sert sert bakar, başını çevirir. O sırada evin kapısından Eleni çıkar. Giyinmiştir. Elinde küçük bir valiz vardır. Kadınla erkek Eleni'ye doğru yürürler. Erkek valizi alır, Kadın Eleni'nin saçlarını okşamak ister, Eleni başını kaçırır.

Kadın -Ah Elenimu, pek güzel olmuşsun..

Eleni Papazın yanına gelir.

Eleni -Ben gitmek istemiyorum dede... Seninle kalmak istiyorum. Söylesene bunlara!

Kadın -Olmaz tatlım, hem yeni mektebini pek seveceksin.. Sana yeni elbiseler alacağız. Başına kurdele alacağız.

Eleni ağlamaklı bir yüzle Papaz'a sarılır.

Eleni -Ben elbise istemiyorum, kurdele de istemiyorum!
Ben dedemi istiyorum.

Kadın gelir, Eleni'nin Papaz'ın boynunda kenetlenmiş ellerini sertçe açar,

Kadın -Hadi bakalım, artık gidiyoruz. Vapuru kaçıracamız.

Eleni ağlamaya başlar.

Eleni -Dede... Dede...

Kadın ve Adam sert hareketlerle
Eleni'yi bahçeden çıkarırlar. Eleni
dönüp dönüp bakar, ağlayarak

Eleni -Dede! Gönderme beni dede!

Eleni'nin bir elinden kadın, bir elinden
de adam tutmuştur, yürürlerken Eleni
hep dönüp Papaz'a bakar. Papaz'ın
gözlerinde yaş vardır.

81.ADADA İSKELEYE İNEN YOL-DIŞ/GÜN

Trifon yolda çalılıkların içine saklanmıştı.
Eleni'nin kadın ve adamla birlikte gelmekte
olduklarını görür. Önce seslenmek ister,
cesaret edemez. Onları takip eder.

82.ADADA İSKELE-DIŞ/GÜN

Eleni, Erkek ve Kadın iskeleye doğru
giderler. Vapur yanaşmıştır. Kadın
ve Erkek Eleni'nin elini bırakmışlardır.
Trifon iskeleye gelir, binecek fazla
yolcu yoktur. Trifon gene seslenmeye
cesaret edemez. Sonra Eleni'nin dönüp
adaya doğru baktığını görür. Kadın
Eleni'nin elinden tutar.

Kadın -Hadi Eleni..

Eleni vapura doğru bir adım attığı
sırada Trifon seslenir.

Trifon -Eleni!

Eleni birden dönüp bakar, kadının elinden kurtulup Trifon'a doğru koşar. Kadın ardından bir iki adım atar.

Eleni -Trifon!

Eleni ile Trifon kucaklaşırlar.

Eleni -Ben gidiyorum...

Trifon -Biliyorum...

Trifon cebinden bir deniz kabuğu çıkarır.

Trifon -Al.

Eleni deniz kabuğunu alır. Kadın dikkatle onları izlemektedir. Sonra Eleni'nin yanına gelir.

Kadın -Hadi Elenimu... Vapur kalkıyor.

Kadın Eleni'nin elini sertçe tutar. Erkek de yanlarındadır. Vapura doğru yürürler, Trifon beklemektedir. Eleni dönüp bakar, Trifon aynı yerdedir. Eleni vapura biner. Vapur kalkar. Eleni yan güvertede dikilmiş, bir avucunda sımsıkı tuttuğu deniz kabuğu, Trifon'a el sallar.

83.PAPAZIN EVİNİN BAHÇESİ-DIŞ/GÜN

Papaz bir avuç toprağı elinde sıkarken vapurun düdüğü duyulur. Avucundaki

toprağı serbest bir hareketle bırakır,
güçlkle şezlonguna yürür, ağır
hareketlerle oturup yaslanır.
Gözlerini kapar.

84.İSKELE-DIŞ/GÜN

İskelede gündelik hareketlilik vardır.
Vapur İstanbul'a doğru ilerler. Trifon
yürümektedir. Ka'nın köpeği iskelede
oturmaktadır.

85.YORGİYA'NIN SOKAĞI-DIŞ/GÜN

Ka BOD'un yanında oturmaktadır. BOD
ağız mızıkası çalar. Yorgiya'nın penceresinin
önünde Ka'ya küçük çocuğun verdiği çiçekler
durmaktadır. Yorgiya camı açar, çiçekleri
görünce şaşırır, sağa sola bakınır, bir şey
anlamaz, çiçeklerle içeri girer. Ka durumu
izlemektedir. O sırada evin kapısında bir
arbede olur, Hayri sokağa yuvarlanır,

Hayri -Ama Gülizar ruhum...

Gülizar -Defol Allahın belası! Yettin
canıma!

Gülizar peşinden bir bavul fırlatır sokağa,
bavul yere düşünce açılır, içinden çamaşır,
pantolon filan dağılır.

Hayri -Ama dinlemiyorsun ki çiçeğim?

Gülizar -Ne dinleyeceğim be? Bıktım kıskançlığından.

Esirin miyim kölen miyim?

Hayri -Ama kıskanıyorum, elimde değil!

Gülizar -Kıskanma! İstemiyorum! Camdan bakma, dışarı
çıkma! O kim! bu kim! o niye baktı, bu ne dedi? Canıma yetti artık! Defol!

Gülizar eve girer, kapıyı güm
diye vurur, Hayri sokağa dağılan
eşyalarını toplarken söylenir.

Hayri -Neyini kıskanacağım be senin kart karı?

Hayri eşyalarını toplar, bavuluna tikiştirir,
bavulu alır ve sokaktan söylenmeye devam
ederek çıkar. Ka hayretle Hayri'nin
arkasından bakmaktadır.

Hayri -Dır dır dır çekilir dert değil yahu! Kabahat bende
bunca yıldır katlandım. Karı da karı olsa... Sanki bulunmaz Hint kumaşı!

86.TODORİ'NİN EVİNİN KAPISININ ÖNÜ-İÇ/GÜN
45-50 yaşlarında kabadayı kılıklı bir
adam yanında kendi gibi kabadayı
kılıklı ama gençten bir adamla
merdivenleri çıkarken sert bir sesle
söylenmektedir.

Ev sahibi -Tiko para veriyorlar kardeşim! Bu kocakarıdan
gıdım gıdım kira almaya niye uğraşayım? Gül gibi evde senelerdir oturuyor.

Ev sahibi kapının önüne gelir.

Ev sahibi -Çıkaracam! Çıkmazsa başına evi yıkacam!
Çıkacak! Mecbur çıkacak.

Kapıyı yumruklar.

Ev sahibi -Todori! Kapıyı aç!... Açsana kapıyı kocakarı!

87.MADAM TODORI'NİN EVİ-İÇ/GÜN

Mevsim sonbahardır. Madam Todori'yi sırttan görürüz. Hiç kıpırdamaz. Yağmur yağmakta ve tavan akmaktadır. Akan tavanın altına konan bakır kap dolmuştur, taşar. Kapının yumruklendiği duyulur.

Ev sahibi -(Ses) Todori! Kapıyı aç dedim! kıracam bak!

Todori'nin önündeki sehpa da iskambil falı açılmıştır. Todori'nin duvarda asılı gençlik resmi birden kendi kendine yere düşer. Kırılır.

88.KARİDESÇİNİN EVİ-İÇ/GECE

Yorgiya belli ki bir adamla (Dülger) randevulaşmış. Ama Karidesçi, Sofiya ve İstepan'la birlikte oturur. İstepan cümbüşünü hafiften çalar, bırakır, keyifsizce dokunur. Yağmur yağmaktadır. Yorgiya omuzlarına aldığı hırkasına iyice sarınır.

Yorgiya -Havalar serinledi... Üşüdüm...

Sofiya -Mangalı yakayım?

Yorgiya -Yok yok.. istemez. Daha mangallık hava yok.

Karidesçi -(İçini çeker) Yaz da bitti...

Sofiya'nın oğlu Aleko mezelere el atmak ister. Sofiya sertçe eline vurur.

Sofiya -Çek elini! Eşşek sıpası!

Yorgiya çok üzgündür.

Yorgiya -Bırak Sofiya, yesin çocuk... Dülger belli ki gelmeyecek..

Karidesçi ve Sofiya da üzgündür.

Sofiya -Gelir Yorgiyamu.. bekle az daha. Belki yağmurdan gelemedi. (Karidesçi'ye) Kaçta gelirim dedi?

Karidesçi cevap vermez, çok geç oldu anlamında bir el işareti yapar. Ümidini kesmiştir. Yorgiya kalkar.

Yorgiya -Gene çok fena oynattı beni bu dülger. Gelmeyecek. Ben gideyim.

Sofiya bir şey diyemez.

89.YORGİYA'NIN SOKAĞI-DIŞ/GÜN

Yorgiya'nın apartman kapısından Yorgiya, Marika çıkarlar, siyah giyinmişlerdir.Gülizar pencereden bakmaktadır. Kilisenin çanı çalar. Hepsi durup çan sesini dinlerler.

Katina -Fakirin çanı az çalarmış... Bak, sustu bile.
Marika -Aaah Todorimu... çok özleyeceğim seni...

Yorgiya ve Marika hüzünlenirler.
Gülizar pencereden seslenir.

Gülizar -Cenazeye mi? Bekleyin, ben de geliyorum.

90.MAHALLE KAHVESİ-DIŞ/GÜN
Postacı, Stelyo, Zülfikar, 1.ve 2.adalı,
Ka bir masada oturmaktadırlar. Giyimler
kalınlaşmıştır. Adamlar üşümüş gibi
hareket ederler, anlarız ki sertçe bir
rüzgar esmektedir.

1.adalı -Hava da sertleşti..
2.adalı -Eee, vaktidir artık..

Tespihli adam gelir, elinde tespihi vardır.
Ka'nın dikkatini çeker. Yüzünden muzip
bir gülümseme geçer.

Tespihli adam -Müsaade var mı?
Postacı -Buyur, gel...

Tespihli adam gelip yanlarına oturur.

Ka -Tespihini bulmuşsun bakıyorum. Kehribar hani!.
Kıymetli!

Tespihli adam şaşırır, bozuntuya
vermemeye çalışır.

Postacı -Hımm!.. Nerde buldun?
Ka -(Manidar) Alan geri mi getirmiş yoksa?

Tespikli adam utanır, cevap veremez.

Tespikli adam -Çıktı işte bir yerden...

Ka -Eee? Ne olacak şimdi?

Tespikli adam -Ne ne olacak?

Ka -Benim günahımı aldın? Bana hırsız muamelesi yaptın?

Tespikli adam cevap vermekte zorlanır,
birden konuşur, sevimli bir hal gelir üstüne.

Tespikli adam -(Birden) Sen kendi günahını zorla aldın! Bütün yaz sanki sen almışsın gibi baktın yüzüme! Niye öyle yaptın?

Ka içten gülümser, sandalyesinde gerinir.

Ka -Öyle mi yaptım? Bilmem?

Kilisenin çanı çalar. Hepsi kulak kesilirler.

Stelyo -Papaz efendinin çanı bu...

Postacı -Toprağı bol olsun.... Elbirliğiyle, kahırdan öldürdük adamı.

1.adalı -Biz ne yaptık?

Postacı -Daha ne yapacağız? Dedikodu ettik.. atıp tuttuk arkasından. Sen demedin miydi Apostol'un karısıyla tenhada fingirdeşirken gördüm diye?

1.adalı -Fingirdeşirken demedim, konuşurken dedim.

Postacı -Mesele niyette... Kelime şu olmuş bu olmuş.. ne farkeder?

Hepsi utanmışlardır. Hüzünlü
bir yüzle çanı dinlerler.

91.ADA VAPURU-ÜST GÜVERTE-İÇ/GECE

Projektörcü fenerini yine adanın üstüne tutmaktadır. Kaptan kızgın bir yüzle bir anda yanında biter. Projektörcü kaptanı farkeder, ama bir eve doğru tutar yine de.

Projektörcü -Tahtayı kurt, insanı dert kemirirmiş..

Kaptanın yüzü değişir, projektörcüyü azarlamaktan vazgeçer, fenerin işaret ettiği yere doğru bakar. Yüzü üzgün bir hal alır.

92.ADA VAPURU-ARKA GÜVERTE-İÇ/GECE

Kenan zayıf, solgun ve pişman bir yüzle oturmaktadır. Kılık kıyafeti bozulmuştur. Ayakkabıları patlaktır. Yüzünde birkaç günlük sakal vardır. Dayak yemiş gibidir. Tedirgindir. Arka güvertede birkaç kişi vardır, kimi uyur, kimi uzaklara dalmıştır.

93.MAHALLE KAHVESİ-İÇ/GECE

Havlar soğuduğu için kahve müşterileri içeri girmişlerdir. Kahvede bir sessizlik

vardır. Bir masada Kadir, Hamdi oturur.
Bir başka masada başka balıkçılar, bir başkasında ise Tespihli adam tek başına oturur. Ka, Postacı, 1.adalı ve 2.adalı başka bir masada sessizce ve hiç keyif almadan kağıt oynarlar. Zülfikar ocaktadır ama keyifsiz olduğu bellidir. Ortada bir soba yanmaktadır. Çırac sessizlikten sıkılmış bir halde gidip radyoyu açar. Radyodan neşeli bir müzik yükselir. Zülfikar sertçe bağırır.

Zülfikar -Kapa şunu!

Çırac bir anda durumu hatırlayıp radyoyu kapatır.

94.ADA KAHVEYE GİDEN YOL-DIŞ/GECE

Kenan vapurdan inmiştir, kahveye doğru yürür. Üşümektedir.

95.MAHALLE KAHVESİ-İÇ/GECE

Zülfikar sobaya bir odun atar, karıştırır.

Hamdi -Bu ne soğuk yahu?

Kadir -Erken geldi bu sene..

Tespihli adam -Yaa...

Ka'nın bulunduğu masada el biter, ama sessiz, sıkıntılı bir hava vardır.

Postacı -Sıkıldım..

Postacı kağıtları bırakır, kimse ısrar etmez. Postacı arkasına yaslanır.

Postacı -(Zülfikar'a) Bugünkü gazete var mı?

Zülfikar Postacıya bir gazete uzatır.
Kahvenin kapısı açılır, Kenan içeri girer.
Herkes şaşırır. Bir an kimse ne yapacağını
bilemez. Kenan süklüm püklüm bir ifadeyle
kapının ağzında durur.

Kenan -Selamünaleyküm..

Kimse Kenan'a cevap vermez. Herkes
ters ters bakar. Kenan bocalar. Kapıya
yakın boş bir masaya gider. Çırak masalara
çay dağıtmaktadır. Kenan'ın önünden geçer.
Ona teklif etmez.

Kenan -Bir çay da bana versene...

Çırak bir an tereddüt eder, Zülfikar'a
bakar, göz göze gelirler. Zülfikar hiçbir
işaret yapmaz. Çırak sert bir hareketle
Kenan'ın önüne bir çay bırakır. Ka
Kenan'a bakmaktadır. Kahvede sessizlik
sürer. Kenan'ın gelişi havayı daha da
gerginleştirmiştir. Kenan elleri titreyerek
çayını karıştırır, içer. O sırada içeri
Ömer girer.

Ömer -Ruhunu teslim etti.... Başımız sağolsun.

Kenan yerinden fırlar, Ömer'in yanına gelir.

Kenan -Babam mı?

Zülfikar Kenan'a doğru yürürken laf atar önce.

Zülfikar -Seni reddetmedi mi evlatlıktan? Nasıl baban oluyor?

Kenan yine de gitmek üzere bir hamle yapar. Zülfikar yolunu keser. Çok serttir.

Zülfikar -Eve gideyim deme! Gebertirim!

Kenan'ın yüzünde çaresizlik, pişmanlık ve utanma vardır.

Kenan -Ama..
Zülfikar -Gebertirim dedim.

Zülfikar sert sert Kenan'a bakar. Kahvedekiler Kamil ağanın evine gitmek üzere masalardan kalkarlarken Zülfikar kahvenin kapısını Kenan'a defol der gibi açmıştır. Kenan bir an durur. Sonra yıkılmış bir halde kahveden çıkar. Yolda perişan bir halde yürüdüğü açık kapıdan görülür. Kahvedekiler kalkarlar.

Postacı -Başın sağolsun...
Zülfikar -Dostlar sağolsun...

Kahvedekiler birer ikişer kahveden çıkarlar.

96.İSKELEYE GİDEN YOL-DIŞ/GECE
Kenan ağlayarak iskeleye doğru yürümektedir.
Bir vapurun iskeleye yanaştığı görülür.

97.KA'NIN EVİ-İÇ/GÜN
Ka çalışma masasında elindeki tomarı bir zarfa koyar. Sonra zarfın üzerine

büyük, iri harflerle Havada Bulut yazar.
Üstüne gocuğunu giyer. Köpeği yanındadır.
Kapıyı açar.

Ka -Hadi bakalım, yürü.

Köpek dışarı fırlar, Ka da çıkar.

98.KA'NIN EVİNİN ÖNÜ-DIŞ/GÜN

Ka ve köpeği yürürler. Zarf Ka'nın elindedir.

99.MAHALLE KAHVESİ-DIŞ/GÜN

Postacı, tespihli adam, Zülfikar, 1. ve 2.adalı
kahvenin önündeki masalardan birinde hafiften
üşüdükleri belli bir şekilde oturmaktadırlar.
Postacı elindeki kağıdı sallar.

Postacı -Kayseri posta idaresinin emrine...

Kağıdı katlar çantasına koyarken.

Postacı -Oradan da emekli olurum artık...

Zülfikar -Alışmıştık sana çok.

Postacı -Kismet... Buradaki misafirlik bu kadarmış.

Ka elinde zarfla gelir.

Postacı -Ben deniz çocuğu değilim.. Denizi koca yaşımda
burda gördüm... Ama insan yine de tutuluyor... Deniz olmayan bir şehirde ne
yapacağım... onu düşünüyorum.

Ka -Ne zaman gidiyorsun?

Postacı -Kismetse haftaya... Bugün burda son.

1.adalı -Hayırlısı olsun.

Postacı kalkar, çantasını omzuna asar.

Postacı -Bana müsaade.. Buradaki vazifemiz daha bitmedi.

Ka ile postacı yan yana yürürler.

100.ADA İSKELESİ-DIŞ/GÜN

Ka ve Postacı yürüyerek iskeleye doğru gelirler. Ka elindeki zarfı postacıya uzatır.
Postacı alır, zarfı okur.

Postacı -Havada Bulut... Beni de yazdın mı?

Ka evet anlamında gülümser.

Postacı -İyi.

Postacı vapura doğru yürür, Ka onu izler.

101.ADA VAPURU-YAN GÜVERTE-İÇ/GÜN

Postacı oturur, Ka'nın zarfını açar.
İçindekileri okumaya başlar.

Postacı -Yanımda köpeğim ile beraber, denize nazır bir yere oturmuştum. Söz vermiştim kendime, yazı bile yazmayacaktım. Yazı yazmak da bir hırstan başka neydi? Burada, namuslu insanlar arasında, sakın, ölümü bekleyecektim. Yapamadım.

102.ADADA TEPE-DIŞ/GÜN

Ka ile köpeği postacının yazdığı biçimde oturmuşlardır. Ka vapura bakmaktadır. Sonra Postacının okuduklarıyla eşzamanlı olarak kalemi yontar.

Postacı -(Ses) Koşum tütüncüye, kağıt kalem aldım. Oturdum. Adanın تنها yollarında gezinirken canım sıkılırsa küçük değnekler yontmak için cebimde taşıdığım çakımı çıkardım, kalemi yonttum. Yonttuktan sonra tuttum, öptüm. Yazmasam deli olacaktım.

S O N

"...büyük bir yazar olduğumu bildiğim Sait Faik'in bildiğimden çok daha büyük, çok daha modern bir yazar olduğumu gördüm..."

Ayfer Tunç ile "Havada Bulut" üzerine bir söyleşi...

altKitap: Sait Faik'in öykülerini televizyona uyarlama fikri nasıl doğdu, nasıl gelişti?

Ayfer Tunç: Bildiğiniz gibi TRT eskiden beri Türk edebiyatının bazı yapıtlarının televizyon uyarlamalarını yapar. Bunun en ünlü (ilk) örneği 70'li yıllarda Metin Erksan tarafından çekilen beş filmidir. Sabahattin Ali'den *Hanende Melek*, Sait Faik Abasıyanık'tan *Müthiş Bir Tren* (aslında Sait Faik'in özgün öyküsü değil, Simenon'dan yaptığı bir öykü uyarlaması) ile Ahmet Hamdi Tanpınar'dan *Geçmiş Zaman Elbiseleri* bu beş filmin üçüydü, - ben o sıralarda ortaokul öğrencisiydim. Hayret, beğeni ve heyecanla izlediğimi çok iyi hatırlıyorum (ki TRT'nin ilk yıllarıydı, teknik açıdan emekleme dönemi). Bu uygulama TRT geliştikçe de devam etti. Hafızalarda en fazla yer alan örnek Halid Ziya Uşaklıgil'in *Aşk-ı Memnu* adlı romanıdır. Yakup Kadri Karaosmanoğlu'ndan *Kiralık Konak*, Abbas Sayar'dan *Can Şenliği*, Memduh Şevket Esendal'dan *Ayaşlı ve Kiracıları*, Tarık Buğra'dan *Yağmur Beklerken ve Küçük Ağa*, Hüseyin Rahmi Gürpınar'dan *Kuyruklu Yıldız Altında Bir İzdivaç*, Ahmet Hamdi Tanpınar'dan *Bir Tren Yolculuğu* ilk aklıma gelen örnekler. Reşat Nuri Güntekin'in *Bahçeli Lokanta* ve Memduh Şevket Esendal'ın *Ev Ona Yakıştı* adlı öykülerinin senaryolarını da, "Öykülerde Yaşayanlar" adlı drama serisi için ben yazmıştım. TRT yönetimi yine Türk edebiyatının majör isimlerinin büyük yapıtlarından oluşan filmler yapmaya karar vermiş, bana da Sait Faik Abasıyanık'ın öykülerini teklif ettiler.

altKitap: Siz de kabul ettiniz.

Ayfer Tunç: Hemen değil. Çok düşündüm. Hatta bıktırıncaya kadar düşündüm.

altKitap:Neden?

Ayfer Tunç: Çelişkili duygular içindeydim. Bir yandan çok istiyordum, bir yandan da çok korkuyordum. İstiyordum çünkü büyük bir onurdur Sait Faik öykülerinden hareketle bir senaryo yazmak. Korkuyordum da, Sait Faik gibi bir ismin altında kalmak tehlikesi çok büyüktü. Altından kalktığımı kesinlikle iddia etmiyorum, Sait Faik'in yapıtlarının büyüklüğünün altında kaldım, ama en azından kendimi tümüyle ezilmiş hissetmiyorum. Bu senaryoyu yazmanın bana çok büyük bir faydası oldu, büyük bir yazar olduğunu bildiğim Sait Faik'in bildiğimden çok daha büyük, çok daha modern bir yazar olduğunu gördüm. Hayranlığım birkaç kat arttı.

altKitap: Sait Faik kısa öykü yazarı olarak bilinir, onlardan bütünlüklü bir film çıkarmak zor olsa gerek, nasıl bir yol izlediniz? Herhangi bir ön çalışma yaptınız mı?

Ayfer Tunç: Sait Faik'in (birkaç çok uzun öyküsü bir yana bırakılacak olursa) en uzun öyküsü birkaç sayfayı geçmez. Oysa TRT en az 50 dakikalık dört bölüm senaryo istiyordu. Bir ya da birkaç öyküden hareketle bunu yapmak pek mümkün görünmüyordu. Önce Sait Faik'in bütün öykülerini kimilerini iki-üç, kimilerini beş-altı kez okudum. Sonra aralarında akrabalıklar bulunan öyküleri tespit ettim. Daha sonra dört bölümlük senaryoyu taşıyacak, ana eksen sayılabilecek öykülerin neler olması gerektiğine karar verdim, bunlardan biri filme de adını veren Havada Bulut'tur. Havada Bulut beni çok şaşırtmış bir öyküler toplamıdır, hatta bence romandır. Havada Bulut öyküleri senaryonun Beyoğlu eksenini oluşturdu. "Mahalle Kahvesi" toplam iki sayfalık, küçücük, ama o küçücülüğün içinde büyük bir yapı barındıran bir öykü, ikinci ana öykü olarak onu seçtim. O da Burgazada ile Beyoğlu arasında gidip gelmemizi sağladı. Daha önce Ömer Lütfi Akad tarafından Vesikalı Yarım adıyla sinemaya uyarlanan ve başrollerinde Türkan Şoray ile İzzet Günay'ın oynadığı Menekşeli Vadi yine dört bölüme uzanan bir öykü oldu. Bu üç öykü dört

bölüme yayıldı. Bunların yanısıra "Sivriada Sabahı", "Sivriada Geceleri", "Son Kuşlar", "Birahanedeki Adam", "Papaz Efendi", "Stelyanos Hrisopulos Gemisi", "Haritada Bir Nokta", "Projektörcü", "Bacakları Olsaydı", "Bilmem Neden Böyle Yapıyorum?" gibi öyküler de bir anlamda yan öyküleri oluşturdu. Senaryoda olaylar bahar başında başlıyor ve kış başında bitiyor. Dolayısıyla hepsinin bu çizgisel zamanda geçmesi gerekiyordu, öyküleri birbirleriyle akraba haline getirdim. Örneğin Sait Faik'in bağımsız bir öykü olarak yazdığı "Bilmem Neden Böyle Yapıyorum?"un kişisi olan Tespihli adam ada halkından biri oldu, böylece hem diğer öykülerle kaynaştı, hem de kendi öyküsünü senaryoya taşıdı. Yine "Bacakları Olsaydı" öyküsündeki Bacağı olmayan adam Havada Bulut'un Yorgiya'sının yaşadığı sokakta bulunarak hem kendi bağımsız öyküsünü bize aktardı hem de Yorgiya'nın ve Seher'in öyküsünün anlatılmasında bağlantı işlevi gördü. Senaryoda Köpekli Adam (KA) olarak varolan ve kaynağını Havada Bulut öykülerinden alan ana kişi ise yarı Sait Faik'tir. Çünkü Sait Faik bütün öykülerinde vardır, ama her öyküde tam kendisidir diyemeyiz, kimi zaman tam kendisidir, kimi zaman kendinden bir parçadır. Dolayısıyla Köpekli Adam Sait Faik'in tam kendisi değil, bize Sait Faik'in varlığını hatırlatan kişidir.

altKitap: Senaryoyu yazmanız ne kadar sürdü?

Ayfer Tunç: Ocak ve Şubat (2002) aylarında öyküleri tekrar tekrar okudum, ilk snopsisleri ve tretmanları yazdım, sonra senaryoya başladım. Mayıs ortasında bitirdim. Demek ki beş aylık bir süre boyunca çalışmışım. Ama kalemimi biraz "bol" tutmuş olmalıyım ki, 55-60 dakika olarak tasarladığım her bir bölüm, çekilince 70 dakika oldu. Yani toplam 280 dakikalık bir film diyebiliriz.

altKitap: Sait Faik Türk edebiyatının gözbebeği. Birçok yazar, okur, eleştirmen onun yapıtlarından kaynaklanan çalışmalar konusunda çok hassas. Yazdığınız senaryoya gelecek muhtemel eleştiriler sizi korkutuyor mu?

Ayfer Tunç: Elbette. Hem de nasıl! Yanlış yapmışsam, diye çok korkuyorum. Ama, o olay senaryoda böyle, öyküde şöyle; o olay şu tarihte geçmiyor bu tarihte geçiyor ya da senarist Sait Faik'i

anlamamış türünden eleştirilere kulak kabartsam da fazla ciddiye almaya niyetli değilim. Elbette sınırları vardır, ama uyarılama özgür bir iştir. Bence sınır yazarın ruhu'dur. Ben de Sait Faik'in (hissettiğim) ruhuna sadık kalmaya çalıştım. Bunun ötesinde bir sadakat tutkum yok. Hatta kendi sadakat anlayışıma göre fazla sadık kaldığımı, kendimi aştığımı bile söyleyebilirim.

altKitap: Sait Faik'i anladınız mı peki?

Ayfer Tunç: Bence hiçbirimiz hiçbir yazarı tam anlamıyla anlayamayız. Yazarlara öyküleri yazdıran etkenlerden biri de eskilerin tabiriyle 'haleti ruhiye'dir, bir yazarın bir öyküyü yazdığı andaki haleti ruhiyesini nasıl tam olarak anlayabiliriz? Biz bir metni okurken bile yeniden anlamlandırıyoruz. Kimi zaman yazar ya da metin hakkındaki metin dışı bilgilerimiz metinden anladığımızın yönünü değiştiriyor. Ben Sait Faik'i sadece anlamaya çalıştığımı söyleyebilirim.

altKitap: Filmin çekim aşamasında buldunuz mu?

Ayfer Tunç: Hayır, ben sete gitmeyi sevmem. Film çekmek iğneyle kuyu kazmak gibi zor, sabır gerektiren ve emek-yoğun bir iş. Ben o kadar sabırlı biri değilim. Bu kadar sabır, incelik ve emek gerektiren bir iş yaptıkları için sinemanın her alanında çalışanlara; yönetmenlere, asistanlara, set işçilerine, ışıkçılara, kostümcülere, kameramanlara, oyunculara, makyözlere kadar hepsine saygı ve hayranlık duyuyorum; ama set bana göre bir yer değil.

altKitap: Bir dönem filmi olduğuna göre, çekimler pek de kolay olmamıştır...

Ayfer Tunç: Hiç kolay olmadı. Çünkü biz hayatımızı eklentilerle sürdüren ve korumak yerine yıkmayı tercih eden bir toplumuz. Film 1950'lerin başında geçiyor. Ufak objeleri bulmak pek zor olmasa da, filme ruhunu veren temel mekânlar -iskele, bina, sokak, şehir hatları vapuru vesaire- yok. Birçok mekân film için inşa edildi, hemen hemen bütün kostümler ya diktirildi, ya da TRT'nin deposundan temin edildi (bu depoda yetmiş bini aşkın dönem kostümü olduğunu da bu vesileyle öğrendim).Yönetmen Tarık Alpogut Burgazada'nın 1950'lerdeki tarihine ilişkin hiçbir şeyin kalmamış olduğunu söyledi,

çekimler sırasında en çok adada zorlanmışlar. Yeri gelmişken söyleyeyim, yönetmen Tarık Alpagut ve ekibi çok sabırla ve titizlikle çalıştılar. Yorgiya-Sokak sahnelerinin çekildiği Jurnal Sokağı'nın zemininin tek tek parke taşıyla kaplandığını öğrenince doğru yolda olduklarını düşündüm. (Arkası numaralı parke taşlarını belediye zimmetli olarak ekibe vermiş, çekim bitince her bir taşı geri almış, bu da ilginç bir bilgi.) Benim yaptığım iş onların büyük emeklerinin yanında rahatlıkla azımsanabilir.

Son söz olarak şunu söyleyebilirim: Sait Faik Abasıyanık Türk edebiyatının defalarca okumakla tüketilemeyecek kadar büyük bir ismidir. Onun büyüklüğüne bir senaryonun ya da filmin ulaşması imkânsız. Bu çalışma, içten ve gayretli bir çaba ise, ancak takdir edilebilir, o kadar.
